✔ Devletin Tüm Terör ve İmha Operasyonları Durdurulmalıdır!
✔ Kürt Halk Önderi A. Öcalan Üzerindeki Tecrit Kaldırılmalıdır!
✔ Kürt Ulusal Sorununun Çözümü İçin Müzakereler Başlamalıdır!

Politika

SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

15 Eylül 2015 Yıl: 1 Sayı: 20 On Beş Günlük Gazete Fiyatı:1 TL Yurtdışı 1 EUR/1.5 USD

12 Eylül'ün Yıl Dönümünde Küllerimizden Yeniden Doğmak

Geçtiğimiz günlerde 12 Eylül askersel faşist darbesinin 35. yıldönümünü karşıladık. Acılarımız tazelendi. Ama aynı zamanda sınıf kinimiz, devrimci duygularımız, bilincimiz bilendi. Yaşadıklarımız gözümüzün önünden bir film şeriti gibi tekrar geçti. MESS direnişinin kırılması, İstanbul sokaklarında yargısız infazlar, Gayrettepe 1.Şube'de işkenceler ve kayıplarımız, Selimiye, Bayrampaşa, Paşakapısı, Alemdağ, Metris'te yaşananlar, Ankara'da Ulucanlar'da, Diyarbakır Cezaevinde insanlık dışı uygulamalar. Malatya, Nevşehir, Adana, Gaziantep, İzmir, Gölcük, Zonguldak, Bartın ve daha nice cezaevinde verilen mücadele ve yaşananlar. İdamlar… Sürgünler, ağır illegal koşullarda yaşam ve mücadeleler de bu dönemin gerçeğiydi. Fakat 12 Eylül sadece bundan ibaret değildi. İşkencede direnenlerin, idam sehpalarına vakur çıkanların, tüm cezaevlerinde ama özellikle Diyarbakır'da direnenlerin yazdığı bir tarihti 12 Eylül.

12 Eylül büyük yaralar açtı, zararlar verdi. Bugün hala onun acısını çekiyoruz. Ancak 12 Eylül'e direnenler, tarih yazanlar, mücadeleyi yeni bir aşamaya yükseltenler bugün sınıf mücadelesini belirleyen güçlerdir. Bu gerçek çok önemlidir. Bugün sınıf mücadelesini sürdüren 12 Eylül'ü yaşamış kadrolar önemli bir bilgi ve deney hazinesine sahipler. Nasıl ki 12 Eylül, provokatörler, likidatörler, dönekler ve teslimiyetçiler için bir sınav olmuşsa, direnenler, savaşanlar, dik duranlar ve bilime inananlar içinde bir sınav olmuştur. 'Toplumların tarihi' Marx'ın dediği gibi 'sınıf mücadelelerinin tarihi' ise, 12 Eylül dönemi de sınıf mücadelesi açısından önemli bir dönemdir. Çok şey öğrendik, muhasebe yaptık, arındık ve yeni mücadelelere hazırlandık. Bugün devrimci hareket Türkiye işçi sınıfı hareketinin tüm deney ve birikimleri temelinde yenilenmiş olarak mücadelesini sürdürüyor. Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin 12 Eylül sonrası yaptığı atılım ve bugün geldiği aşama bütün bu tarihsel süreçten bağımsız değerlendirilemez.

Türkiye işçi sınıfı hareketi ve Kürt ulusal kurtuluş hareketi bütün yaşanmışlıklara karşın bugün aynı vadiye akan iki güçlü ırmak misali gelişiyorsa, ırmağın kolları birbirine karışıyorsa ve sonuçta bir yerde birleşiyorsa bu olguyu çok dikkatle değerlendirmek gerekir. Egemen güçler, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve onun AKP rejimi bu gerçeğin farkında. Biz belki kendi gücümüzü, olanaklarımızı, yapmamız gerekenleri tam olarak göremiyoruz, hala eksiklikler taşıyoruz, ancak sınıf düşmanı bunu görüyor ve önlemlerini alıyor. Aldığı önlem de, 12 Eylül'ün anayasası ve kanunları ışığında, 12 Eylül faşizminin uygulamalarının tekrarından başka hiç bir şey değil. Bugünkü iktidar 12 Eylül'ün mirasçısı ve devamıdır. Biz ise küllerimizden yeniden doğduk. Onun gereğini yerine getirmek önümüzde görev olarak duruyor. Küçük hesapları, dar grupçu çıkarları kenara bırakmalıyız ama aynı zamanda milliyetçiliğin, oportünizmin, revizyonizmin, her türlü burjuva ideolojisinin etkilerini sıralarımızdan kazıp atmak zorundayız. Değilse görevlerimizi yerine getirme yeteneğine sahip olamayız. 12 Eylül faşizmi bize bunu öğretti…

Politika

Yoldaşlar! Partimizin 95. Yaşı Kutlu Olsun...

❑ **Mehmet KADIRGA**

Partimizin 95. doğum gününde sizinle bazı konuları paylaşmak istiyoruz. Partimiz, tüm likidasyon girişimlerine karşı gerçekten yaşıyor ve savaşıyor. Bu duruma gelmeyi sağlamak kolay olmadı. Biraz acı olacak ama bazı gerçekleri hatırlamamız gerekiyor. Bunu yapmazsak ve kimi yaşanmışlıkları olmamış sayarsak, bastırırsak, onlardan gerekli sonuçları çıkaramayız.

Düşününüz ki, fiilen 1983'de Bilen yoldaşın Genel Sekreterlik görevini Haydar Kutlu'ya devretmesi ile başlayan bir likidasyon süreci yaşadık. Zararlı bir tümörün insan vücudunu yiyip bitirip çürütmesine benzetebiliriz bunu. Bir kanser hücresi... Likidasyon, kimilerinin iyi niyetle düşündüğü gibi 1986'da TKP-TİP birleşmesi, TBKP'nin oluşumu, "Ülkeye Dönüş" adımları ile başlamadı. Bu likidasyonu tek başına 1985 yılının Mart ayında SBKP Genel Sekreteri olan Mihail Gorbaçov'a da bağlamamak lazım. Bizdeki likidasyon 1983 yılında başlamıştır ve karşı-devrimci bir operasyondur. Kimi veri ve ipuçları ortaya çıkmasına rağmen henüz tam olarak aydınlatılmamış yanları olmakla beraber operasyonun ana hatları çözümlenmiştir. "Birleşme" , "Dönüş" ve "Gorbaçov etkisi" bunların sonuçlarıdır. Bütünsel bir planın parçalarıdır.

Sonuç itibarıyla, partimizin içindeki hainler, ruhlarını düşmana satanlar, Türkiye Komünist Partisi'ne, 12 Eylül 1980'nin faşist generallerinin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin devletinin verdiği zarardan daha fazla zarar vermişlerdir. 12 Eylül öncesi ve sonrası cinayetler, tutuklamalar, işkenceler, sürgünler dahi partimizin dağılmasına sebep olamamış, parti örgütlerimiz, tek tek yoldaşlarımız daha büyük bir sınıf kini ve mücadele azmiyle mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Faşist baskı ve terör koşullarında dahi Partimizi bilinçli olarak likidasyona yönelten MK ve PB'suna rağmen bu örgüt yıkılmamıştır. Çok yoldaşımız sahipsiz bırakılmış, haksızlığa uğramış, polisin kıramadığı iradesi zedelenmiş, kimisi savrulmuş ve apolitikleşmiş, kimileri ise farklı kulvarlara yönelmiştir. Bu uygulamalar sonucu oluşan zaiyat Parti'ye likidasyon kararından daha fazla zarar vermiş, çünkü bu yolla yönetim tarafından likide edilen Parti'nin likidasyonuna karşı duracak, O'nu tekrar ayağa kaldırılacak çok önemli kadrolar telef edilmiştir. İşin bu yanı da bilinçli olarak yürütülen bir süreç olmuştur. "Kanser hücresinin vücudu kemirip bitirmesi" tarifi ile bunu kastediyoruz.

Örgütsel olarak uygulama böyleyken, ideolojik ve politik olarak revizyonist eğilimlerin yaygınlaştırılması, "önce Marksizmin, sonra Leninizmin aşılması", "Stalin'in canavar ruhu" çerçevesinde geliştirildi. Leninci Parti İlkeleri, Bilimsel Sosyalizmin ilkeleri, Emek-Sermaye çelişkisi tartışılmaya açıldı ve adım adım terk edildi. Reformist, liberal görüşler etkin kılındı ve yukarıdan aşağıya tüm partiye dayatıldı. İşçi sınıfının varlığı ve devrimci rolünün inkarına kadar varan bu ideolojik politik plan, örgütsel anlamda da kadroların inançlarını yitirmelerine, o güne kadar yürütülen mücadeleye şüphe ile yaklaşmalarına yol açtı. Bu duruma getirilen hiç bir komünist artık komünist olmanın, partili olmanın gereklerini yerine getirecek nitelikte değildir. Böyle de oldu. Yüzlerce profesyonel kadro, binlerce inanmış savaşkan üye, onbinlerce sempatizan sudan çıkmış balığa döndü. Kimisi bu görüşlerin etkisinde kaldı, kimisi ise hayal kırıklığına uğradı.

En alttan en üst organa kadar bütün organları yok edilen, Merkez Komitesi Organı, Radyoları kapatılan, tüm aparatları dağıtılan, bütün üyeleri zehirlenerek ortada bırakılan bir yapı çökertilmiştir. Yıllar içinde yetişen, pratik çalışmada sınanan, Parti Okullarında eğitimden geçen, ezici çoğunluğu çeşitli kereler siyasi polis takibi ile yüz yüze gelen, en insanlık dışı işkencelere maruz kalan, vurulan, yaralanan, yoldaşları kucağında can veren, yetişmiş, sınanmış kadrolar savrulmuştur.

Bu ihaneti hayata geçiren likidatörler sadece Marksizme-Leninizme, Komünizm idelerine inançlarını yitirmiş olsalardı teker teker öz eleştirilerini yaparak parti yöneticiliği ve üyeliğinden çekilebilirlerdi. Parti, yoluna onlarsız devam ederdi. Ancak, onlar bu yolu seçmediler. Partiyi yok etme görevlerini yerine getirmek ve bu görevi başarabilmek için yıllara yayılan bir hazırlık sürdürerek, ideolojik, politik ve örgütsel koşulları adım adım olgunlaştırarak, kadroları da bitirerek partiyi tasfiye etme yolunu seçtiler.

Demek ki, ruhunu düşmana satmak, inancını yitirmek böyle bir olguymuş... Varsın olsun. 12 Eylül 1922'de Türkiye Komünist Partisi yasaklandığı zaman Parti Merkez Komitesi'nin yayınladığı bildiride *"Burjuvazi bilsin ki, Türkiye işçi sınıfı var oldukça Türkiye Komünist Partisi var olacaktır. Onu yok edemeyeceksiniz."* tespiti en doğru tespittir. Bir daha ayağa kalkamaması için resmen atomize edilen Parti, çok büyük, onarılması çok zor tahribatlara uğramasına rağmen yok edilememiştir.

İşte yoldaşlar, bugün bu Partimiz diri kalmış yoldaşlarını, örgütlerini tekrar toparlamayı başarmış, parti temel örgütlerini kurarak, eğitim çalışmalarını yürüten, fabrikalarda, tersanelerde, bankalarda, atölye ve depolarda komünist hücreler kuran bir düzeye ulaşmış ise, Merkez Komitesi Organımız ATILIM Haziran 2011'den beri tekrar düzenli yayınlanıyorsa, basın yayın alanında ülke çapında dağıtımı olan kollektif bir ajitatör, propagandist ve örgütleyici vazifesi gören bir araca kavuşmuşsa, bilimsel alanda çalışma yapan kurumları oluşmuşsa, parlamentoda temsili olan bir demokratik partinin her düzeyde görev alan bileşeni olunmuşsa, yerel halk meclislerinde semt semt, mahalle mahalle belirleyici katkı sağlayan çalışmalar gerçekleştirebiliyorsa... Türkiye Komünist Partisi ayağa kalkmış, likidasyonu aşmış, yaşıyor ve savaşıyor demektir.

Yoldaşlar, gelinen bu aşamaya kolay ulaşılmadı. Bir kuyumcu hassasiyeti ile çalışarak, sabırla, inançla, bazen dibe vurarak, ama yine o kuyudan çıkarak, yoldaşlar olarak bir birimize dayanarak, güvenerek bu süreci yürüttük. Yeterli mi ? Kesinlikle hayır ! Ne zaman yetiyor, ne yoldaş sayısı… Tüm yoldaşlarımız büyük iş, küçük iş ayrımı yapmaksızın, geceleri gündüzlere katarak, kısıtlı olanaklar ile her yere yetişmeye çalışarak görevlerini yerine getiriyorlar. Fakat, tüm bu çalışmalar boşa olmuyor. Her gittiğimiz yerde, her yaptığımız görüşmede, katıldığımız her eylemde, toplantıda, forumda yeni ilişkiler kuruyoruz, eski yoldaşlarımız ile buluşuyoruz... Kısacası, günden güne çoğalıyoruz, çevremiz genişliyor. Mesele sadece eski yoldaşlarımızı yeniden bulmak, geçmiş ayrı yıllarda farklılıklarımız oluşmuşsa, bu ayrılıkların giderilmesi için saatlerce konuşmak değil. Asıl mesele, genç, kadın ve erkek yeni yoldaşlar ile tanışmak, işyerlerinde yeni görev almış sendikacılar ile, üniversite öğrencileri ile tanışmak. Politikaya ilgi duyuyor olup da var olan yapılar içinde aradığının karşılığını bulamayanlar ile ilgilenmek. Türkiye Komünist Partisi olduğunu zannedip etrafında toplandıkları, çalışmalarına katıldıkları oluşumlarda hayal kırıklığına uğrayan ve ayrılan genç kadın ve erkeklere TKP'yi, programını, ilkelerini anlatmak, likidatörleri, provokatörleri, revizyonist ve oportünistleri deşifre etmek. "Komünistim" demekle komünist olunamayacağını anlatmak.

Eski yoldaşlarımızın bir kısmının yaşanan süreçlerin etkisiyle değişmiş olduğunu yaşadık. TKP'ye inanç ve bağlılığını, Marksizm-Leninizm'e, Komünizm idealine sıkı sıkıya bağlı kalmış yoldaşlar bize güç verdi. Tabii ki, yaşlar ilerlemiş, yaşam biçimleri değişmiş, çoluk çocuk, torun sahibi olunmuş. Yoldaşların yaşamında başka önemler, öncelikler yer etmiş. Bunu bazen yadırgıyoruz. Ancak hakkımız yok. Yine de partiye ve ideallerimize bağlılığını koruyabilmişse, her bir yoldaşımız bizim için altın değerinden daha fazla değerlidir. Demek ki o yoldaşımızın bugün katkısı da o kadar olabilecek, ama bir katkısı olacak. Deneyimi ile, yaşadıkları ile, bilgisi ve ilişkileri ile, doğal çevresi ile bu davaya katkısı olacak.

Partimizin çalışmalarına en fazla ihtiyaç duyulan yoldaşlar, kadro niteliğinde, gecesini gündüzüne katan, başka hiç bir önceliği olmayan, sürekli okuyan, gelişmeleri izleyen, yorumlayan,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 1 Eylül 2015 Tarihli Bildirisi

Türkiye Komünist Partisi'nin 95. Kuruluş Yıldönümü İşçi Sınıfımıza,Emekçi Halklarımıza Kutlu Olsun!

Yoldaşlar, Arkadaşlar, İşçi Sınıfımız, Dostlarımız, Halklarımız.

Türkiye Komünist Partisi - TKP, 10 Eylül 1920 tarihinde, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin etkileri ve Ulusal Kurtuluş Savaşımızın ateşleri içinde doğdu. TKP, Türkiye'nin en eski, en deneyimli ve en genç partisidir.

Kemalist Burjuvazi, İngiliz emperyalistleri anlaşıp Ulusal Kurtuluş Savaşını yarıda kesmeseydi, Anadolu ve Trakya halkları, TKP ve onun bağlaşıkları öncülüğünde Ulusal Kurtuluş Savaşını emperyalizmin ülkemizdeki tüm kalıntıları yok edilene kadar sürdürecek ve Ulusal Kurtuluş Savaşını, işçi sınıfımızın, emekçi halklarımızın, toplumsal kurtuluş mücadelesi ile taçlandıracaktı. Emperyalist güçler, Rusya'da 1917 yılında Çarlığın yıkılmasını ve halkların özgürleşmesini sağlayan Lenin önderliğindeki Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin, Türkiye halkları üzerindeki olumlu etkisini gördü. Ulusal Kurtuluş Savaşında, emperyalistlere karşı Mustafa Kemal'e en fazla silah ve maddi destek sağlayan genç Sovyet Cumhuriyeti idi.

İngiliz emperyalistleri ile uzlaşan Kemalist burjuvazi, bu gelişmenin gereğini yerine getirmek için önce TKP'ye saldırdı. O'nu yok etmeye çalıştı. 28-29 Ocak 1921 gecesi TKP'nin ilk Merkez Komitesi üyelerini, Genel Başkanımız Mustafa Suphi ve genel Sekreterimiz Ethem Nejat yoldaşlar dahil, kalleş bir suikast planı ile Karadeniz'de boğdurarak katletti. 12 Eylül 1922 tarihinde ise partimizi yasakladı. TKP o gün bu gündür yasaklıdır.

TKP, İstanbul'un işçi yataklarında, tütün ve demiryolu işçilerinin, Adana'da pamuk tarlalarında tarım emekçilerinin ve tekstil fabrikalarında çalışan dokuma işçilerin, Trabzon'da, Rize'de liman işçilerinin, Diyarbakır'da, Erzurum'da yoksul ve topraksız tarım emekçilerinin bağrında doğmuştur. İstanbul ve Ankara'da aydınların ve memurların, Selanik, İzmir ve Bursa'da işçi ve emekçilerin, Sibirya ve Kafkasya'daki savaş esirlerinin, Berlin'de, Paris'te öğrenim gören aydınların omuzlarında yükselmiştir.

TKP tarihi, soruşturmalar, işkenceler, tutuklamalar, sürgünler ve siyasi cinayetler tarihidir. Burjuvazi, her dönemde komünistlerden korkmuştur. İş gücünü, emeğini, yaşantısını iliğine kadar sömürdüğü işçi sınıfının, emekçi halkların bilinçlenmesini, örgütlenmesini, ayaklanmasını, kendisine yönelik en büyük tehlike görmüştür. Onun için sürekli TKP'ye saldırmıştır ve yasal çalışmasına engel olmuştur.

TKP, 1920 yılında kuruluşunda neyi amaç edinmişse, bugün de aynı amaçlar için mücadele etmektedir. Sadece iş gücünü satarak yaşamını sürdürebilen işçi sınıfı üzerindeki emek sömürüsünü ortadan kaldırmak; üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete son vermek, tüm üretim araçlarının işçi sınıfının, emekçi halkların toplumsal mülkiyetinde olmasını sağlamak; işçi sınıfının ve halkların yararına planlı merkezi adil bir ekonomik sistemi oturtmak; renginden, dilinden, inancından dolayı sömürülen ve ezilen ulusların ve halkların özgürlüklerini sağlamak ancak ve ancak işçi sınıfının politik iktidarının tesisi ile mümkündür.

Metal, tekstil, maden, inşaat, tersane, depo, petrol ve kimya işçilerinin ekonomik hak mücadelelerinde, işçi direnişlerinde sonuç almaları; Kürt halkını inkar temelinde yürütülen imha politikalarının boşa çıkarılması; Alevi, Ermeni, Asuri-Süryani, Rum, Ezidi toplumlarının inanç ve kültürlerini özgürce icra edebilmeleri; Burjuva iktidarlarının soygun, rüşvet ve talan politikalarına son verilmesi; Gençlerin, kadınların, farklı cinsiyetlerin eşit haklı ve özgür olmaları; İşçi sınıfının, Kürt halkının ve diğer halkların özgürleşmesi; Ülkede ve bölgede barışın, paylaşım savaşlarının yerini alması için TKP saflarında birleşin.

TKP, Türk-İslam maskeli, emperyalizmin işbirlikçisi, tekelci burjuvazinin temsilcisi Erdoğan ve partisi AKP'nin ömrünün tamamlandığını tespit ediyor. İktidarın uyguladığı tüm baskı, terör ve yasaklamalar çaresizliğin işaretidir. Barış, demokrasi, emek, özgürlük ve sosyalizm güçlerinin; Türkiye İşçi Sınıfının Devrimci Hareketi ile Kürt Özgürlük ve Demokrasi Hareketi'nin birlikteliği temelinde en geniş ulusal demokratik güçlerin önünde ciddi olanaklar vardır. Sosyalizme açılacak Anti-Emperyalist Demokratik Halk İktidarı bir hayal değildir. Bu süreç doğru değerlendirilirse sonuç alıcı olacaktır. Gerek parlamenter, gerekse de belirleyici olacak olan parlamento dışı yığınsal mücadelenin geliştirilip direnişe yükseltilmesi mümkündür. TKP, işçi sınıfının Marksçı-Leninci öncü politik örgütü olarak 95. yaşında görev başındadır.

Yaşasın Marksizm-Leninizm !

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi !

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi !

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi
1 Eylül 2015
*(**www.türkiyekomünistpartisi.org** sitesinden alınmıştır)*

ATILIM

eylemlere, etkinliklere aksatmadan katılan, eğitim düzeyini geliştiren yoldaşlardır. **Nazım Hikmet** yoldaşımızın o anlamlı şiirinde tespit ettiği gibi;

"Komünistler, bir çift sözüm var size:
ister devlet başında olun, ister zindanda,
ister sıra neferi, ister parti katibi,
Lenin girebilmeli, her zaman, her mekanda
işinize, evinize, bütün ömrünüze
kendi işi, öz evi, kendi ömrüymüş gibi."

Bu alanlarda önemli adımlar attığımızı söyleyebiliriz. Eski deneyli yoldaşlarımız ile yeni genç yoldaş ve sempatizanlarımızın kaynaşması, uyumu parti çalışmalarımıza önemli katkılar sağlıyor. Kuşkusuz partimiz kadro seçiminde dikkatli davranmak zorunda. "Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yermiş" misali. Her genç yoldaşımızın komünist ahlak ve disiplin çerçevesinde bir partili olarak yetişmesi zaman alıyor. Genç yoldaşlar pratikte sınanıyor. Kendi çevrelerinde ne kadar etkinlik sağladıkları, kaç arkadaşlarını eylemlere, yürüyüşlere, toplantılara getirebildikleri önem arzediyor. Günümüzün modası olan ve kesinlikle önemini küçümsemediğimiz sosyal medya ile sınırlı olmayan bir pratik, yığınlar içinde çalışma, eylemlerde pişme, komünist özelliklerin gelişiminde belirleyici rol oynuyor.

Her eski yoldaşımız doğal yaşam çevresinde komünist olarak tanınıyor, seviliyor, sayılıyor. Yayınlanan bir gazeteden 5-10-15 tane sattığında, gazete okuyucuları ile ilişkileri sürekli sıcak tuttuğunda, onlara gazetede yazılanları anlamalarına yardım edecek tartışmalar geliştirdiğinde, parti çalışmalarına küçümsenemeyecek derecede katkı sağlamış oluyor. Seçim çalışmalarında, sendikal direnişlerde, mahalle forum ve meclislerinde partimizin politikası doğrultusunda attıkları her adım, parti çalışmalarımıza güç katıyor.

Yoldaşlar, biz bu yazımızda, hatta yazılı sohbetimiz olarak nitelendirebileceğimiz bu metinde, ülkede ve yurt dışında parti çalışmalarında karşılaştığımız gerçekleri sizlere genelleştirerek aktarmaya çalıştık. Bu tür deneylerin genelleştirilmesine bazen ihtiyaç oluyor. Partimizin her yeni yoldaşa, her eski yoldaşımızın deneyine gereksinimi var. Bu partimizin öznel gereksinimi değildir. İşçi sınıfımıza, emekçi halklarımıza karşı üstlendiğimiz sorumluluğun gereğidir. Yeni parti kadroları, parti yönetim organlarında görev alacak yoldaşlar, yerellerde komünist çalışmanın liderliğini yaşama geçirip şanlı orak çekiçli kızıl bayrağımızı, sınıf düşmanımızın saraylarının burçlarına dikecek kadrolar böyle zorlu, sabırlı ama bir o kadar da onurlu günlük çalışmalar ile yetişecek. Partimiz bu yoldaşlarımızın, kadrolarımızın omuzlarında yükselecek ve **Mustafa Suphi**lerden, **Bilen** yoldaşlara partimizin kızıl savaş çizgisini yaşama geçirecek. **Deniz** yoldaşımızın, bu mücadelede yitirdiğimiz binlerce yoldaşımızın uğruna canlarını verdikleri bu yüce idealler bizlerin bugün yaptıkları çalışmalar ile gerçekleşecek. O anlamda sorumluluklarımız büyük ve bir o kadar da önemli. Partimizin 95. kuruluş yıldönümü, ister zindanda, ister hala sürgünde ister Kürdistan'da sıcak savaşımın içinde, ister Türkiye'nin işçi yatağı bütün sahalarında, kadınlar arasında, gençlik içinde çalışma yapan tüm yoldaşlarımıza tekrar kutlu olsun.

Yaşasın, dünümüz, bugünümüz, yarınımız... Onurumuz... Türkiye Komünist Partisi.

TKP Merkez Organı ATILIM Gazetesi
Eylül 2015 Sayı:263
*(**www.türkiyekomünistpartisi.org** sitesinden alınmıştır)*

Halk Savunma Merkez Karargah Komutanlarından Amed Malazgirt:

"Yollar Gerillanın Denetiminde"

Halk Savunma Merkez Karargah Komutanlarından **Amed Malazgirt**, *"Geliye Dostki'den Oremar'a kadar olan hat 10 Ağustos'tan itibaren gerillanın denetimindedir"* dedi.

Şemdinli'nin büyük kısmının gerillanın kontrolünde olduğunu söyleyen HPG komutanı, Hakkari, Yüksekova, Çukurca ve Şemdinli'de yolların gerillanın kontrolünde olduğunu ifade etti.

"Gerilla misilleme eylemleri yapmasaydı, halka daha büyük saldırılar düzenleyeceklerdi" diyen **Amed Malazgirt**, gerillanın geliştirdiği eylemlerin askeri ve siyasi olarak sonuç alıcı olduğunu kaydetti.

Türk devleti ve AKP hükümetinin saldırılarını tırmandırmaları durumunda savaşı daha da derinleştireceklerini belirten **Malazgirt**, *"Çok savaş taraftarı değiliz fakat saldırı nereden ve nasıl gelirse gelsin buna karşı kendimizi savunup gereken cevabı vereceğiz. Gerilla zaten savunma savaşı veriyor, saldırı tam anlamıyla geliştirilmiş değil. Örneğin savunması zayıf olan karakollara karşı eylem yapmadık"* dedi.

Kürdistan ve Türkiye metropollerinde savaşın daha da boyutlanacağını ifade eden **Malazgirt**, Türkiye metropollerindeki gençlerin meşru savunmaya geçmesi çağrısında bulundu.

"Elimizde asker cenazesi var, sivil heyetler talep ederse gelip alabilirler" diyen **Amed Malazgirt**, Türk ordusunun asker kayıplarını gizlediğine dikkat çekti. Oremar'daki (Dağlıca) eylemle ilgili bilgiler veren **Malazgirt**, Gever halkına da direnişi büyütme çağrısında bulundu.

ANF'ye konuşan Amed Malazgirt şunları söyledi:

İki yıldan fazla bir süredir ateşkes vardı. 2011-2012 yıllarındaki savaştan sonra Önderliğimiz devreye girdi. 2011-2012 yıllarında Kürdistan'da çetin bir savaş yürütüldü. Bedelleri bizim tarafımızdan da ağırdı, fakat Türk ordusunun saldırıları büyük oranda kırıldı, daha sonra devlet Önderliğimiz ile görüştü ve Önderlik bu savaşı durdurdu. Biz hareket olarak Önderliğimizin dediklerini, pratik anlamda yerine getirdik. Bizim tarafımızdan bu ateşkesin uzun süreli olup sonuç alması için örgütün üzerine ne sorumluluk düşmüşse örgütümüz yerine getirmiştir. Devletin tahrik, provokasyon hatta zaman zaman saldırılarına karşı ateşkes iki yıldan fazla süre devam etti.

Savaş Kararını Erdoğan Verdi

Özellikle 7 Haziran seçimleriyle birlikte AKP ve Erdoğan yenildiler. Bunun üzerine yeni bir gündem yaratmayı gerekli gördüler. Faşist ve milliyetçilerin oyunu almak için Kürdistan halkına saldırdılar. Bunun için üsluplarını sertleştirip, pratik anlamda savaş kararı verdiler. Zaten savaşın kararı geçen yılın yaz ayında verilmiş ve hazırlıklar yapılmıştı. Kürdistan'ın her yerine asker doldurdular. Bu aynı zamanda halka gözdağıydı. Kürdistan dağlarındaki hakim yerleri almak istiyorlardı ama alamıyorlardı ateşkes sürecinde.

Süreç adı altında buralara kalekol değil, kaleler yaptılar. Daha kapsamlı ve büyük saldırı yapacaklarını biz fark ettik. Biz zaman zaman siyasi olarak tepkilerimizi gösterdik, küçük gerginlikler oldu. Fakat şunu anladık ki, Erdoğan ve AKP'nin niyeti sorunu çözmek değil, savaş hazırlığıydı. Bunun üzerine gelişebilecek saldırılara karşı bizde hazırlıklarımıza başladık.

Gidip karakollarını basmadık, tepelerine saldırmadık ve yollarını kesmedik bizim tarafımızdan herhangi bir saldırı söz konusu değildi. Seçim öncesi ve sonrasında Kürt halkının iradesini kırmayı hedeflediler. Fakat Kürdistan halkı ve dostları buna karşı güçlü iradelerini gösterdiler. Hükümette bu durumdan rahatsız oldu, bu nedenle öncelikle siyasi irade hedef alındı. Başarısız olunca bu kez halkın gücünü kırmayı hedefledi. Metropollerde gençlerin üzerine gittiler, işkence yaptılar, öldürdüler, çocukları bile katlettiler.

Misilleme Yapmasaydık Halka Saldıracaklardı

Bir savaş ilanı yoktu. Fakat gündem belliydi, devlet gerilla ve geçlerin üzerine gidecekti, artık böyle yapacağı kesinleşmişti. Zaten seçimlerdeki yenilgilerinden sonra sonuçları hazmedemediler hala da hazmetmiş değiller. Yeniden inisiyatifi almak için topluma da kendileri elzem göstermek için diktatörlüklerini sürdürmek adına her türlü yöntemi deniyorlar. Halk bunu kabul etmedi. Ardından hava saldırılarını geliştirdiler.

Aslında geçen yıl hazırlıklar yapıldı, stratejik yerlere yığınak yaptılar ve güçlendirdiler, saldırı yapacak bir şekilde konumlandırdılar. Kürt halkının ve PKK'nin iradesini kırmayı hedeflediler, buna inanmışlardı. Günde bazen 120, 130 uçakla saldırılar düzenlediler. Birkaç gün üzerinden geçti, bilgi aldılar, baktılar ki bekledikleri gibi bir kaybımız olmadı. Gerilla tedbirini almıştı, bu tür saldırılara karşı gerilla tedbirlidir zaten. Bütün modern saldırı teknikleri boşa çıktı. Bu saldırılara karşı gerilla misilleme eylemleri yapmasaydı, halka daha büyük saldırılar düzenleyeceklerdi. Gerilla bulunduğu her alanda bu saldırılara karşı gerekli misillemeyi yaptı, gereken cevabı verdi.

Savaş Daha da Boyutlanacak

Sonra hükümetin gündemi değişti. Gerillanın geliştirdiği misillemelerle de ortaya çıktı ki, yarattıkları gündem ve propagandalar fiyaskodan ibarettir. Gerilla gelişen saldırılara karşı kendini savundu ve saldırılara karşı misilleme yaptı. Kürdistan'ın tamamında inisiyatif gerilla güçlerinin elindedir. Geliştirilen eylemler, askeri ve siyasi anlamda sonuç alıcıdır, etkilidir hem de örgüt kontrolünde yürütülmektedir.

Öyle görülüyor ki, savaş daha şiddetli bir hal alacak. Çok savaş taraftarı değiliz fakat saldırı nereden ve nasıl gelirse gelsin buna karşı kendimizi savunup gereken cevabı vereceğiz. Gerilla zaten savunma savaşı veriyor, saldırı tam anlamıyla geliştirilmiş değil. Kontrollü bir şekilde gerekli yerlerde, misilleme eylemleri geliştiriliyor. Görünen o ki Kürdistan ve Türkiye metropollerinde savaşın boyutu daha da büyüyecek.

Yollar Gerillanın Denetiminde

Esasında biz Şehit Reşit Serdar hamlesine hazırlanırken karakolları, tepeleri hedeflemiyorduk. Bir taraftan halkın özellikle gençlerin bu saldırı ve işgale karşı savunması gelişiyordu. Bizde bu hamleyle halka yönelik saldırılara karşı yolları keserek, takviye ve büyük saldırıları önlemek için bu hamleyi geliştirdik. Biz saldırı yerine, gelişebilecek saldırılara karşı yolları keserek takviye ve müdahaleyi önlemek için savunma geliştirdik. Colemerg-Çele yolunu, Gever-Oremar yolunu ve yer yer Gever-Şemzinan yolunu

gerilla denetiminde tutarak halka yönelik saldırılara karşı savunma geliştirdik.

Savunması Zayıf Karakollara Eylem Yapmadık

Biz zaten askeri güç, karakollardan çıkmazsa, halka saldırmazsa çatışma olmaz diyorduk. Bizde saldırı geliştirmedik zaten, bazı karakollar vardı savunması zayıf olan bunlara saldırı yapabilirdik, fakat amacımız bu değildi. Amacımız arazide kalıp savunma geliştirmekti.

Devlet ve ordu otoritesinin sarsılmaması için belki çok fazla yansıtılmıyor, fakat 10 Ağustos'tan bu yana bu yolların denetimi gerillalarımızdadır. Hatta Şemzinan bir süre gerillanın denetimindeydi ve halen büyük bir kısmı da gerillanın kontrolündedir. Düşmanın, gerillanın bu güçlü iradesini kırmak için saldırabileceğini tahmin ediyorduk. Örneğin Çele yolunu açmak için birkaç kez operasyon yapıldı zırhlı araçlarla, bu zırhlı araçları bertaraf edildi. Israrla devam ettiler ama gerillanın eylemleri karşısında geri çekilmek zorunda kaldılar.

Şu an düşman Çele yolundan sevkiyat yapamıyor, hatta havadan da yapamıyorlar. Bu alana tamamen gerilla hakimdir. Özelliklede Geliye Dostki'den Oremar'a kadar olan hat 10 Ağustos'tan itibaren gerillanın denetimindedir. Düşman birkaç kez bu çemberi kırma girişiminde bulundu ama başarısız oldu. Özel harekat polisleri ile birlikte Bolu ve Kayseri'den gelen birlikleriyle, zırhlı araç ve havadan da kobra, skorsky ve uçak saldırıları ile tekrar yöneldiler. 10 Ağustos'tan bu yana bu alanda yoğun savaş var, Türk ordusu her yöneliminde burada kırıldığı için basına yansıtılmadı, burada büyük bir gerilla direnişi sergilendi. Düşman ısrarla bu hattı açmak istiyor, fakat gerilla güçlerimiz izin vermiyorlar.

Geliye Dostki Denetimimizde

Düşman 14 Ağustos'ta büyük bir operasyon yaptı, arkadaşlarımız etkili bir şekilde cevap verdiler ve göz ile görülen 15 asker öldürüldü, birçok yaralıları vardı. Gerilla güçlerimiz tarafından püskürtülen düşman bir süre bu alana gelmedi, anlaşıldı ki hazırlık yapıyorlar. 1 Eylül itibariyle Geliye

Dostki'de şiddetli çatışmalar yaşandı, ellerindeki bütün modern teknikleri kullandılar. Havadan da saldırı geliştirdiler, ancak bu saldırılar gerillanın etkili eylemleriyle geri püskürtüldü. Halen Geliye Dostki'nin denetimi arkadaşlarımızın elindedir. İnanıyoruz ki, saldırılar ne kadar gelişirse gelişsin geri püskürtülecektir.

Esasında 2011-2012 yıllarında Şehit Reşit Serdar bu hamlenin öncülüğünü yaptı, araziyi ve alanın tamamın denetimine almış öyle devam ediyordu. Biz bu hamleyi şimdi başarıya götüreceğiz. Yine bu son operasyonda da modern teknolojileriyle, karadan zırhlı araç ve tanklarla havadan da kobra, skorsy ve savaş uçaklarıyla saldırdılar. Sabah saatlerinde ağır silahlarla tekniğe karşı bir çatışma geliştirildi, daha sonra zırhlı araçlarla saldırı geliştirdiler, buna karşı arkadaşlarımız PKK'nin fedai ruhuyla cevap geliştirdiler ve bu araçları imha ettiler. Saldırı kolları bu araçların üzerine giderek silah kaldırdılar. Gerilla fedai bir ruhla düşmanın bu saldırılarını kırdılar. Hatta buradaki cenazelerde arkadaşlarımızın denetimindeydi. Geliye Dostki'deki bu direniş kendisiyle büyük başarılar getirdi. Savaş sadece bu anlattığımız alanla sınırlı değildi Şemzinan ve çevresinde de gerilla eylemlilikleri sürmektedir.

Cenazelerini Götürmelerine İzin Verdik

Gerillanın moral durumu en üst düzeydedir. Gerillanın mevzilendirmesi de güçlüdür. Ordunun tümü de gelse arkadaşlarımız bu saldırıları geri püskürtme direnme kararlılığındadır. Gerillanın son geliştirdiği eylemde bunun kanıtıdır. Son teknolojiyle donatılmış bir ordu Geliye Dostki'de kırıldı, geri püskürtüldü. Arkadaşlarımız cenazelerini almaya cesaret edemediklerini belirtti. Vali sivil heyetle ile görüştü. Sivil heyetler arkadaşlarımızın yanına geldi, sivil heyetin talebine karşı hareketimiz cenazeler üzerinden politika yapmayı ahlaki bulmadığı için cenazelerin götürülmesine izin verdi. Hareketimizin bu insani yaklaşımına rağmen heyet cenazeleri alırken düşman hazırlık içerisine girmiş ve cenazeler alındıktan sonra havan, top ve hava saldırılarıyla tekrar saldırmıştır. Arkadaşlarımız büyük bir fedakarlıkla bu saldırılara karşı kendini savunmuştur. Düşmanın yansıttığı gibi kayıplarımız yaşanmamıştır.

Elimizde Asker Cenazesi Var, Sivil Heyetler Devreye Girsin

İkinci çatışmada, 3 Eylül günü yoğun teknik kullanımından dolayı 2 arkadaşımız şehit olmuş, 1 arkadaşımız yaralanmıştır. 1 Eylül'den 5 Eylül'e kadar hiçbir kaybımız olmamıştır. 6 Eylül günü yapılan saldırılarda da hiçbir yaralı ve kaybımız olmamıştır. Gelen zırhlı araçlar imha edilmiş, burada askeri malzemeler kaldırılmış, arazinin denetimi ise gerillanın elindedir. Düşmanın cenazelerinden biri arkadaşlarımız denetiminde olan alanda bulunmaktadır. Bu askerin ismini ve bilgilerini paylaşacağız kamuoyu ile, eğer sivil bir heyet talep ederse bu cenazeyi vereceğiz. Öyle anlaşılıyor ki, düşman kayıplarını açıklamıyor, gizliyor.

Örneğin konvoylar birbirine yetişmeden 3 ayrı yerde sabotaj eylemi yapılıyor. Burada ölen askerlere ne oldu, neden açıklanmıyor? İlk konvoyda basına yansıtılan 15 askerin öldürüldüğü yönündeydi. Diğer tank ve akrep tipi zırhlı araçtaki kayıplar ise gizlenmiş ve açıklanmamıştır.

Gever Halkı Hep Öncülük Yaptı

Türk ordusunun yoğun saldırılarına karşı Gever halkı mahallerini bırakmadı büyük bir direniş gösterdi. Gever halkının bu direnişini kutluyoruz. İnanıyoruz Gever halkı geçmişte de olduğu düşman saldırılarına misliyle cevap verip, alanlarını savunur, düşman saldırılarına karşı direneceklerdir. Gerilla güçleri Geliye Dostki'yi bırakmayacak, gelişecek her saldırıları da kıracaktır.

Gever halkı için söyleyecek pek fazla bir şey yoktur. Gever halkı tarihinde de olduğu gibi düşmana karşı her zaman direnmiş, örgütün yanında yer almıştır. Düşman kobra helikopterler kaldırmak istedi, zırhlı araçlarla saldırmak istedi, ancak gençlerin direnişi bunu önledi. Tarihimizde Gever bütün saldırılara karşı öncülük yapmıştır. Cizre'de düşman halkımıza yönelmiş yoğun saldırmaktadır. Gever halkı bu saldırılara sessiz kalmamalı tavrını göstermelidir. Sadece Gever halkı değil bütün Kürdistan halkı saldırılara karşı direnmelidir.

Metropollerdeki Gençler Meşru Savunmaya Geçmeli

Düşman Kürt halkını her yerde hedef alıyor. Metropollerde halkımızın dükkanlarını yakıyor talan ediyor, öldürüyor. Kürt gençleri bu saldırılara sessiz kalmamalı, meşru savunma hakkını kullanmalı, saldırılara cevap vermelidir. Başta Gever olmak üzere bütün Kürdistan halkı bu saldırılara karşı direnmeli, geçit vermemelidir.

Herkes rahat olmalıdır. Bu savaşta özgürlük isteyenler kazanacaktır. Bu hassas durumlarda düşmana karşı Kürt halkının direnişini kutluyoruz.

12 Eylül 2015, Cumartesi 07:01
Behdinan / ANF - Sipan Ferhat

HDP: Saray ve AKP iç savaş provası yapıyor!

HDP Eş Genel Başkan Yardımcısı **Günay Kubilay**, Kürtlere yönelik ırkçı saldırılara ilişkin yazılı açıklama yaptı.

"Türkiye bir kez daha yaygınlaşan ve yoğunlaşan ırkçı saldırılarla bir felakete doğru sürüklenmektedir" diyen Kubilay, 1990'larda Kürdistan coğrafyasını bombalayarak tarım ve yaşam alanlarının boşalmasına yol açmış olan güvenlikçi zihniyetin, bugün de Batı'da Kürt düşmanlığını körüklediğini ifade etti. Kürt işçiler ve esnafın ırkçı kışkırtmalarla hedef haline getirildiğini, pek çok ilde saldırılarla karşı karşıya kalındığını hatırlatan Kubilay, "Güvencesiz, günlükçü, geçici veya mevsimlik işlerde çalışan işçiler, işyerlerindeki sağlıksız ve güvencesiz koşullar yetmezmiş gibi, bu saldırılara da maruz kalarak yaralanmakta, şiddet görmekte, ölümle tehdit edilmekte, aileler perişan olmaktadır" dedi.

'Saray ve AKP Halkları Karşı Karşıya Getirmek İstiyor'

Irkçı saldırıların organize olduğunu vurgulayan **Kubilay**, şunları kaydetti:

"Bu ırkçı saldırı dalgasının kendiliğinden geliştiği düşünülemez. Tıpkı partimizin bürolarına yapılan saldırılar gibi bunlar da organize saldırılardır. Arkalarında 13 yıllık siyasi iktidarın kimi kurumsal ilişkileri ve hareketlendirdiği 'Osmanlı Ocakları' gibi çeşitli isimler altındaki kadroları vardır.

7 Haziran sonrası Erdoğan ve AKP eliyle ülkemiz bir çatışma ve kargaşa sarmalına sokulmaktadır. Saray ve AKP, bu kez halkları karşı karşıya getirecek 'iç savaş' provalarına soyunmaktadır. Batı'da birlikte yaşama ve çalışma imkanlarını ortadan kaldıracak şekilde yaşam alanlarına, işyerlerine ırkçı saldırıların düzenlenmesine karşı hiçbir yeterli önlem alınmamaktadır. Mevsimlik tarım işçilerine ve inşaat işçilerine, esnafa, barınma yerlerine yönelik saldırılar emniyet güçlerinin gözlerinin önünde, kimi yerde de onların desteğiyle artarak gerçekleşmektedir. Bu saldırıları gerçekleştirenlerden neredeyse hiç kimse gözaltına alınmamakta, gerekli cezai işleme tabi tutulmaktadır.

En son Bolu'nun Mudurnu ilçesine bağlı Taşkesti Beldesi'nde okul inşaatında çalışan işçiler ırkçı grupların saldırısına uğramıştır. Bunlar komşuyu komşuya, çalışanları birbirine, kardeşi kardeşe, esnafı yanındaki esnafa düşman etmeye yönelik saldırılardır. Birbirine uzanan barış eli kopartılmak, 7 Haziran'daki barış ve demokrasi iradesi boşa düşürülmek istenmekte, halklarımız arasına kin, nefret ve düşmanlık tohumları ekilmeye çalışılmaktadır."

Ana-Akım Medya ve Bakanlıklara Tepki

Ana-akım medyanın ise 1990'lı yıllardan hiç ders almamış gibi davrandığını belirterek, *"Irkçı saldırıları normalleştiren, Kürt yurttaşlarımızı potansiyel suçlu gibi gösteren ve saldırganlığı 'tepki göstermek' veya 'gerginlik yaratmak' şeklinde sunan, gelişen ırkçılığı hoş gösteren bir söylemi kullanmaktadır"* diyen **Kubilay**, *"Bu ırkçı saldırıların önlenmesinde ve sorumluların cezalandırılmasında gerekli davranışı göstermeyen İçişleri ve Adalet Bakanlığı ile, işçilerin sağlık ve güvenliğinden sorumlu olan Çalışma Bakanlığı başta olmak üzere siyasi iktidar yaşanan can ve mal kayıplarından, hak gasplarından sorumludur"* diye kaydetti.

'Derhal Önlem Alınmalı; Kardeşliğe Sahip Çıkalım''

HDP Eş Genel Başkan Yardımcısı Günay **Kubilay**, açıklamasında şu talep ve çağrıya yer verdi: *"Mevsimlik işçilerin, inşaat işçilerinin, esnafın ve tehdit altındaki bütün çalışanların ırkçı saldırılardan korunması, can güvenliklerinin sağlanması için derhal önlem alınmalıdır. Halkları birbirine düşman etmeye yönelik bu ırkçı saldırılara karşı demokrasi ve barış güçlerini, emek ve meslek örgütlerini, meslek odalarını, vicdan sahibi yurttaşları üstüne düşen sorumluluğu yerine getirmeye, eşitliğe ve kardeşliğe sahip çıkmaya çağırıyoruz."*

15 Eylül 2015 / ANKARA - ANF

Politika **Gazetesi'nin 11 Eylül 2015 Tarihli, HDP'ye, Kürt halkına Saldırılar ve Cizre Ablukası İle İlgili Açıklaması:**

İktidar Sıkıştığı İçin Saldırıyor... Onu Daha da Sıkıştıralım!

İşbirlikçi Tekelci Sermaye'nin AKP İktidarı henüz seçim sürecinde oy kaybedeceğini ve HDP'nin barajı aşacağını anlayıca sözde "çözüm süreci" masasını devirdi, Kürt Halk Önderi **Abdullah Öcalan** üzerine tecrit uygulamaya başladı ve HDP seçim kampanyasına kanlı, bombalı cinayetler ile saldırmaya başladı. "Tarafsız" Cumhurbaşkan alanlara çıktı, AKP'ye oy istedi, HDP'ye nefret söylemleri ile sonuç alacağını sandı. Tüm oyunlar bozuldu. HDP 80 Milletvekili ile Meclis'e girdi. Cumhurbaşkanı'nın Başkanlık hayalleri suya düştü.

8 Haziran'dan itibaren kendi deyimleri ile Türkiye Cumhuriyeti'nin "fabrika ayarlarına" geri döndüler. Kısa bir sessizlik ve hazırlık devresinden sonra 20 Temmuz Suruç Katliamı ile düğmeye bastılar. IŞİD'i bahane etmek için MİT usulü bir provokasyon sonucu kendi Astsubaylarını katledip, bu olayı bahane ederek 2 uçakla Suriye'de boş arazileri 2 saat bombalayıp ardından asıl hedeflerine yöneldiler. Kandil Bölgesi ve Medya Savunma Alanlarına, ama aynı zamanda TC sınırları içinde kendi topraklarını, dağı, taşı, mezra ve köyleri 30-40 uçaklık filolarla saatlerce ve defalarca bombaladılar. Sivil yerleşim alanlarını yaktılar, yıktılar. Varil bombaları kullandılar. Bu uygulamaları hala sürmektedir.

Bu saldırılarına sert yanıt alınca ve istedikleri sonuçlara ulaşamayınca planın ileri evrelerini devreye soktular. İl ve ilçelerde terör estirmeye, halkı yıldırmaya, Kürt halkını sindirmeye yöneldiler. HDP'ye yüksek oy veren Kürt il ve ilçelerini resmen cezalandırma, intikam alma eylemlerine giriştiler. Bu da yetmedi, ırkçı, faşist yanlarını ön plana çıkararak Türkiye Kürdistanı dışında, Fırat'ın batısında HDP il ve ilçe örgütlerini, genel Merkezi'ne saldırdılar. Genel Merkez'de, Hopa'da, Alanya'da, Küçükçekmece'de binaları ateşe verdiler. O da yetmedi, Kürt esnafın işyerlerini yaktılar, yıktılar, yağmaladılar. Bununla da yetinmeyip, sokakta kürtçe konuştuğu için insanları öldürmeye, linç etmeye başladılar, Kürt illerinin taşımacılık şirketlerinin otobüslerini, içinde yolcular olduğu halde taşladılar.

Ancak devlet asıl imha provasını Türkiye Kürdistanında uygulamaya soktu. Yüksekova, Silopi, Nusaybin, Kızıltepe, Lice ve Hani'de ilçeleri yakıp yıktılar, terör estirdiler ve en sonunda Cizre'de 130.000 nüfuslu ilçeyi ablukaya alarak, sıkıyönetim

ve sokağa çıkma yasağı uyguladılar. İnsanları gerekçesiz katlettiler. 35 günlük çocuk da 72 yaşında dede de nasibini aldı. Gelin, kaynana, 10, 12, 18 yaşında çocuklar öldürüldü. Doktorlar tehdit ve zor kullanılarak hizmetleri engellendi, itfaiyeciler kurşunlandı. Su, ekmek, elektrik, sağlık hizmeti engellenerek halk cezalandırıldı.

Ancak Kürt halkı yılmadı. Onbinlerce insan, başta kadınlar olmak üzere düşmanın üzerine üzerine yürüdüler. Dereleri yüzerek, dağları, tarlaları aşarak barikatları yıktılar. Kurşunlandılar ama dönmediler. HDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, HDP'li bakan ve milletvekilleri Kürt halkına destek ve Cizre halkının sesini duyurmak için Cizre'ye barış yürüyüşüne başladılar. Türkiye'nin batısından işçilerden, emekçilerden, aydınlardan dayanışma yükselmeye başladı.

DİSK Genel Başkanı **Kani Beko** 6 Eylül Bakırköy Barış Mitingindeki konuşmasında şöyle dedi; *"... Biz DİSK olarak her zaman barış ve demokrasi mücadelesinde dostlarımızla beraber kol kola omuz omuza yürüdük, yürümeye de devam edeceğiz. Biz DİSK olarak dostlarımızla beraber dün Suruç'ydık, Hakkari'de idik, Yüksekova'da idik. Kardeşliğin gereği bellidir: Kardeşinin canı nerede yanıyorsa orada olacaksın. Dün olduk, yarın da olacağız. (...) Barış emekle gelecek, barış işçilerin birliğiyle gelecek. Öyle ise hep beraber bir kere daha haykıralım: Yaşasın işçilerin birliği, yaşasın halkların kardeşliği !"*

Kani Beko'nun bu sözleri çok önemliydi. Türkiye İşçi Sınıfı ile Kürt Özgürlük Hareketi'nin kader ve amaç birliğini ifade ediyordu. Bu açıklama Türkiye devrimci güçlerinin yaklaşımında yeni bir niteliği ifade ediyordu. Keza, TMMOB, TTB ve KESK'in, ama aynı zamanda HDK içinde yer almayan, Halkevleri, ÖDP, EHP'nin fiili dayanışması, gazetecilerin, aydınların, profesörlerin açıklamaları ve tüm bu güçlerin Barış Bloku içinde bir ataya gelmeleri büyük önem taşımaktadır.

Bütün bu saldırılar, terör ve imha planları devletin doktriner stratejisidir. AKP bunun taşeronudur. Cumhurbaşkanı ve AKP eliyle "Seçim Hükümeti" adı altında kurulan kabine bir savaş kabinesidir. Bu planları boşa çıkarmak mümkündür. Türkiye'nin ve Kürdistan'ın en geniş ulusal demokratik güçlerinin oluşturacağı birliktelik ve geliştirecekleri yığınsal halk direnişi, ülkede sömürü ve savaşa karşı, barış, demokrasi, emek, özgürlük eksenli, sosyalizm yönelimli antiemperyalist bir halk iktidarının yolunu döşeyebilir. Bu anlamda Fırat'ın batısında, her il ve ilçede, ulaşabildiğimiz her semt ve mahallede, Halk Meclisleri'nin, İşçi Meclisleri'nin, Barış Meclisleri'nin oluşması için hep beraber var gücümüzle mücadele etmeliyiz. Kürt halkı ile dayanışmayı Türkiye'nin tümünden daha da yükseltmenin en doğru ve kalıcı yolu budur. T.C. Devletinin Cizre, Yüksekova örneğinde görüldüğü gibi Kürt halkına ırkçı, faşist saldırıları sadece ve sadece kendisine zarar verecektir. Kürt halkı daha da bileniyor. Ama sadece Kürt halkı değil, bütün Türkiye'nin dürüst, sağ duyulu, demokrat ve ilerici kamuoyu da herşeyin farkında. Bu olanağı iyi değerlendirmek ve egemen sınıflara hak ettikleri dersi vermek bizlerin elindedir.

- ***Yaşasın Halkların Kardeşliği!***
- ***Yaşasın Kürt Halkının Onurlu Direnişi!***
- ***Yaşasın Barış, Emek, Demokrasi, Özgürlük ve Sosyalizm Güçleri'nin Birlikte Mücadelesi!***
- ***Yaşasın İşçi Sınıfının Birliği!***

Politika

DİSK Genel Başkanı Kani Beko:
Barış Emekle Gelecek!

***DİSK** Genel Başkanı **Kani Beko**'nun, **Barış Bloku**'nun çağrısıyla 6 Eylül 2015'te Bakırköy'de gerçekleştirilen barış mitinginde yaptığı konuşma:*

Sevgili Arkadaşlar, değerli barış savunucuları ve sevgili basın emekçileri...

Tarih şahittir, halklar şahittir, bizler şahidiz. 7 Haziran seçimlerinde amaçlarına ulaşamayanlar bu ülkeyi ateşe atıyor. Yakıyorlar, yıkıyorlar, öldürüyorlar... Ne kıymetli sarayları, ne kıymetli makamları, ne kıymetli koltukları varmış. 7 Haziran'da sandıkta kazanamadıklarını, savaşla, darbeyle, baskıyla, kanla kazanmaya çalışıyorlar.

Burada "seni başkan yaptırmayacağız" diyenler olarak sizlere soruyorum. Savaş çıkardı diye ona teslim olacak mıyız? 1 Kasım'da onu başkan yaptıracak mıyız?

Bu halkın 7 Haziran'da gösterdiği irade ortada. Sen başkan olamayacaksın. Yeter artık. Daha fazla kan dökme! Kişisel ihtirasın uğruna ülkeyi ateşe sürükleme. Bu topraklar artık kana ve gözyaşına doydu. Bu halk artık sizin kuru gürültünüze pabuç bırakmıyor. Halkına savaş açan iktidarlar dünyanın hiçbir yerinde ayakta kalmamıştır, kalamayacaktır.

Geçtiğimiz günlerde DİSK-KESK-TMMOB TTB ve İHD'li dostlarımızla beraber Hakkari ve Yüksekova'da idik. Orada bu halkın barış iradesini gözlerimizle gördük.

Biz tanığız! Yüksekova'da kum torbalarının arkasında barış çığlıkları atan analara, çocuklara ağır silahlara yanıt verildiğini gördük. Gözlerimizle gördük, kulaklarımızla duyduk. Artık görmeyen gözler görsün, duymayan kulaklar duysun. Bu halk savaş istemiyor, kan istemiyor, gözyaşı istemiyor.

Biz tanığız! İnsanlara şifa dağıtması gereken hastanelerin Yüksekova'da karakola çevrildiğini gördük. Silahlı kişilerin kol gezdiği o hastanelere bizler alınmadık. Yaralılara bir geçmiş olsun bile dememize izin vermediler.

Biz tanığız! Hakkari'de üzerlerine hergün gaz bombası atılırken gözlerinin içi gülen çocukları gördük. Onlar bizim çocuklarımız. Onlar kör kurşunları değil ana sütünü, ana kucağını, ana şefkatini hak ediyor.

Çocuklara biber gazı değil süt lazım süt. Sahiller çocukların cesetlerinin vuracağı yerler değil, çocukların kumdan kaleler yapacakları yerlerdir.

*Kobaneli **Aylan Kurdi**'yi bu savaş politikaları öldürdü. Ölümüne neden olanların kalbi kurusun. Bizim görevimiz çocukları öldürmek değil çocukları yaşatmaktır.*

Aylan Bebekler öldükçe bakın kimler kazandı? 2014 yılında Amerika Birleşik Devletleri silah sanayisinin geliri 682 milyar dolar idi. Aylan Bebekler öldü, silah tüccarları kazandı. Onlar Türkiye'ye silah sattı, bizim ekmeğimiz küçüldü. Bu halkın silaha değil ekmeğe, bombaya değil konuta, savaşa değil işe ihtiyacı var.

Savaşlarda işçiler ölüyor, emekçiler ölüyor, yoksullar ölüyor, onların sarayları büyüyor, servetleri büyüyor. İşte bu yüzden biz diyoruz ki savaşı durduracak olan emektir. Barış emekle kazanılacak. Barış yürek ister, akıl ister, en fazla da emek ister. İşçiler el ele, kol kala savaşa karşı durmazlarsa bu ülkede barış olmaz.

Biz DİSK olarak her zaman barış ve demokrasi mücadelesinde dostlarımızla beraber kol kola omuz omuza yürüdük, yürümeye de devam edeceğiz. Biz DİSK olarak dostlarımızla beraber dün Suruç'taydık, Hakkari'deydik, Yüksekova'daydık. Kardeşliğin gereği bellidir: Kardeşinin canı nerede yanıyorsa orada olacaksın. Dün olduk, yarın da olacağız.

Genel Başkanı olduğum DİSK Genel İş sendikası olarak, Hakkari'ye, Diyarbakır'a Türkiye'nin dört bir yanından sendikamız üyesi arkadaşlarımızla gideceğiz. Onların ölüm timleri gönderdiği yerlere biz barış elçileri olarak gideceğiz.

*Kardeşinin canı nerede yanıyorsa orada olacaksın dedik ya. Artvin Hopa'ya da gideceğiz. Emekli-Sen sendikamızın da üyesi olan öğretmen **Metin Lokumcu**'nun öldürüldüğü topraklarda yaşananları hep beraber gördük. Metin Lokumcu'yu dinlemediler, öldürdüler, HES'lerle doğayı yağmaladılar, betonlarla ekolojiyi katlettiler ve sonuçta 11 insanımızı kaybetmemize neden oldular. Hopa yardım beklerken, kurtarma ekipleri beklerken, oraya da çevik kuvvet gönderdiler. Biz onların çevik kuvvet gönderdiği Hopa'ya dayanışma elçilerimizle gideceğiz.*

Dostlarım, mücadele arkadaşlarım. Sözlerime son verirken bir kez daha hatırlatmak istiyorum. Barış emekle gelecek, barış işçilerin birliğiyle gelecek. Öyle ise hep beraber bir kere daha haykıralım:

Yaşasın işçilerin birliği,

Yaşasın halkların kardeşliği!

Analar Savaşı Durduracaktır!

❑ **Armağan BARIŞGÜL**

Ülke, bugün kan ağlıyor. Ölüm haberleri her tarafı sardı. Şiddet, aldı başını gidiyor. Kalem bile yazmıyor, tuşlar vurulmak istenmiyor. Aman "Allahım!" bu ne kara bela! Ruhumuz daralıyor. Herkesin huzuru kaçıyor.Ne olacak bu böyle, ne yapmalı, ne konuşmalı, nasıl yürümeli, nasıl hareket etmeli? Şaştık kaldık!..

Gazete sayfalarına, ajans haberlerine, sosyal medya görüntülerine bakmak bile istemiyor insan. Yazık, çok yazık! Ölüyor, öldürülüyor insanlarımız; bebek, çoluk çocuk, yaşlı, kadın demeden herkes ve her düşünceden, görüşten ve halktan insanlarımız..

Provokatörler işbaşında. Çok dikkatli olalım. At izi ile kurt izini birbirine karıştırmamak için...

Hiç umut yok mu? Bu karanlık böyle mi devam edecek? Halkımız, insanlarımız ve bütün insanlarımız, Doğusundan Batısına, Karadeniz'den Ege'ye herkes telaşlı. Bugün ülkede neler oldu, yarın neler olacak? diye..

Savaş kötüdür. Savaşın kötü olduğunu insanlarımız kendi gözleriyle görüyor. Her şeye rağmen insanlarımız direniyor, savaşa ve bütün kötülüğe karşı.

Bugünün koşulları ne kadar kötü olursa olsun, biz yine bütün yolların barışa çıkacağına yürekten inanıyoruz.

Bir inşaat işçisinin, "Bugün, 10 Eylül! Kutluyoruz, dayanışmayla...." demesi, yüreğimize su serpti. Yüreğimizin bir yanı sevinç içindeyken diğer yanının savaşın vahşetini hissetmesi, boğuyor insanı. Ne diyelim? Yapacak çok işimiz var, çünkü biz işçiyiz; yürek işçisi, fabrika işçisi, inşaat işçisi, tarla işçisi ve barış işçisi...

Anaların gözyaşları hala akıyor. Anaların gözyaşları ne zaman dinerse ve anaların yüzü ne zaman gülerse işte o zaman sizlere söz veriyorum ben de bütün yüreğimle güleceğim o zaman.

Bugünlerde hep barışı konuşuyoruz. Çünkü ortada yitip giden canlar var. Ne zaman silahlar susarsa, kan akmazsa ve insanlarımız yarınları için güzel hayaller kurmaya başlarsa işte o zaman ben de bir fert olarak kendimi bahtiyar hissedeceğim..

Bu güzelim ülkede birlikte, kardeşçe, dostça yaşamayı hep birlikte başaracağız. Burada en çok iş analara düşüyor. Analar, savaşa ve kan akmaya karşı durdukça, umutlar yeşerecek ve gelişecektir.

Ben savaşın durdurulacağına inanıyorum. Çünkü, analar barış istiyor ve savaşa karşı çıkıyor. Ülkenin her tarafından anaların sesleri birbirine ulaşıyor. Durum bu olduğuna göre, savaşı analar mutlaka durduracaktır.

Esat Canan: "Cenazelere ulaşamadıkları anlaşıldı..."

*14 Eylül 2015'te yayınlanması gereken, ancak kapağında **Tayyip Erdoğan**'ın fotoshop selfiesini bastığı için 18. sayısı yasaklanan, toplatılan ve internet sitesine erişimi engellenen NOKTA Dergisi ile dayanışma amacıyla Dağlıca'da ölen askerlerin cenazelerini almaya giden gruba önderlik eden eski BDP ve HDP milletvekili **Esat Canan** ile yapılan NOKTA Dergisi'nin 18. sayısındaki söyleşinin bir kısmını yayınlıyoruz.*

Politika

Nokta dergisinden **Fatih Vural**'ın sorularını yanıtlayan (14 Eylül 2015) **Esat Canan**'ın açıklamalarının bir bölümü özetle şöyle:

Sivil bir inisiyatif alarak, büyük bir cesaretle Dağlıca'da şehit edilen 18 askerin naaşını olay yerinden aldınız. Orada neler gördünüz, olay nasıl olmuş?

Biz bir insani görevi yerine getirmek üzere o gün harekete geçip cenazelere ulaştık. Çatışmalar bir gün önce yaşanmıştı. O çatışmaları da televizyonlardan öğrendik. O bölgeyi iyi bilen biri olarak detayların resmi kanallardan geleceğini düşündüm. Üzerinden 24 saat geçmesine rağmen şehitlerin ve yaralıların durumunu öğrenemedik.

... Çatışmanın yaşandığı alan, derin bir vadidir. Yüksekova'dan **Doski** bölgesine giden vadinin içinde, Doski'dir oranın adı, çatışmalar yaşanmış. Ben, vali ve kaymakam beyleri de aradım. Yardımcı olmak istediğimizi, yaralı varsa bir an evvel hastaneye ulaştırmak istediğimizi söyledim.

Bunu ne zaman söylediniz?

Olayın duyulmasından bir gün sonra... İş uzadıkça, "Belki de orada çok çetin koşullar vardır" diye düşündük. Dağlık bir alan... Çatışmaların sürdüğü bir ortamda oraya varıp cenazeleri almak çok kolay bir iş değil. İçinde çocukların ve kadınların da bulunduğu böyle sivil bir girişimde bulunmamız halinde bize dokunulmayacağını düşünerek kendimizi ortaya attık. 'Sekiz asker savrulmuştu, sekiz asker sıkışmıştı'

Arazi şartları nasıl orada, vadi ne uzunlukta?

Yüksekova'nın ova kesimi bittikten sonra, dağın eteğinde Kamışlı Jandarma Karakolu var. O karakolun ve dağların ötesi, Yeşiltaş ve Dağlıca'ya kadar giden, 50-60 kilometre uzunluğunda bir vadidir. Çatışmanın yaşandığı yer, Kamışlı Jandarma Karakolu'na yaklaşık 30 kilometre uzaklıkta, Gürkavak köyü yakınları. Bu köy, on sene öncesine kadar kullanılıyordu fakat şimdi kimse yok.

Göçe mi zorlandılar?

Evet. Ormanlık bir köydür. Çatışma ise asfalt üzerinde yaşanmış. Gittiğimizde manzara şöyleydi: Birbirine 300-400 metre uzaklıktaki iki zırhlı araç, yola döşenen mayınlarla patlatılmış. İlk zırhlı araç, yol kenarından tarlaya savrulmuş. Öbürü ise ters dönmüş; ama paramparça olmuş. Birinci araçtaki askerler tamamen aracın dışına fırlamıştı. Savrulan askerlerin cenazeleri güneşin altında, etrafa dağılmış şekilde bekliyordu. Diğerinde ise askerlerin cenazeleri aracın içinde duruyordu.

24 saat mi beklemiş naaşları?

Çatışmalar bir önceki gün öğlen saat 3'te başlamış. Biz de ertesi gün 3'te oradaydık. Tam 24 saat!

O gün hava yağmurlu muydu?

Asla! Güneşli bir gündü ve epey de sıcaktı. Askerlerin bedenlerini toplarken sıcaktan korunmak için zaman zaman ceviz ağacının gölgesine çekildik, sıcaktan. Bir gün öncesi yağmurluymuş. Bizim ekibimiz yaklaşık 150 kişiydi ve içinde muhtarlar da vardı.

Çekinmediniz mi?

O riski ve korkuyu hep içimizde taşıdık tabii; ama "Sivil insanlara bir şey yapmazlar herhalde" dedik. Gittiğimizde yerde silahlar ve askeri malzemeler de vardı. Bir araçtaki askerlerin silahları oradaydı; ama diğer araçtaki askerlerin silahları yoktu. PKK almış olabilir. Eğer devlet oraya bizden önce gitseydi, ne o naaşlar ne de silahlar öyle ortada durmazdı. Demek ki gitmemiş! Gittiğimizde çatışmalar devam ediyordu

Devlet, 24 saat içinde sizce neden oraya gidemedi?

Orası bir güvenlik bölgesi. Halkın girmesi mümkün değil; gittiğimizde de çatışmalar hâlâ sürüyordu.

Yani devletin giremediği o çatışma alanının içine siz 150 sivil girdiniz...

Evet. O sırada silah sesleri de geliyordu. Hatta uçaklar tepeleri bombalıyordu. Arkadaşlara "Çabuk olun. Bir an evvel toparlanıp dönelim" dedim. O şartlarda gittik. Devletin neden gitmediğini ben bilemem; ama o cenazeleri devletin 24 saat boyunca oradan almadığı açık ve acı bir gerçektir.

Gitmeye karar vermeden önce istişare ettikleriniz oldu mu?

Ben üç dönem görev yapmış eski bir milletvekiliyim. ANAP, CHP ve geçen dönem HDP milletvekilliği yaptım. Buranın ileri gelen ailelerinden birine mensubum ve ilçeyi iyi biliyorum. Bu tür durumlarda hep riski göze almışımdır. Daha önce Yüksekova Çarşısı'nda polisle halk karşı karşıya geldiğinde de o taş yağmuru altında alana girip sadece insanlar ölmesin diye çabalamış bir insanım. Şemdinli'de kitabevi bombalandığında da oradaydım. Sorumluluk duygum bunu gerektirir.

Askerlerin tümü olay anında mı şehit olmuş? Bu yönde bir gözleminiz oldu mu?

Bir tanesi, zırhlı araçtan fırlamış, sırtüstü yatıyordu. Vücudunda hiçbir kurşun izi yoktu. Sanki ölmemiş, cesedi bozulmamış gibiydi. Sanki biz gelmeden hemen önce ölmüştü. Bir de sol kolunu bir bezle sarmıştı, muhtemelen kanamayı durdurmaya çalıştı. Zırhlı araçtan on metre kadar da uzaklaşmıştı. Diğerleri için aynı şeyi söyleyemem. Çünkü onların bedenleri çok kötü bir durumdaydı. Ben, o askerin yaşamak için mücadele verdiğini düşünüyorum. Ama 24 saat kimse oraya gitmeyince kurtuluş umudu da kalmadığını sanıyorum.

Başbakan Ahmet Davutoğlu, "Cenazeleri özel komando birliklerimiz tahliye etti" dedi.

Doğru değil! Bu açıklamasına çok üzüldüm. Biz, insanlık adına, Müslümanlık adına, cenazelere saygı gereği, oraya ilk intikal eden insanlarız. Kendi ellerimizle cenazeleri sardık. Sonradan Sayın Başbakanın o sözlerini duyunca donup kaldım! Bizim yaptığımız işi, Sayın Başbakan, başkasına mâl ediyor. Biz görüntüleri verdikten sonra da Başbakan Yardımcısı, bu görüntülerin geçmişe ait olduğunu söyledi. Çok yadırgadım, çok üzüldüm.

Devleti güçsüz göstermemek adına yapmış olabilirler mi?

Bizim böyle bir çabamız yok ki! Kaldı ki neden 24 saat gelemediklerine dair de tek bir laf etmedik. Hassas olduk. Ben oraya şov yapmak veya siyasi bir kariyer için gitmiş olsaydım, inanın bu konuda çok daha detaylı bilgiler de verebilirdim! O hassasiyeti çok iyi bilen bir eski politikacıyım. Kimseyi de suçlamadım. Başbakanın ve yardımcısının inkârlarına rağmen en ufak bir kaygım yok, çünkü yaptığımız iş belgeli. Kaldı ki telefonlarıyla fotoğraf çeken arkadaşları da bunları hiçbir yerde paylaşmamaları noktasında uyardım. Şov, propaganda yapmak istesem çok rahat yapardım; ama yapmam. Bana yakışmaz.

Devletten bir teşekkür bekler miydiniz?

Beklerdim. Benimle birlikte gelen Yüksekovalı insanların devletten teşekkür beklemeye de hakkı var. Oraya gittiğimizde yanımıza daha sonra gelen yarbay ya da binbaşı, "Allah sizden razı olsun. Çok yardım ettiniz" deyip teşekkür etti. Bu kadar! Ama hükümetten kimse aramadı. Allah korusun, birimizin başına bir şey gelseydi, bir mayın patlasaydı, kim ne diyecekti? Ama bütün bunları düşünerek ve Allah'a güvenerek 150 kişi yola çıktık. Güvenlik tartışması da yaşandı aramızda; çünkü çok riskli bir alan. On beş gündür yasak bölge. Kimse geçmemiş. Asker bile geçmemiş.

Yola çıktıktan sonra herhangi bir yerden izin almanız gerekti mi?

Kamışlı Karakolu'na vardığımızda, "Şehitlerin cenazelerini almaya gideceğiz. Bize yol açın" dedik. Üsteğmen düşündü, taşındı, "Size yolu açacağım" dedi ve yolu açtı.

Üsteğmen sizinle birlikte gelmeyi teklif etmedi mi?

Hayır. Biz oradan ayrılınca arkamızdan onlar da bir hazırlık içine girdiler. Böyle olunca korktum da. Asker arkamızdan gelirse, PKK da hâlâ oradaysa ve bir çatışmaya girerlerse biz siviller arada kalırız diye... Üsteğmenden güvenliğimizi sağlamasını istedik. Biz oraya varıp şehit askerlerin cenazelerini toplamaya başladıktan takriben bir saat sonra asker olay yerine geldi. Orada bir, iki silah patladı. Cenazelerin yarıdan fazlasını toplamıştık... Komutanlardan birisi aracından hiç çıkmadan "Cenazeleri bize ver" dedi. Biz cenazeleri kendi arabalarımıza almıştık. Pick-up götürmüştük. Arkadaşlar itiraz ettiler. Ben de "Tartışmayı uzatmayın. Madem ki asker geldi. Onların aracına cenazeleri nakledelim" dedim.

Burada iki ciddi merak konusu var: Birincisi, çatışmalar öğlen saat 3'te başlamasına rağmen Sayın Başbakan akşam 7'deki milli maça gitti ve ikinci yarıda ayrıldı. "Dört buçuk saat boyunca bir Başbakan nasıl olur da böyle bir çatışmadan haberdar olmaz? Ya da haberdar olarak mı maça gitti?" soruları kafa kurcalıyor. İkincisi de, 24 saat boyunca şehit sayısı açıklanmadığına göre gerçek sayı, söylenenden çok daha mı fazla?

Aynı gün mü?

Aynı gün. Orada başka şehit olup olmadığı konusunda bizim de elimizde kesin bir bilgi yok. Bir, iki gün önce de o bölgede çatışmalar yaşanmış. Bahsettiğiniz o iddialar burada da söylendi; ama teyit ettiremedim. Yalnız, gittiğimiz gün öğlen saat 12'de sayın valiyi aradım. Yardımcı olmak istediğimizi söyleyince vali bey memnun oldu. "İyi olur; ama bir değerlendirmemiz lazım. Size dönerim" diyerek, kesin bir şey söylemedi. Fakat Sayın Başbakan "O gün sabahtan itibaren cenazeleri tahliye etmeye çalıştık" diyor. Başbakan Davutoğlu doğruyu söylemiyor. Sen cenazeleri sabah tahliye ettiysen bizim orada işimiz ne? Valinin bu tahliyeden nasıl haberi olmaz?

Hayatınızdan endişe ettikleri için olabilir mi?

... Devlet kendi zaafını kabul etmez. Hep güçlü devlettir! Ama bizim gördüğümüz manzara pek de öyle değildi! Keşke "Devlet güçlüdür" diyenlerin birisi de bizim yanımızda olup o hali görebilseydi. Benim konuşmamın pek etkisi olmaz. Çünkü ben Kürt'üm diye söylediklerime itibar etmeyebilirler! Bir devlet yalan söylemeye başlamışsa onun söylediğini çürütmekte zorlanırsınız. Bu, su bardağıdır. (Masadaki bardağı kaldırıyor.) Devlet, "Hayır, bu bir su bardağı değil" derse, ben nasıl çürüteceğim bunu?

Benim düşünceme göre cenazelerle ilgili devlet bilgi alamadı. Görüyor; ama bilgi alamıyor. Bu, bir devlet için çıkmazdır! "Ne yapacağız?" diye düşünmüş olabilirler. Kamuoyuna bir açıklama yapamıyorlar. Cenazelere ulaşamadıkları böylece anlaşıldı. Devlet, "Cenazelerime ulaşamadım" diyebilir mi? Diyemez. Güçlü devlet ya!

AKP'nin Yeni Manevrası...
Patron Örgütleri ile Türk-İş ve Hak-İş'in Ortak Yürüyüşü

*TOBB Başkanı **Rıfat Hisarcıklıoğlu** başkanlığında düzenlenen toplantı sonrası yapılan çağrı, AKP'nin sınıfsal çıkarları bir birine tamamen zıt toplum kesimlerini "Vatan - Millet - Sakarya" mantığı ile birlikte sokağa dökmenin planıdır. Türk-İş, Hak-İş, Memur-Sen, Kamu-Sen gibi kendi güdümündeki "işçi" ve "memur" sendikaları konfederasyonlarını TÜSİAD, MÜSİAD ile sokağa çıkarmaya çalışması işçi sınıfının sendikal örgütleri DİSK ve KESK'e, Bağımsız sendikalara, meslek örgütleri TMMOB ve TTB'ne, HALKEVLERİ'ne, HDK'ye, HDP'ye, DBP'ye, işçi sınıfının politik örgütü TKP'ye, tüm BARIŞ VE DEMOKRASİ BLOKU bileşenlerine, EMEP'e, ÖDP'ye, ESP'ye, EHP'ye, YSGP'ne, Partizan'a, Politika'ya, Kaldıraç'a, Söz ve Eylem'e, Devrimci Hareket'e, Halk Cephesi'ne, Devrimci Parti'ye, SODAP'a, HAZİRAN Hareketi bileşenlerine ve burada adını sayamadığımız, devrimci örgüt ve siyasi yayınlara yeni görevler yüklüyor. AKP'nin yapmaya çalıştığı, kendi yarattığı terörü, iktidarını korumak ve Erdoğan'ın Başkanlık hayallerini gerçekleştirmek için kullanarak, milliyetçi duyguları körükleyerek kitle tabanını genişletmektir. Konu ile ilgili **Evrensel.net'**de çıkan haber ve değerlendirmeyi aynen katıldığımız için yayınlıyoruz.*

Politika

Savaş çığırtkanlığının arttığı şu günlerde patron ve hükümet yanlısı işçi sendikaları *'Teröre karşı bayraklı yürüyüş'* çağrısı yaptı. Bu çağrı, işçi ve emekçileri ayrıştırma kaygılarına neden oldu. Marmara Üniversitesi Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölümünden Yrd. Doç. Dr. **Özgür Müftüoğlu** örgütlerin tutumunu eleştirerek *"İşçi sınıfının ulusalcı bir tutum yerine halkların kardeşliği ve barışı öne süren bir tavır alma, emek ve meslek örgütleri temel insan haklarına öncelik vermeli, Kürt sorununun demokratik çözümünden yana tutum almalı"* dedi.

Aralarında TOBB, TÜRK-İŞ, TESK, TİSK'in de yer aldığı 12 kuruluş, HDP binalarına saldırıların, Kürtlere de linç girişimlerinin yaşandığı bir dönemde işçiler ve emekçiler arasında gerginliği tırmandıracak bir eylem çağrısı yaptılar. Patron ve işçi örgütleri 17 Eylül'de Ankara'da bayraklı yürüyüş yapacaklar.

Tehlikeli Çağrı

"Terörü protesto ve bayrak yürüyüşüne" çağrı yapan kurum ve kuruluşlar 17 Eylül'de yapılacak eylemde bayrak amblemli kıyafetler giyilmesini de istediler.

Aralarında TESK, TİSK, Türk-İş, Hak-İş, TOBB ve TÜSİAD'ın da olduğu 12 kuruluş, 17 Eylül'de Ankara Sıhhıye Meydanı'na *"Terore Hayır Kardeşliğe Evet"* mitingi düzenleme kararı aldı. Patronların ve hükümete yakın sendikaların içinde yer aldığı grup tarafından düzenlenen basın toplantısında TOBB Başkanı **Rıfat Hisarcıklıoğlu** konuştu. Hisarcıklıoğlu, *"17 Eylül Perşembe günü, saat 16.30'da Türkiye'nin dört bir yanından gelip, Ankara'da toplanma kararı aldık. Tüm Türkiye'yi Ankara Sıhhiye Meydanı'nda toplanmaya davet ediyorum. Terörü lanetleyen ve kardeşliğimize sahip çıkan tüm halkımızı bu toplanmaya davet ediyoruz. Bizim en büyük gücümüz kardeşliğimizdir, gelin kışkırtıcı söylemleri bırakalım, toplumu germeyi bırakalım. Başka bir Türkiye yok"* ifadelerini kullandı.

Bayrak Asma Çağrısı

Hisarcıklıoğlu, o gün toplanmaya gelemeyen milyonları da Türkiye'nin her köşesinde Türk Bayrağı asmaya davet etti.

Mitingi düzenleyen 12 kuruluş şöyle: "TOBB, TÜSİAD, MÜSİAD, Memur-Sen, Türkiye Kamu-Sen, Türk-İş, TİSK, TBB, HAK-İŞ, TESK, TÜRMOB ve TZOB."

Marmara Üniversitesi İİBF Çalışma Ekonomisi ve Endüstri İlişkileri Bölümünden öğretim üyesi **Özgür Müftüoğlu**, *"Savaş herkes için insanlık dışıdır. Savaşın ardındaki nedenlere bakmazsak sınıfsal bir yönü olduğunu, ekonomik bir faaliyet olduğunu gözden kaçırırız"* diyerek işçi ve emek örgütlerinin savaşa karşı tutum takınmaları gerektiğini söyledi.

"İşçi sınıfının ulusalcı bir tutum yerine halkların kardeşliği ve barışı öne süren bir tavır almalı, emek ve meslek örgütleri temel insan haklarına öncelik vermeli, Kürt sorununun demokratik çözümünden yana tutum almalı" açıklaması yapan **Müftüoğlu**, *"Teröre karşı yapılan bir yürüyüşe sormak lazım, 'terör'ün nedeni nedir? Neden bu terör ortaya çıktı? 35 yıldır neden silahlı bir mücadele var? Meselenin köküne inildiği zaman insan hakları ve demokrasi sorunlarının olduğu ortaya çıkıyor"* dedi.

Savaş Dönemleri Sermaye Birikimini Artırır

2008 ekonomi krizinde bu örgütlerin bir araya gelip birlikte tavır ortaya koyduğunu hatırlatan **Müftüoğlu**, *"Patron ve işçi örgütleri bir arada sanki çelişkileri yokmuş, çıkarları ortakmış gibi. Oysaki gerek kriz gerek savaş dönemleri, sermaye birikiminin arttığı ve emek sömürüsünün en fazla olduğu dönemlerdir. İşçi sınıfı savaş var diye ses çıkartamıyorsa, daha iyi çalışma koşullar için mücadele edemez. Savaş ortamında sosyal harcamalar ve işçilerin ücretleri savaşa harcanır. Ekonomi bir yana insani olarak savaşta ölenler işçi ve emekçilerin, yoksulların çocukları olacaktır. Metal direnişi gibi önemli bir direnişin, silahların sustuğu bir ortamda ortaya çıktığı unutulmamalı"* şeklinde konuştu.

Hazır Kıta!

* TESK, TOBB, TZOB, TÜRK-İŞ, TİSK, HAK-İŞ ve MEMUR-SEN, 17 Aralık rüşvet ve yolsuzluk operasyonu sürecinde de *'Yolsuzluk iddialarının ayrıştırmaya neden olduğu'*nu ileri sürerek bu tartışmanın istikrarsızlık getireceğini savunmuştu. Kurumlar bir açıklama yaparak *"Etrafı saran yolsuzluk iddiaları ve paralel devlet iddiaları, toplumsal barışı ve istikrarı tehdit etmekte, demokrasiye ve iç barışa açık şekilde tehlike oluşturmaktadır"* ifadelerine yer vermişti.

* TOBB, TÜRK-İŞ, TESK, TZOB, HAK-İŞ ve MEMUR-SEN Gezi direnişi sırasında da 'istikrar'ı öne sürerek bir açıklama yayımlamıştı. TOBB Başkanı M. Rifat Hisarcıklıoğlu Gezi eylemleri için *"Son günlerde gösterilerin, marjinal gruplar tarafından farklı mecralara çekilmek istendiğini; gelişmelerin ülkemiz üzerinde kötü emelleri olanlara hizmet etmeye zemin hazırladığını üzülerek görüyoruz. Tüm dünya sorunlarla boğuşurken, herkesin bakışlarının yükselen Türkiye üzerinde odaklandığı bu dönemde, huzura ve istikrara her zamankinden daha fazla ihtiyacımız var"* ifadelerine yer vermişti.

* Türk-İş, TOBB, TESK ve TİSK 28 Şubat sürecinde de sürecin aktörleri olarak darbenin yaşanma koşullarının oluşmasını sağlamakla suçlanıyordu.

Komünistler ve Gündem!

❑ **Ali ÖZBEK**

Yaşanan sürece herkes şaşırmış olabilir. Lakin komünistler şaşırmadı. 95 yıllık savaş tarihi boyunca egemenlerin pek çok saldırı taktiğiyle birebir muhatap olmuş komünistler, 7 Haziran sonrası yaşanabilecek bu kanlı süreci de görmüştü.

Politika Gazetesi'nde yayınlanan pek çok yazıda aslında bu acı ve kanlı sürecin yaşanabileceği yönünde sinyaller veriliyordu.

Politika Gazetesi çevresinin de bileşenleri arasında yer aldığı HDP'ye yönelik sürekli körüklenen nefret ve hepimize gözyaşı döktüren bu kanlı sürecin aslında çok basit bir gerekçesi vardı.

CHP'nin etkisiz muhalefeti karşısında, her milliyetten insanın kitlesel desteğini alan HDP'nin CHP'nin yerini alabilecek bir alternatif olma ihtimali korkusu...

O ihtimal gerçek oldu.

HDP her geçen gün daha da güçlendi.

Mevcut iktidarı köşeye sıkıştırabilecek tek geçerli alternatif oldu HDP.

Ve HDP'nin haddini bildirmek için o bilindik 'Tabut siyaseti' girdi devreye.

Bu tür zamanlarda tabut siyasetinden en çok nemalanan parti MHP olmuştur, fakat bu kez oluşturulan tabut siyasetinin ve Anti-Kürt havanın en büyük yararlanıcısı AKP olmak istiyor!

Üstelik bir taşla iki kuş vurmayı hedefliyor AKP.

Hem MHP'yi hem de HDP'yi!

Nasıl mı?

AKP'nin Osmanlı Ocakları'na verilen ülkücü süsü, bütün sokak olaylarını MHP'nin çıkarttığı izlenimini verecek.

Ve aradan sıyrılan AKP olacak...

Ancak bu plan da tutmayacak. Türkiye halkları AKP'ye gerçekleşirse 1 Kasım seçimlerinde, gerçekleşmezse 'sokakta' gereken cevabı verecek...

Daha uyanık olmak zorundayız.

Bu kaos ortamını savuşturmanın tek yolu ortak dili tutturmaktır.

HDP içerisinde sınıfsal söylemleri yükselterek ortak dilin işçi sınıfının savaş yolu olduğunu haykırmalıyız.

Sınıf savaşımı ülkede kalıcı barışın yegâne teminatı olduğu gibi sınıf siyasetine daha aktif müdahil olacak HDP'nin, hem Kürt sorununun çözümüne, hem de Türkiyenin aydınlık geleceğine ulaşmasına daha etkin katkısı olacaktır.

Bereketli Topraklar Demokratik Halk Devrimine Gebedir

❑ **Ahmet ÇAVLI**

Rojava (Suriye Kürdistanı veya Batı Kürdistan), Suriyenin kuzey-doğu kesiminde, Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı bölgeyi tanımlamaktadır. Kürtçede "bın xet ser xet" olarak da tanımlanır. Suriye Kürdistanı tamamen Suriye toplumundan uzak, korku üzerine inşa edilmiş, Suriye topluluklarından tamamen izole edilen, kardeşin kardeşe, eşlerin eşlere güvenmediği, Baas ve El Muhaberat örgütlerince yönetilen ve insanların sürekli takip edildiği bir toplum olarak anılır. Mülk edinmeleri, kendi başlarına bir işyeri açmaları, kendi işlerinde çalışmaları yasaktı, yani Kürtlerin insan yerine konulmadığı itip kakıldığı bir yer olarak bilinirdi Rojava. Suriye hükümeti nezdinde, Suriye ırkçı devleti tarafından sürekli kontrol ve işkence altında tutulup yönetilen bir bölge olarak bilinirdi. Sömürgeci Baas sistemi en ufak bir insan hakkı kırıntısını bile Kürtlere çok görmüştür. Rojava bölgesi daha çok Türkiye'den siyasi nedenlerle kaçmak zorunda kalan insanların ilk uğrak yerlerinden biridir. Suriye devletinin tarımsal ambarı konumunda olan ve kaçak malların organize edilip, dağıtıldığı yerdir eski Rojava. Uluslararası emperyal güçler, az da olsa laik bir ülke olan Suriye'nin şimdiki rejimini kendilerine göre dizayn edip yönetmek ve Ortadoğu'ya Suriye üzerinden çeki düzen vermek istediler. Emperyalist güçler çıkarlarını, sömürgeci işgalci çıkarlarını herşeyin üstünde tuttular. Emperyal sömürgeci güçler kendilerine göre "akıllıca" hareket edip halklar arasında savaş çıkarmanın yollarını aradılar ve bu konuda başarılı da oldular. DAİŞ gibi ırkçı, gerici, kafatasçı, günümüz dünyasının en barbar katil faşist örgütünü ortaya çıkarıp öne sürdüler. Ortadoğu'daki diğer ülkelere nazaran -kimse yanlış değerlendirmesin- az da olsa demokratik olan Suriye devletini parçalamaya karar verdiler. Faşist DAİŞ barbar çeteleri Türkiye, Suudi Arabistan, BAE, Ürdün, Katar, Kuveyt ve ABD tarafından desteklendi. Herkesin gözü önünde Musul'a saldırdılar ve engelsiz hemen aldılar, çünkü sömürgeci emperyal güçler böyle istiyorlardı. Ama yanlış hesap Bağdat'tan döner misali, Mahmur ve Şengal'e saldırınca işler karıştı. Çünkü ABD'nin güdümünde ve işbirliği halinde olan **Barzani** aile devleti ve hükümetine, Kürdistan topraklarına saldırınca işler çığırından çıktı. Emperyal güçler, DAİŞ gibi faşist örgütü kontrol edemez duruma geldiler, bu sefer Rojava Kürdistanına yöneldiler ve tabii ki sert kayaya çarptılar. Bugün bu yazıyı yazdığım 12 eylül faşist askeri darbesinin yıl dönümünden kısa bir süre önce, Kürt Özgürlük Hareketinin lideri **Abdullah Öcalan**, yapay cetvelle çizilen Suruç sınırından bir yoldaşıyla Rojava Kürdistanına geçti, 20 yıl boyunca Rojava halkını örgütledi, birebir konuştu, ulusal ve sınıfsal mücadeleyi, parti kavramını, demokrasiyi, emeği, özgürlüğü, halkların birlikte kardeşçe yaşamı hakkında görüşlerini anlattı. Cizire'de, Afrin'de, Kobane'de, Kamışlı'da çalışmalar yürüttü. Suriye'den zoraki çıkarılıncaya kadar yürüttüğü çalışmalarının sonuçları ortada duruyor. Emperyal güçler Suriye'ye saldırınca **Beşar Esad** askeri güçlerini Kürdistan'dan çekmek ve Şam ile Halep kentlerine doğru güçlerini konuşlandırmak istedi. Bu ara PYD, yani Demokratik Birlik Partisi de, önderliğin örgütlediği alanlara yönelip halkları örgütledi, silahlı güçlerini, YPG'yi kurdu. Baas rejiminden bıkmış olan halklar, bir an önce gitmesini isteyip PYD ye sarıldılar. 1970'li yıllarda da Kürtler mücadele başlatmışlardı ama yetersiz kaldılar korkunç katliamlardan geçtiler, örgütlülükleri yetmemişti.

Rojava, dünyanın en demokratik anayasasının yapıldığı yerlerden biridir. Din, dil, ırk, mezhep, cinsiyet ayırımının olmadığı eşit ve ekolojik bir toplum, adalet, özgürlük ve radikal devrimci demokrasinin esas alındığı, insanların eşit şekilde barındığı, temsil edildiği için demokratik devrimdir. Rojava devrimi, Ortadoğu devrimidir, anlamı da Ortadoğu'da oluşan despotizmin zincirlerinin kırıldığı, aile devletlerinin duvarlarının yıkıldığı, sorgulayıcı bir gençliğin oluşumu, halkların demokratik meclislere katıldığı, Ortadoğu'ya üçüncü bir yolun açıldığı, devrimdir.

DAİŞ çetesini sahaya sürenlerin başındaki Türkiye ve şu andaki faşist AKP zihniyeti ve hükümetinin girişimi ve silahlandırılmasıyla Kürt bölgelerine yönlendirildiler. Her tarafı yakan, yıkan DAİŞ çeteleri Kobane'ye kadar geldiler, taş üstünde taş bırakmadılar, çoluk çocuk, yaşlı genç, kadın kız demeden herkesi öldürdüler, halkların namusuna göz diktiler, köle pazarlarında sattılar, fuhuşa zorladıkları kadınları köle pazarlarında bilerek sattılar, Kürtlerin onurunu çiğnediler, Ezidi halkının varlığı olan onurunu namusunu ayaklar altına almaya çalıştılar. Türkiye'nin işbirlikçisi konumunda olan KDP ve Barzani aile hükümeti, Kürtlere, halklara, Ezidilere sahip çıkamadı. AKP'den korkusundan dolayı, ta ki gerilla ayağa kalkıncaya, Mahmur'u, Şengal'in yarısını DAİŞ faşist çetelerinden kurtarana kadar... Gerilla, Kobane'de olağanüstü bir mücadele verdi. Denge YPG'den yana dönmeye başladı, Kürtler tarihlerinde dört zafer kazanmışlar; Kobane, Gıre Sipe, Tel Abyat ve 7 Haziran... Seçimlerde dostlarıyla birlikte, yani demokrasi güçleri ve Türkiye'deki halklarla ve en önemlisi de Türkiye işçi, emekçi sınıfıyla birlikte AKP faşist zihniyetini yenmeyi başardılar. Türkiye işçi sınıfı grevdeki şanlı otomotiv metal işçileri her konuda Kobane halkıyla dayanışma içinde oldular, Sosyalist gençler canlarıyla ödeyip Rojava'ya koştular, dünyanın değişik yerlerinden gençler savaşmaya geldiler. Kobane, 21. yüzyılın Ortadoğu'daki devrim merkezi konumuna geldi. Asıl sorumuz da Rojava devrimi nasıl bir devrimdir konusuna net cevap vermek olmalı. Rojava Kürdistanı bölgesel olarak Suriye devletinin tarımsal ambarı konumundadır, halen de öyledir. Tam olarak kapitalist üretim ilişkileri ile kapitalist üretim araçlarının, kapitalist üretim biçiminin hiç oluşmadığı, o bölgeye uğramadığı, işçi sınıfının oluşmadığı, örgütlenemediği bir yer. Ayrıca Suriye Komünist Partisi, bir çok kadrosu ve yöneticisi Kürt olmasına rağmen bu bölgede yeteri kadar örgütlenemedi, etkisiz kaldı. Dolayısıyla Rojava'da emek sermaye ekseninde çatışmanın gelişmediği koşullarda, gerçekleşen devrimin sosyalist bir devrim olmadığı aşikardır. Özel mülkiyet kaldırılmamış, olduğu gibi devam etmektedir. Bu nedenle, Rojava devrimi bir halk devrimidir, bir kadın devrimidir. Rojava'da kadınların çarşıda gezmeleri bile yasakken, erkeklerin olduğu topluma girmeleri kesinlikle yanlış ve doğru gözle bakılmazken, askeri alanında gerilla savaşında en önde, en ön cephede fedaice çarpışan, bedel ödeyen, yerel feodalizmi yıkan, meclislerde yer alan, kooperatiflerde örgütlenen, eş başkanlık sisteminde yer alan kadınlar bugün Komünal Toplumun öncülüğünü yürütüyor, katı kurallara bağlı Ortadoğu despotizmini yıkan bir rol oynuyor.

Bu değişimi kadın gerillalar başardılar,

onun için Rojava devrimi aynı zamanda kadın devrimidir. Rojava devrimi inançlar ve kimlikler devrimidir. Kobane'nin kurtuluşundan sonra oluşan demokratik halk meclislerinde herkes; Ermeniler, Süryaniler, Ezidiler, Kürtler, Araplar, Çerkesler, Türkmenler, Aleviler, Sunniler, bölgeyi birlikte yönetmeye başladılar, Halk Meclislerinde eşit haklı yer edindiler. Kendilerini yönetmelerine imkan sağlandı, her kesimden, inancını, kimliğini koruyarak Halk Meclislerinde yerlerini aldılar. Onun için inançlar ve kimlikler devrimidir. Rojava devrimi halk devrimidir. Faşist çeteci barbar DAİŞ'e karşı, ayrıca BAAS'ın gerici diktatoryal rejimine karşı halklar birlikte mücadele edip birlikte yönetmeye başladılar. Kürtler bu savaşı kazandı, Kürtler kendileri yönetecek, diğer halkları yok sayacak düşüncesi bertaraf edilerek halklar meclislerde yer aldılar, beraber açık ekonomiyi, komünal ekonomisini inşa etmeye başladılar. Halklar bir arada yaşamaya başladılar onun için halklar devrimidir. Rojava devrimi ekolojik demokratik devrimidir dememizdeki amaç kurtarılan bölgenin ekolojik yapısına çok değer verildiğinden, ekolojik dengelere dikkat edildiğinden, kapitalist endüstriyalizme karşı çıkarak demokratik ekolojik yapıya önem arz edildiği için, ayrıca Rojava dünyanın en demokratik anayasasının yapıldığı yerlerden biridir. Din, dil, ırk, mezhep, cinsiyet ayırımının olmadığı eşit ve ekolojik bir toplum adalet, özgürlük ve radikal devrimci demokrasinin esas alındığı, insanların eşit şekilde barındığı, temsil edildiği için demokratik devrimdir.

Rojava devrimi, Ortadoğu devrimidir anlamı da Ortadoğu'da oluşan despotizmin zincirlerinin kırıldığı, aile devletlerinin duvarlarının yıkıldığı, sorgulayıcı bir gençliğin oluşumu, halkların demokratik meclislere katıldığı, Ortadoğu'ya üçüncü bir yolun açıldığı, devrimdir. Demokratik ölçüleri esas alan topluma doğru değişim dönüşüm geçiren Ortadoğu halkları ayağa kalkmış durumda. Demokrasi istemleri baskı ve zorla engellenmekte ama tarihin akışını mücadelenin önünü kimse engeleyememiştir. Onun içinde Ortadoğu devrimi diyoruz. Bu gelişmelerden sonra, sosyalizmin geleceğinden şüphe etmek insanlığın geleceğinden şüphe etmektir. Bu bereketli topraklar demokratik halk devrimlerine gebedir.

Sen Rüyanı Hangi Dilde Görüyorsun?

❑ **Nurani ERSOY**

Milliyetçilik konusunu (İlletini) gazetemizin değişik sayı, sayfa ve köşe yazılarında ele almıştık. Bu sayımızda da yine güncel ve elzem olduğu için, farklı bir açıdan, yaşananlar üzerinden ele alacağız. Gerçekten de milliyetçilik denen virüs, bir kişinin, hele hele bir toplumun vücuduna (beynine) sirayet etmişse onu çıkarıp atmak, yok etmek zor ve gerekli bir çalışma ister.

Bu sebeple bu konuyu sık sık işlememiz gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü "**erk**"i elinde bulunduranlar, kapitalist üretim ilişkilerinin, 20. yüzyılda dünyanın büyük bölümüne yaydığı bu virüsü ustaca kullanarak kendi gelişme sürecini hem kolaylaştırmış hem de 21. yüzyılda da az gelişmiş ülkeleri yönetebilme aracı olarak dizayn etmiştir. 20. yüzyılda Avrupa'da "**faşizm**"e zirve yaptıran milliyetçilik, Türkiye'de de aralıksız ve acımasızca kullanılan, günümüz AKP iktidarının da özellikle son üç yılda ustaca kullandığı bir kavramdır. Gözleri kör eden, beyni iğdiş eden, kardeşi düşman eden bu virüs, maalesef 12 Eylül faşist darbesinden sonra doğan kuşağı da sarmalamış durumda. Öyle ki bazı sol ve sosyalist kesimlerde bile "vatan, millet, bayrak" üzerinden pompalanan bir milliyetçilik etkili olmuştur. Aşağıda anlatacağım olay da tam bu tespiti doğrulayacak bir yaşanmışlık. Çünkü söz konusu olayın kahramanı gençlerin çoğunluğu, "demokratım" diyen ailelerin çocuklarıydı.

Bir gün (Kürt düşmanlığının zirve yaptığı yaklaşık 10 yıl önceydi) dershane çıkışında öğrencilerimle bir çay bahçesinde söyleşmeye başlamıştık. Zira ders sırasında sınıflardan birinde, hiç de hoşa gitmeyen, bağrışma düzeyinde konuşmalarla süren bir tartışma yaşanıyordu. Bu tartışmayı ders çıkışına bırakma önerim kabul görmüştü. Tartışma, sınıfta hakarete varan konuşmalar artınca, öğrencilerden birinin, *"kardeşim ben Kürd'üm; böyle konuşamazsınız!"* karşı koyuşuyla alevlenmişti. Söyleşimiz de bu doğrultuda başlamıştı. Önce her öğrencinin konuşmasına kulak verip onların bu konuda ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Zaman zaman gerilimin arttığı; söz kesmenin, söze girmenin yoğunlaştığı tartışmanın bir yerinde ben de söze girerek bir soru sordum öğrencilerime: *"Siz rüyanızı hangi dilde görüyorsunuz gençler?"*

Bu soru, ilk başta, o Kürt öğrenciyi kabullenemeyenlerin bazılarında soğuk duş etkisi yapmış, bazıları da soru ile konu arasındaki ilgiyi kavrayamamıştı. Soruyu bu kez her öğrenciye ayrı ayrı yönelttim: *"Rüyanı hangi dilde görüyorsun?"* Kürt öğrencimin dışındakilerin hepsi de *"Türkçe"* diye yanıtlamıştı sorumu. Kürt öğrencim ise, Türkçe ile ilkokula başladığında tanıştığını; o yaşa kadar, hatta ilkokulu bitirinceye kadar bütün rüyalarını Kürtçe gördüğünü, şimdilerde ise rüyalarının, Kürtçe ile Türkçe'nin birbirine karıştığı bir karmaşa olduğunu söylediğinde diğer öğrencilerin yüzlerindeki kızgınlık gitmiş, soruyu ve o Kürt arkadaşlarını anlamaya çalışıyorlardı. Soru amacına varmıştı. Zaten çoğu zaman, uzun uzun izahtan çok (açıklamalar sıkıcı olabilir) bir can alıcı soru, özellikle düşünmeyi ve sorgulamayı geliştirdiği için daha etkili olabilir.

Artık konuşma sırası bendeydi ve ben de ilk derste kullandığım cümleyi yine kurarak konuşmaya başladım: Gençler, *"dilsiz düşünce olmaz"*. Her ulus kendi dilinde, her kişi kendi anadilinde düşünür ve düşüncelerini de en iyi o dilde anlatır. Rüyalar da kişinin kendine ait duygularını, hayallerini, beklentilerini, yaşadıklarını bir an için yeniden uykuda yaşadığı birkaç saniyelik durumdur. İşte o rüyalar bile dilsiz olmuyor. Rüyaların dilini yasaklarsanız o rüyalar kâbusa dönüşür. Bu Kürt arkadaşımız da rüyalarını Kürtçe görüyorsa, kendini Kürtçe ifade ediyorsa, *"ben Kürd'üm"* diyorsa size düşen görev de onun diline, kimliğine ve kişiliğine saygı göstermektir. Bu, sizin zorunlu bir görevinizdir. İnsan olmanın gereği de budur. SON

SON, çünkü bu yaşanmışlıktan sonra yazılacak son paragrafı siz okurlara bırakıyoruz. Zira bu illeti –başta da söyledim ya– ancak birlikte yok edebiliriz. Sosyalist, enternasyonalist olanların görevi de bu değil mi?

Ölen de öldürülen de bizden! GER

❑ **Ayla BORAN**

Katliamlar coğrafyasında büyüyen çocuklar, bugünün terörist sayılan, öldürülen gençleridir. Bir tarafta Kürdistan'da diğer yanda Fırat'ın batısında büyüyen çocuklarımız düşüyor toprağa, her dilden ağlıyor analar.

Kan kızıla boyandı, boyanıyor Kürdistan nicedir. Bugün de Cizre'de, Gever'de, Lice'de topraklar kanla boyanıyor. Kapitalizm kendi güncesini yazıyor. Coğrafyanın her köşesinde 90 yıldır direnen gençler, hangi öğrenilmişlik duygusuyla her şeyinden, hayattan bile vazgeçebilmeyi göze alıyor erk karşısında? Bu soru can yakıcıdır ve gerçek yanıtı için egemenin kendini reddetmesi gerekir ki bu düzenin aklına aykırıdır. Yanıtını biz vermeliyiz inatla. Burjuvazinin devletinin katliamlarının perdesi olan bir avuç terörist kimdir? Anlatabilmeliyiz, gösterebilmeliyiz, ikircimsiz, aynı kan emici düzene. Hakkı olanı söke söke almayı öğrettikleri o güzel yürekli gençler, ne oldu da baş kaldırıyor devlete. O gençler ki sadece Kürdistan'da değil Türkiye coğrafyasında da direniyorlar. Yaprak kıpırdamayan, üzerinden silindir geçen Türkiye devrimci ve sosyalist güçlere, yaşamın direnmek olduğunu, emeklemek değil yürümek gerektiğini ve bu bağlaşıklığın, İşçi sınıfı mücadelesi içinde de itki gücünün ve deneyiminin olacağını gösteriyorlar.

Bugünün Kürt gençleri doksanlı yılların çocuklarıydılar. Onların çocukluklarının nasıl olabileceğini bugünden, bugünün çocuklarına bakarsak hemen anlayabiliriz.

Van depremi sonrasında Dikili'de misafir edilen 80 Kürt çocuğuyla geçirilen 10 gün bana çok şey anlattı. Bu sosyolojik deneyimi aktarmalıyım.

En çok kuru fasulyeyi, en az patlıcanı sevdiler. Balığın dikenleri batıyordu onlara. Onların bildiği en güzel balık, inci kefaliydi. İlk kez gördükleri denizin mavisine hayran kaldılar. Denizler kadar maviydi düşleri. Çok güzel şey vardı onlar için ama en güzeli denizdi. En sakin parçalar bile "halay"dı onlara. Minicik elleri birleşiveriyordu halayın coşkusunda. En zoru ritimler en kolaydı onlara. Öğrenmek de kolaydı. Hissetmekti asıl mesele. Bir yanları "Serhildan Jiyane" bir yanları Nilüfer'den "Rüzgar" söylüyordu. Onları hiç bir yardım gülümsetmedi sarılmak kadar. Onurlu olmayı çoktan öğrenmişlerdi, en zor olan güvenmekti. Öğretememişiz ki onlara Batı'nın desteğini, sarmalayıp, sevebileceğini, İnsanca yaşam düşün de ortaklaştığımızı.

İşte bugünün gençleri böylesi bir çocukluktan geldiler. Özgürce dilini konuşamayan, kimliğinden dolayı ezilen, sömürülen, öldürülen, analarının ağıtlarında büyüyen, katledilen, kardeşlerinin, babalarının tabutunu taşıyan, evleri basılan, bombalanan, eğitim, sağlık gibi devletin köhneyen kurumlarının imkanlarından bile yararlanamayan, her gün sokakta ateş altında kalan gençler bugün terörist ilan ediliyor katliam gerekçesi olarak. Direnen bir halkın, dağdaki-bağdaki organik bağını sorgulamak kimsenin haddi değil. Bir halkı toptan terörist ilan etmek de bir o kadar ironik.

Mücadeleyi hayatın kendisinden öğrenen gençler, Fırat'ın doğusunda katledilirken, Batı'sında sömürü dışlanma ve tehditle sınanıyor. Kürt gençlerini Türk bayrağına zorla sarmak , Atatürk büstü öptürmek gibi ırkçı, milliyetçi tutumlarla, küçüldükçe küçülüyor faşizm. 12 Eylül sonrası işçi sınıfıyla bağları kopan, Türkiye devrimci ve sosyalist güçleri, ağır aksak örgütlenme modelleriyle hedefsiz

İLLA Kim?

bırakılırken, kapitalizmin korku ve oluşturulma yöntemlerine maruz bırakılıp, sindirilirken, mücadeleyi hiçbir durum ve koşulda bırakmayan Kürt gençleri, Batı'nın rüzgarını da estirmeye başladı.

Bugün Suruç'ta, Rojava'da, Kobane'de, HDP içinde, Türkiye devrimci ve sosyalist gençliğini, Kürt gençleriyle, halkıyla el ele görmeye başladık. Artık dokunan yanıyor. Batı'da ölüm kokuyor artık. Aslında ölen de öldürülen de bizden. Düşlerimiz ortak, yeni bir toplumun yeni bir yaşamın inşaası için birleşiyor güçler.

Güçler birleştikçe, halkların sesi yükseliyor. Güçler birleştikçe işçi sınıfı mücadelesi de yükselecektir. Korkuyor devlet, korktukça saldırıyor, saldırdıkça öldürüyor.

Unutuyor ki öldükçe çoğalıyor gençler, devlete baş kaldırıyor ve haklarını istiyorlar. Gerilla şehre inmedi beyler, evinde oturan gençler evinde otura biliyor mu? Kız kardeşini buzdolabında bekleten, sokağa çıkamazsın cenazeni alamazsın denilen gençler gerilla.

Türkiye devrimci ve sosyalist hareketi içinde büyüyen gençler de milliyetçilik hastalığına, Kemalizm dayatmasına rağmen ayakta durmaya, ayakta kalmaya direniyorlar.

Sınıf mücadelesinin dinamiklerini el yordamıyla ve büyük bir dağınıklığın içinde deneyimlemeye çalışıyorlar. Onlar 12 Eylül öncesinin, MESS, DGM, Netaş, Kavel, Paşabahçe, 77 1 Mayıslarını görmediler. Sınıfın gücünü görmediler. Üretimden gelen gücünü, örgütlü anlamda mücadeleye akıtacak işçi ve sendikal yaklaşımın uzağında büyüdüler. Mitlerle yaşanılmışlıklar, tanıklıklar aynı şeyler değildir. Bugün mücadele Kürt özgürlük hareketinin pratik mücadelesi üzerinde yükseliyor ve bugünün ateşleyicisi ancak sınıf hareketi yükseldiğinde mücadele keskinleşecek, gençliğin de itici gücü, kapitalizmi mücadele ile, direnç ile, kavga ile bitirecek.

Öğreniyor gençler. Hızla öğreniyorlar. Birlikte öğreniyorlar, birlikte ağlayıp birlikte gülecekler.

İşçi sınıfı şaha kalktığında, diyecektir ki;

Spas ve teşekkürler gençler!

Bekledik gelmediniz

Ahmet Hicri İzgören'in 2011 yılında Özgür Gündem'de yayımlanan "Bekledik Gelmediniz" adlı yazısı ve ayrı kaleme aldığı çok anlamlı şiirsel seslenişi, bugün de güncelliğini koruyor. İnsan, akıl, hiza ve siyaset, bu sesi duymak ve ses vermeyi gerektiriyor. Çocukların ölüme meydan okuduğu, öldürüldüğü bu coğrafya, beklemekte hala... Duyuyor musunuz?

Politika

❑ **A. Hicri İZGÖREN**

Bir kelime, bir satır, bir bakış bekledik sizden... Hayat ferahlayacak, yeryüzü genişleyecekti belki... Sizin için antenlerimiz açık oldu hep. Belki ararsınız diye... Aramadınız, sormadınız.

***

Sizinle güzel olacaktı geceler ve gündüzler. Gelmediniz... Ama biz hep bekledik sizi. Birlikte efkarlanır, birlikte sevinirdik diye düşündük. Sizin için telefonlarımız hep açık tutuldu. Ararsınız diye düşündük. Saatin akrep ve yelkovanı her buluştuğunda umutlandık...

Uykusuz gecelere uzadı yorgun gözlerimiz... Uzak kaldınız gelmediniz. Bir gün belki bir yerlerde karşılaşırız diye seçtiğiniz yollardan geçtik. Siz durmadan kaldırım değiştirdiniz... Görmezlikten geldiniz. Sizin için yüreğimizin bir köşesini boş tuttuk hep. En güzel minderlerimizi size serecektik...

Demli çaylar içecek, anılar tazeleyecektik belki. Bekledik gelmediniz.

***

Yağmursuz ve rüzgarsız kaldık, mevsimler unuttu mevsimliğini, bekledik gelmediniz. Ağıtlar da bekletildik hep... Zulüm, zindan çizgileri çizildi suretimize. Yalana ve talana yazıldı adımız... Fermanlar çıkarıldı genç ömrümüze... Sılada gurbet olduk. Yerle bir edildi yüreğimizin meskun yerleri. Yollara düştük, tabanları sızladı yerin... Muhacir bir sancı olduk, gurbet yurt oldu bize... Sokaklarınız mühürlü, kapılarınız kilitliydi... Uzaktı elleriniz.

***

Dağlarda kart-kurt olduk resmi tarihinizde... Dağlara vurduk kendimizi, koyaklara, patikalara vurduk. Depremler düşürdük genç ömrümüze, çığlara vurduk kendimizi. Kurda kuşa yem olduk. Vurduk, vurulduk... Ateşe dair bir dize olduk. Destan olduk, masal olduk, dinlemediniz... Göz yaşlarımızı görmediniz...

Çığlık çığlığa bağırdık duymadınız, günleri aylara, ayları yıllara ekledik, acılarımız gibi çoğaldı hırçınlığımız...

Hançer olduk, kurşun olduk, kan olduk, maktul olduk, fail olduk, meçhul olduk... Tutanaklara geçtik, dosyalar dolusu zindanlar olduk. Yalan ve talan olduk... Öfke olduk, cinnet olduk, yanlış olduk, doğru olduk... Vurduk, vurulduk...

Kurban olduk, cellat olduk... Suç olduk, ceza olduk... Düş olduk, gerçek olduk...

***

Kana ve cana yazıldı fermanlarımız. Acı olduk, acı yazdık... Ayan beyan olduk... Arz olduk, talep olduk... Duyarsınız, görürsünüz, söylersiniz sandık. Ne bir ses duyduk ne de bir nefes... Duymadınız görmediniz söylemediniz. Tarihin saçları ağardı. Kaç mevsim geldi geçti, kaç cehennem, kaç figan... Kaç tipi, kaç fırtına...Hep üşüdük, hep yandık...

Alıntılar yaptık tarihin tozlu sayfalarından... Sebep-sonuç ilişkileri sunduk hayatın canevine... Ömrümüzün biriktirdiği onca kavram ve sözcük... Okumadınız... Hawar olduk notalara döküldü çığlıklarımız. Dinlemediniz.

Gazetelerinizde küçük sütunlar olduk... Görmediniz... Dillerimiz farklı olsa da kan gruplarımız aynıydı oysa... Ölülerimiz aynı toprakta buluştu, biz bir buluşma noktası yakalayamadık...

Beklemek güzel değil artık... Şimdi yüzleşme zamanıdır.

Şimdi yeni şeyler söyleme zamanıdır... Acıları dindirme zamanıdır... Yaraların sarılma zamanıdır...

***

Beklemek anlamını yitirmeden... Gelecekseniz gelin artık...

Orda Bir Köy Yok Uzakta

Düşlerimi kanatıyor her gece
Dudaklarında donmuş gülümsemesi
O muhacir evde asılı duruyor hala
Yitirilmiş bir arkadaş sureti
Anılar mı yakın bana acı mıdır en eski
Bir sağanak yıkasa yaralarımı belki
Yumuşayacak gecenin mimikleri ağrılarım dinecek
Ya da korunak olacak karanlığın kendisi
Hava su ve toprak kirlendi artık
Tuz ve ekmeğe karışıyor yüksek gerilim
Yeryüzünün bütün koordinatları
Barınacak bir yer arıyor
Haritadan silindi yüreğimin meskun yerleri
Her gün kütüklerden aşklar düşüyor hayat
Artık "ölü sayısı..." belirliyor gündemi
Yanıt yoktur geceden ateşin saklısında buz
Senden bir duruş istiyorum temelli
Git içindeki tortuyu kirli bir tarihe kus
Bir yağmurda güzelleştir yüzünü
Yoksa gözlerin de onaramaz bu ilişkiyi
Düşlerim rehin kaldı gerçeğin çekirdeğinde
Şiirlerde de ısınmıyor artık sözcüklerin bedeni
Bize bahşettiğin her çığlık ecelsiz ve kefensiz
Öznelerin diyorum oğulların ölüyor hayat
Ve bilinsin artık
Masallardan "bir varmış..."lar silinsin
orda
bir
köy
yok
uzakta
Köz küllendi evvel zaman içinde
Alev yuttu dilini

A. Hicri İzgören

Türkiye Nereye Gidiyor? Nereye Gidebilir?

❑ **Kemal ATAKAN**

Genel Bakış

Türkiye henüz 7 Haziran 2015 genel seçimlerinden önce, HDP'nin anti-demokratik seçim barajını yıkacağı anlaşılır anlaşılmaz karmaşık bir toplumsal ortama girdi. Söz konusu olan sadece **Erdoğan**'ın seçim meydanlarına inip AKP'ye oy istemesi veya **Davutoğlu**'nun da aynen Erdoğan gibi seçim mitinglerinde HDP'yi hedef alan konuşmaları değildi. Evet bunlar da bugün yaşananlar açısından ipucu vermesi açısından belirleyici önemdeydi. Anımsanırsa HDP seçim kampanyasında "terörist" bir örgüt olmak ile suçlandı. Bu öyle hafife alınacak bir suçlama değildi. HDP'nin onların "terörist" demesiyle "terörist" olmayacağı aşikar iken, ve hatta "terörist" kavramı konusunda neyin anlaşılması gerektiği tartışmalı iken bu propagandanın başlatılmasının bir amacı vardı. Kendi seçmenlerine, gerici, ırkçı, milliyetçi, yobaz, faşist tabanlarına bir mesaj veriyorlardı. "Terörist" olarak niteledikleri bir partiye karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiğinin yolunu gösteriyorlardı. Kısacası 7 Haziran öncesi başlayan, sonrasında güçlenen ve bugün gelinen noktaya kadar gelişen stratejinin işaretleri Erdoğan ve Davutoğlu'nun seçim konuşmalarında mevcuttur. Eğer bu görüşümüzü yalanlamıyorsanız, her T.C. vatandaşının, gözleri kapalı değilse bu gerçeği anlamış olması gerekiyor. Bunun doğal sonucu da bugün yaşanan toplumsal ortamın müsebbibinin bizzat ve doğrudan Erdoğan ve Davutoğlu olduğunun anlaşılmasıdır.

Tabii ki, AKP seçmenleri bütün bu propagandaların etkisinde ve beyinlerine şırınga edilmiş geleneksel bakış açıları temelinde olayı *"memleket bölünüyor", "din ve bayrak elden gidiyor", "bu olayın sebebi PKK terörüdür"* fikrine yatkın davranıyorlar. Onlar maalesef gerçekleri göremiyorlar. Bütün mesele de aslında işçi, emekçi ve yoksul olan, ülkenin asıl ezilenlerinin *"din ve bayrak"* eğitiminin etkisinde kalmaları gerçeğidir. Bu nasıl aşılacak. Gerçekleri nasıl görecek. Düşünün ki, bu kitle, Erdoğan'ın yolsuzlukları ve çevirdiği korkunç dolaplar tapeleri ile ortaya çıktığında dahi, *"Bu paralar hayırlı bir dava, memleket çıkarına kullanılıyor onun için dinen haram değildir"* diyebiliyorlar. Peki, bu bakış açısı nasıl kırılacak?

Bunun nasıl kırılacağı konusuna geçmeden önce, bu *'geleneksel bilinç'* olarak adlandırabileceğimiz yaklaşımın nasıl ve neden yaygınlaştırıldığına ve örgütlendiğine bir göz atmamız gerekir. Hepimiz biliyoruz ki egemen sınıflar, kendi iktidarlarını korumak ve toplumu yönetmek için, toplumun asıl çelişkisini oluşturan ve uzlaşmaz olan sınıfsal farkları etkisiz kılabilmek için 'din' ve 'milliyetçiliği' kullanagelmişlerdir. Aslında sınıfsal olarak karşılarında duracak olan toplum kesimlerini bu iki unsur vasıtasıyla, sınıfsal bilincin oluşmasını engelleyerek tabiri caiz ise yanlarında tutmuşlardır. Ancak nasıl ki, Kürt halkının 'ulusal bilincinin' gelişmesi sonucunda Kürt halkının, dini hassasiyetleri olan kesimleri de, sömürüleni de oluşan bu ulusal bilinç sayesinde iktidara, egemen sınıflara tavır almışsa, aynı olmamakla beraber, sınıfsal bilincin oluşması da bugün iktidarı destekleyen geniş halk yığınları ve toplumsal kesimlerin, egemen sınıflara, iktidara karşı tavır almasını getirecektir. Bu olgunun oluşması ise, insanların tek tek örgütlenmesi ile gerçekleşmez. Toplumda, öyle sorunları sınıf mücadelesi çerçevesinde öne çıkaracaksın ki, bu temelde en geniş kesimlerin, bugüne dek kandırılan, yanıltılan işçi sınıfı ve emekçiler dahil egemen sınıflar ile, iktidar ile karşı karşıya kalmasını sağlayacaksın. Bu ortak istem hem egemen sınıfların yolsuzluk, yalan ve hırsızlıkları olabileceği gibi, ona bağlı olarak ezilen ve sömürülen sınıfların kendi sorunlarının farkına varıp, o temelde ayağa kalkmalarının sağlanması olmalıdır. Bu ince çizgiyi oluşturacak olan, işçi sınıfına ve ezilen emekçilere sınıf bilincinin götürülmesini sağlayacak çalışmayı yürütecek olan işçi sınıfının öncü politik örgütü, komünist partisidir.

Ekonomi

Erdoğan ve AKP, temsil ettiği sermaye sınıfları adına iktidardadır. İşbirlikçi tekelci burjuvazinin aralarında dönemsel sorunlar, farklılıklar oluşsa ve bu iktidara da yansısa dahi, kesin olan bir olgu vardır. Burjuvazi sınıf olarak iktidarını korur ve sürekli geliştirip kurumsallaştırmak ister. Hükümetleri değiştirir, bazen politik düzeltmeler yapar ama ana çizgi aynıdır, değişmez; sermaye sınıfının, burjuvazinin egemenliğini ve iktidarını korumak ve sürdürmek. Bugün ekonomi de tıkanma noktasına gelmiştir. Dış cari açık sürekli büyümekte, yabancı sermaye yatırımları azalmakta ve geri çekilmekte, borsa düşmekte, döviz kurları karşısında TL'nin konumu her gün değer kaybetmekte, özel sektörün dış borçlanması artmakta, bütün bunlara bağlı olarak ekonomik büyüme gerilemekte, enflasyon artmakta ve işsizlik yaygınlaşmaktadır.

Otomotiv-metal iş kolunda direniş bir tesadüf müydü? Türkiye'nin ihracatta en başarılı olduğu sektör montaj sanayi temelinde üretim yapan otomotiv sektörüdür. 2015 yılının ilk altı ayında otomobil, kamyon ve otobüs ihracatı son yılların en büyük hacmine ulaştı. Peki neden? Renault, Fiat, Mercedes-Benz, Toyota, Hyundai, MAN neden Türkiye'de üretim yapıp, daha önce Almanya, Fransa ve İtalya'da üretip Avrupa pazarlarına sürdüğü araçları Türkiye'den satıyor? Çünkü iş gücü ucuz. Almanya'da 7500 ile 9000 TL arası (2500 - 3000 Euro) maaş alan otomotiv işçisi Türkiye'de üçte bir fiyatına çalışıyor. Yan sanayi Türkiye'de, o da ucuz. Nasıl oluyor bu? İstanbul'da yaşam Berlin, Paris ve Roma ile aynı pahalılık düzeyindeyken iş gücünü ucuza mal etmeyi nasıl beceriyor uluslararası sermaye? İşte bu noktada Türkiye'nin çalışma yaşamı kanunları, sendikalar yasası onların imdadına yetişiyor. Türk-İş'e üye, Türk Metal Sendikası gibi AKP'nin yani sermayenin güdümünde olan bir sendikayı otomotiv iş kolunda en yaygın şekilde örgütlersen, sorunu çözmüş olursun. Bursa otomotiv işçilerinin direnişi bu nedenle çok anlamlı ve önemlidir. Otomotiv işçileri daha yüksek maaş ve genişletilmiş sosyal haklar istiyorlar. Bu ise burjuvazinin hiç işine gelmiyor. Aslında, AKP'ye, MHP'ye, CHP'ye oy veren bu işçiler, kendi sorunları temelinde iktidar ile olan çelişkilerinin sonucunda direnişe geçiyorlar. Kendi sorunları temelinde harekete geçerken, işverene tepki gösteriyorlar, çalıştıkları otomotiv tekellerinin yurt dışındaki merkezlerine kızıyorlar. Halbuki o merkezlerin işbirlikçileri Ankara'da dümenin başında oturuyor. İşte ne zaman, bu gerçek onlara gösterilebilir ise ve tepkilerini bilinçli olarak burjuvaziye yöneltirlerse, o zaman iktidar zorlanmaya başlar.

Ekonominin bu derece dibe vurduğu, ve daha da kötüleşeceği gün gibi belli iken, burjuvazinin iktidarı ne yapıyor? HDP'ye ve ona % 80 - 95 arası oy veren Kürt halkına saldırıyor. Otomotiv işçisinin dikkatini sömürüden kaynaklı kendi sorunlarından başka noktalara kaydırıyor. Ve bunu yaparken de *"Vatan - Millet - Sakarya"* edebiyatına baş vuruyor.

Yazıya dökülebilecek çok fazla örnek var ama biz bir denek olara otomotiv sektörü örneğimizde kalalım.

Siyaset

Bu veriler temelinde baktığımızda işbirlikçi tekelci sermayenin iktidarını koruması ve var olan ekonomik çıkmaz ile boğuşurken kendi çıkarları temelinde çözümler üretmesi gerekiyor. Yani, işçi sınıfı oyun bozanlık etmeyecek. Burada öncelikle, mutlak iktidarı tehlikeye sokmamak, ve her istediğini Meclis'ten geçirecek bir ortam gerekiyor. HDP işte bu oyunu bozdu. Barajı yıkarak ve AKP'nin oy oranının düşmesini sağlayarak işbirlikçi tekelci burjuvazinin planına çomak soktu. Halbuki Erdoğan *"sözde çözüm süreci"* ile daha önce BDP ve HDP'ye giden oyları da *"çözümün mimarı"* olarak AKP'ye akıtacak, PKK'yi tasfiye edecek, HDP'yi de düzene entegre edecekti. Bu olmadığı gibi, HDP karşısına bir güç olarak çıktı. Hem de sadece Kürt halkının partisi olarak değil, Kürt halkı ile Türkiye işçi sınıfının bağlaşıklık kurduğu bir parti olarak. Hatta, işbirlikçi tekelci burjuvazi ile çıkarları çelişen kimi burjuva katmanların da desteğini alarak. Alarm sirenleri çalmaya başladı. Bu gücü yok etmek için onu bölmek, parçalamak ve etkisiz hale getirmek gerekiyordu. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları ile Kürt halkının birliğini parçalamak, daha da gelişmeye yönelen bu birlikteliği başından engellemek gerekiyordu. Bu nedenle DİSK Genel Başkanı **Kani Beko**'nun bu sayıda yer verdiğimiz 6 Eylül Bakırköy Barış Bloku mitinginde yaptığı konuşma çok önemlidir.

Bir yandan Kürt il ve ilçelerine terör uygulayarak, diğer yandan halk arasında düşmanlığı körükleyerek, bu çatışmalı ortamda, seçimler öncesi planlayarak çıkardıkları *"yeni güvenlik yasasının"* kendilerine sağladığı ek faşizan yöntemleri uygulayarak dikkati ülkenin ekonomik sorunlarından uzaklaştırıp aynı zamanda desteğini iktidardan çekmeye eğilimli olan geniş işçi ve emekçi kitleleri *"milli meseleler"* temelinde yeniden etraflarında toplamaya çalışmaktadırlar.

Türkiye'de işbirlikçi tekelci burjuvazinin mutlak egemenliği ve onun bu dönem iktidarı görevini gören AKP hükümetinin tehlikede bulunması gerçeği görülmelidir. Türkiye'de bugün yaşanan çatışmalı terör ortamı İktidarın ve devletin güçlülüğünden değil, güç kaybetmesinden, zaaflarından kaynaklıdır. *'Ülkede bir yönetim krizi mevcuttur'* tespitine bu açıdan katılıyoruz.

Sermaye

Türkiye sermaye sınıflarının yeniden yapılandırılması son 13 yıllık AKP iktidarı ile sınırlı değildir. Bu süreç 12 Eylül 1980 askersel faşist diktası ile başlamıştır. Faşist diktanın gerekliliği zaten bu gerekçeden doğmuştu. ANAP, DYP, DSP-MHP-ANAP koalisyonu ve AKP hükümetleri bu yeniden yapılandırmanın araçları olmuşlardır. Uluslararası emperyalist güçler ve onların yerli işbirlikçileri de bu yeniden yapılanmanın nasıl yapılacağı konusunda açık ve berrak bir fikre sahip değiller. Emperyalizm ile göbek bağı olan işbirlikçi tekelci sermayenin mutlak iktidarını istedikleri kesin. Ama bunu nasıl gerçekleştirecekleri konusunda sorunlar yaşıyorlar. Onlar için bu sorunları aşmak veya oluşacak sorun ve tepkileri etkisiz kılmanın yolu da işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınlar üzerinde baskı ve terör anlamına geliyor. Kürt halkının ulusal direnişi ise, hem ulusal bilincin oluşmasından ama aynı zamanda Kürt halkının ezici çoğunluğunun işçi sınıfı ve yoksul emekçi halklara mensup olmalarından onlara katmerli bir sorun yaratıyor. AKP'nin din faktörünü kullanarak Kürt halkı üzerinde etkinlik kurma istemesinin amacının altında bu neden vardır.

Sermaye, uluslararası paylaşımda payını artırmak, bölgede etkin bir ekonomik ve politik güç olmak için kendi ihtiyacı anlamında "istikrar" arzu ediyor. Sermaye için istikrar, işçi sınıfı ve emekçi halklar için daha fazla sömürü, baskı ve yıkım demektir.

Sermaye sınıfı içinde, Cumhuriyetin kuruluşu ile oluşan ve 80 yıl tek başına belirleyici olan geleneksel sermaye ile, 80'lerden itibaren gelişen kimilerinin Anadolu sermayesi, kimilerinin ise İslamcı sermaye olarak adlandırdıkları, AKP'nin asıl dayanağı olan bir sermaye kesimi vardır. Bu sermaye kesimlerinin ikisi de emperyalist merkezlere bağlı, işbirlikçi karakterdedir. Anadolu-islamcı gerici sermaye 60'lı, 70'li yıllarda 'ulusal sermaye' olarak doğmuştu ama AKP iktidarı ile o da işbirlikçi karaktere sahip oldu. Emperyalizmin AKP'yi iktidar yapması bu sermayenin sözcüsü olarak gerçekleşti. Sonra iki sermaye grubu, kimi zaman çatışarak ama mesele sermayenin iktidarının korunmasına gelince de uyum içinde bu süreci yaşadılar. Sabancı, Koç, Aydın Doğan ile çelişki ve çatışmaları bu temele dayanır. Tabii ki, geleneksel sermaye yeni gelişen sermaye

kesimlerini de etkisi altına alıp eski günlerine dönmeyi hedefliyor. Onun için de AKP karşıtlığı temelinde muhalefet hareketlerine kimi dönemlerde "liberal görünümlü" destekler sağlıyor. Erdoğan'ın, Koç, Doğan ve İpek gruplarını hedefe koyması bundandır. Ancak son tahlilde bu sermaye gruplarının tümü işçi sınıfı ve emekçi halkların karşısındadır. Bunu hiç bir zaman gözden kaçırmamak gerekiyor. Bazı sermaye gruplarının AKP karşıtlığı temelinde belli muhalefet çıkışlarına destek vermelerini de bu çerçevede değerlendirmek ve çok dikkatli olmak gerekiyor.

Muhalefet

Ortaya çıkan bu tabloda, işbirlikçi tekelci sermaye grupları dışında kalan tüm ulusal demokratik güçler objektif olarak iktidara muhaliftir. Kuşkusuz ki bu kadar geniş bir muhalefet kesiminin yönelimi bugün için ağırlıklı olarak sistem içi reformlarla sınırlı bir niteliğe sahiptir. Onların demokrasi istemi bu çerçevede görülmelidir. Ancak bu geniş muhalefet kesimi içinde çıkarları objektif olarak kapitalist sistemin aşılmasında, olan toplumsal güçler ve katmanlar da vardır. Bu güçlerin de bir kısmı, ülkede işbirlikçi tekelci sermayenin egemenliğini ortadan kaldırmakla beraber, emperyalist-kapitalist sistemden ve onun kurumlarından tam bir kopuşu ifade etmeyen *'halk iktidarı'* hedefini gütmektedir.

Yine bu geniş muhalefet kesimlerinin içinde, toplumun kurtuluşunu Sosyalist Toplum Düzeninde gören güçler de mevcuttur. Burada Sosyalizm'den ne anlaşılacağı ayrı bir konudur. Kimileri *"demokratik sosyalizm"*, kimileri ise *"demokratik modernite"* kavramları ile işçi sınıfının bilimi doğrultusunda tarif edilenin dışında *"sosyalizm"* anlayışlarını hedeflemektedirler. Bir de, bizim de politik düşünce hattımızı tarif eden bilimsel sosyalizm anlayışı vardır. İşçi sınıfının politik iktidarı temelinde, ekonominin ve siyasetin Marksist-Leninist ilkeler temelinde yapılandırılması anlamına gelen bu düşünce, bu geniş muhalafet kesimi içinde en ileri istemleri ifade etmektedir.

Sınıf savaşımı mekanik değildir. Reçete-si yoktur. Gelişmeleri toplumsal koşullar, dinamikler ve sınıfların mücadele içinde yer alımları belirler. Hiç umulmadık bir anda öyle toplumsal patlamalar olur ki, hayal bile edemeyeceğin hızlılıkta sonuca ulaşırsın. Bu tür gelişmelere her zaman hazır olmak gerekir. Ancak en meşakkatli, uzun ve sabırlı yol, günün gerçeği ise, onu da uygulamak gerekir. Amacımız sosyalizm. Sosyalist devrim hedefini takip ediyoruz. Onun güçlerini ve koşullarını yaratmaya çalışıyoruz. İşte toplumsal güç dengeleri bir anda öyle bir ortam yaratır ki, sosyalist devrim koşulları olgunlaşır ve gereğini yapmak zorunda kalırsın. Ama bu süreç uzayabilir de. O zaman hem, hemen gerçekleşebilecekmiş gibi ama aynı zamanda uzun bir sürece yayılacakmış gibi çalışmamız lazım geliyor demektir. Konuyu karikatürize edip bir otobüs veya metro hattına benzetirsek, son durak Sosyalizm. Diğer duraklarda durmadan aracımızın oraya hızla ulaşması da mümkün. Ama tüm önceki duraklara ki mesela; a) daha demokratik bir burjuva iktidarına b) kapitalist kurumların üzerine kurulan bir "halk" iktidarına c) sosyalizme açılacak bir anti-emperyalist demokratik halk iktidarına uğramak zorunda kalabiliriz. Bu ara duraklar çoğaltılabilir de eksiltilebilir de. Bunu sınıf mücadelesinin gelişimi belirler.

Bugün için en olgunlaşmış olanı en geniş ulusal demokratik güçlerin daha demokratik bir iktidarına uygun tüm muhalefet güçlerinin mücadelesinin geliştirilmesidir. Daha ileri hedeflere ulaşmak bu sürecin, tarafımızdan ve bizim gibi düşünenler tarafından birlikte nasıl geliştirilebileceğine bağlıdır.

Amacımız sosyalizm... Onun güçlerini ve koşullarını yaratmaya çalışıyoruz. İşte toplumsal güç dengeleri bir anda öyle bir ortam yaratır ki, sosyalist devrim koşulları olgunlaşır ve gereğini yapmak zorunda kalırsın. Ama bu süreç uzayabilir de. O zaman hem, hemen gerçekleşebilecekmiş gibi ama aynı zamanda uzun bir sürece yayılacakmış gibi çalışmamız lazım geliyor demektir.

Bugünkü verili koşullarda HDK, HDP ve daha geniş güçlerin birlikteliğini ifade eden BARIŞ VE DEMOKRASİ BLOKU bu aşamaya tekabül eden siyasi güç ve eylem birliği platformlarıdır.

Kürt Özgürlük ve Demokrasi Hareketi'nin bugün toplumsal mücadelede siyasi anlamda oynadığı rol ve elde ettiği kazanımlar, sınıfsal anlamda Kürt halkının, işçi ve emekçilerinin duruşlarının belirlenmesinde önemli bir rol oynuyor. Kürt Özgürlük ve Demokrasi Hareketi bileşenlerinden bir kısmı sadece var olan rejim çerçevesinde veya onun 'demokratikleşmesi' koşullarında ulusal haklarının elde edilmesi hedefleri ile mücadele ederken, Kürt ulusal sorununun kalıcı çözümünün ancak sosyalist toplum düzeninde mümkün olduğunu savunan kesimlerin varlığı da dikkatten kaçırılmamalıdır. Son "çözüm süreci" pratiği burjuva iktidarının Kürt ulusal sorununun çözümüne hangi nitelikte baktığını belgelemiştir. Dolayısıyla, komünistlerin ulusal sorunun çözümü konusundaki politikalarının Kürt halkı, özellikle işçi sınıfı ve yoksul emekçiler arasında karşılık bulması objektif bir gerçekliktir. Kürt özgürlük ve Demokrasi Hareketi bu anlamda siyasi anlamda Türkiye İşçi Sınıfı Hareketi'nin, Türkiye Devrimci Güçleri'nin bağlaşığıdır.

Emperyalizm

Bütün bu süreçleri ele aldıktan sonra, Türkiye işbirlikçi tekelci burjuvazisinin, göbekten bağımlı olduğu Emperyalist merkezler konusuna da değinmek gerekiyor. Burjuva iktidarlar var oldukça, onların politikalarını ve uygulamalarını emperyalist merkezler ve uluslararası sermaye belirleyecektir. Bu Türkiye'nin iç politikası ve ekonomisi için de, dış politikası ve bölgemizde üstleneceği rol açısından da geçerlidir ve kesindir.

Ancak emperyalizmin bölgeye yönelik plan ve stratejileri tereyağından kıl çeker gibi kolay gerçekleşmiyor. 1991 yılında girdikleri Irak ve Afganistan macerasına, Suriye'yi ekledilerler. Arada, Tunus, Libya ve Mısır'ı yeniden dizayn etmeyi denediler. 2000'li yılların başında geliştirdikleri *"ılımlı islam"* planı ve ona bağlı olarak Türkiye'de AKP'yi yerden biter gibi kurup geliştirmeleri ve AKP vasıtasıyla uygulamaya çalıştıkları iç ve dış politikalar defalarca değişti. İran ve Suriye konusundaki gelişmeler buna örnektir. Adeta bir *"denemeyanılma"* moduna girdiler.

ABD, F.Alman, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin vaz geçmeyeceği bölgeye yönelik planları mevcut. Bu planlar birinci ve ikinci dünya savaşlarında uygulanmaya çalışıldı, ardından yerel bölgesel çatışma ve savaşlar ile desteklendi ama hiç bir zaman önlerine koydukları hedeflere tam olarak erişemediler. Önce Sovyetler Birliği'nin varlığı, daha sonra İran faktörü, yerel dinamiklerin rolü her zaman önlerine engel çıkardı. Kuşkusuz ki bu planları kökünden önlemek Türkiye işçi sınıfı hareketinin tek başına başarabileceği bir hedef değildir. Ancak bizler de her ülkenin devrimcileri, sosyalistleri, komünistleri gibi öncelikle kendi ülkemizdeki görevlerimizi yerine getirmek zorundayız. Her ülkede gelişecek benzer mücadelelerin bileşimi veya bir ülkede elde edilecek başarı, mücadelenin genelde güçlenmesine itki verecektir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin dört parçada verdiği mücadele, stratejik konumu ve geldiği aşama da bölge açısından belirleyici bir rol üstlenmesine ulaştı. Emperyalist güçler bunu da görüyor ve Türkiye, İran, Irak ve Suriye'deki barış, demokrasi, emek, özgürlük ve sosyalizm mücadelelerinde KUKH'nin rolünü de planlarında dikkate almak zorunda kalıyor.

Balkanlar, Ortadoğu ve Kafkaslar, Türkiye'yi çevreleyen emperyalizmin ilgi ve kuşatma alanlarıdır. Dolayısıyla Türkiye'nin merkezi stratejik konumu, Rusya Federasyonu ile ilişkileri, Kürdistan güçleri ile olan değme noktaları emperyalist güçler açısından Türkiye'nin planları içindeki önemini artırıyor. Bu ne demektir? Türkiye'nin demokratik muhalefetinin de aynı göstergeleri dikkate almak ve emperyalizmin planlarını bozmak için mücadeleyi yükseltmesi gerekir. Emperyalizmin planları masanın dört ayağından ibaret ise ve bu masanın bir bacağı emperyalizmin Türkiye'deki işbirlikçilerinin iktidarı ise, **önce** o bacağı kırmalıdır. **İkinci** bacak emperyalizmin Kürdistan planları ise, Kürt ulusal sorununun çözümü doğrultusunda ve aynı zamanda Türkiye'nin toplumsal ilerlemesinin birlikte sağlanması yoluyla ikinci bacak kırılmalıdır. **Üçüncü** bacak, bölgede barışçı bir dış politikanın ve Suriye, Irak hatta İran'da toplumsal ilerlemeyi geliştirecek süreçlerin ilerletilmesi yönünde bölge barış ve demokrasi güçleri ile ortak mücadele süreçlerinin geliştirilmesidir. **Dördüncü** bacak ise bu gelişmelerin etkisiyle Balkanlar ve Kafkasya'ya yönelik emperyalizmin etkisini sınırlayacak, o ülkelerin toplumsal ilerleme güçleri ile yükseltilecek somut dayanışmadır.

Güncel Görev

Bütün bu görevlerin yerine getirilmesi birkaç güne veya aya sığacak gelişmeler değildir. Ancak, bu hedefler göz önünde tutularak geliştirilecek stratejiler ve ona uygun bağlaşıklık politikaları bugünün görevidir. Türkiye'nin içinden geçtiği siyasi iktidarın yönetim krizi koşullarında, muhalefet güçleri içinde yeni dinamiklerin aktifleştiği günlerde, sıraladığımız görevlere uygun yapılanmaları geliştirmek önem taşımaktadır. Türkiye işçi sınıfı ve ezilen emekçi halklar ile sermayenin çelişkilerini gündeme getirecek istemler ve ona uygun örgütlenmeler geliştirilmelidir. Bugün en geniş demokratik muhalefet güçlerini birleştiren ortak istem BARIŞ ve AKP karşıtlığından kaynaklanan DEMOKRASİ istemidir. BARIŞ ve DEMOKRASİ BLOKU bu muhalefetin çekim merkezi ve bütün ışınları yayacak kaynağı olabilir.

Kürt ulusunun ulusal bilinci oluşmuş vaziyettedir. Bütün mesele işçi sınıfının sınıf bilincini geliştirmekte yatmaktadır. Uluslararası sermayenin planları ve onların yerli işbirlikçilerinin görevi deşifre edilir, anladıkları dilde, kendi öz deneyleri temelinde, işçi ve emekçilere anlatılırsa bu konuda ciddi ileri adımlar atılmış olur. Otomotiv işçilerinin direnişi bu anlamda stratejik önemdedir. İşçi sınıfının tüm politik, sendikal ve demokratik örgütlenmeleri dikkatlerini bu alana vermelidir. Burada yaratılacak bir kıvılcım, diğer iş kollarında işçilerin de aynı gözle sorunlarına sahip çıkmaları için kendilerini uyandıracaktır. Otomotiv sektörüne bağlı en yakın sektör olan beyaz eşya üreticisi metal işyerleri (Arçelik-BEKO, BOSCH, Siemens, Vestel) otomotiv işçileri ile benzer uluslararası ucuz iş gücü projelerinin mağduru durumundadırlar. İhracata yönelik fason tekstil sektörü, ilaç ve petro-kimya sektörü aynı mantıkla taşeron ve fason üretim yapmaktadır. Otomotiv sektöründe elde edilecek kazanımlar, bu sektörlere doğrudan etkide bulunacaktır. İnşaat, maden ve tersane sektörü ağır, güvencesiz ve güvensiz koşullardadır. Devletin teşvik ve ihaleleri ile yaşamakta, sermaye sınıfına ve onun iktidarına uçsuz bucaksız kazançlar sağlamaktadır. Bu sömürü gün yüzüne çıkarılmalıdır. Soma maden cinayetine rağmen sektörün sus-pus olması kabul edilemez.

Bütün bu alanlar işçi sınıfının politik ve sendikal mücadelesinin geliştirilmesi için uygun koşullar sunuyor. Diğer muhalefet kesimlerinin sınıf hareketi ile dayanışması, sınıf hareketinin Kürt özgürlük mücadelesi ile dayanışması, Kürt özgürlük mücadelesinin, sınıf mücadelesi ile dayanışması, bütün bu olgular aktif mücadele içinde şekillenir, gelişir ve pekişir. **Gerek sınıf mücadelesi, gerekse de Kürt halkının direnişi ile dayanışma, ilçelere, semtlere, mahallelere inmelidir. HDK ile BARIŞ ve DEMOKRASİ BLOKU Meclislerinin yerellerde oluşması burada belirleyici önem taşımaktadır.** Onun için işçi sınıfının öncü politik kadroları, komünistler bulundukları her yerde, mümkün olan en geniş toplumsal katman ve siyasi güçlerin katılımı ile, yerel halk meclislerinin, işçi meclislerinin ve barış meclislerinin oluşturulması ve geliştirilmesi için çalışıyorlar.

Erdoğan ve AKP varlık-yokluk mücadelesi veriyor. Başta da belirttik, bütün saldırıları gücünden değil aczinden kaynaklıdır. Ancak Erdoğan ve AKP yalnız değildir. Arkasında yerli işbirlikçi tekelci burjuvazi ve emperyalist merkezler vardır. Devrimci, demokrat muhalefet güçleri, Kürt halkı, işçi sınıfı da Erdoğan ve AKP'nin bu saldırıları karşısında ya üstün gelecek ve onun planlarını daha da bozacak, ya da konum yitirecek. Bize göre olduğun yerde saymak, gerilemek ile eş anlamlıdır. Onun için tüm güç ve olanaklarımız ile Erdoğan'a ve AKP'ye, dolayısıyla emperyalizmin planlarına karşı direnmek, direnmenin ötesinde yeni konumlar elde etmek, mevziler kazanmak güncel yakıcı görevimizdir.

Türkiye'nin Neoliberal Dönüşüm Süreci ve AB'nin Rolü (III)

❑ **Murat ÇAKIR**

Kriz Yılı 2011

Küresel çapta büyük çalkantılara yol açan 2008-2009 krizlerinin ardından Yunanistan, İrlanda, İspanya ve Portekiz gibi ülkelerin içine düştükleri borç batağı, Euro bölgesinde derin bir krizin ortaya çıkmasına neden oldu. Aslında 2008-2011 yılları süregiden kriz yılları oldu. Türkiye'de de 2011 yazından sonra kriz tandansları kalıcılaşmaya başladı. Ekonomist **Mustafa Sönmez** 2011 Eylül'ünde IMF'nin Türkiye'yi *"G 20 ülkeleri içinde krize en yakın ülke"* olarak nitelendirdiğini yazıyordu. Sahiden de: cari açığın milli gelire oranı ve dış ticaret açığı büyüyor, ekonomik büyüme oranları düşüyor ve döviz pahalılaşıyordu. AKP hükümeti sermaye birikimini hep daha büyük projelerle uyarmaya çalışırken, "çılgın projelerin" ekolojik ve alan sınırları ortaya çıkmakla kalmıyor, aynı zamanda projelere karşı farklı alanlarda toplumsal direnç dinamikleri oluşuyordu. Daralan olanaklar, hükümete yakın kesimlere tanınan fırsatların da tetiklemesiyle, sermaye fraksiyonları arasındaki gerilimi artırıyordu.

Diğer yandan Arap dünyasında meydana gelen devinimler başlangıçta AKP hükümetine yeni fırsatlar sağlamış gibi görünüyordu. AKP, Arap dünyasında kendisine yakın siyasî formasyonların hamisi gibi davranırken, önceleri Arap despotlarıyla sıkı ilişkiler içerisinde olan, ama kalkışmaların ardından bölgedeki çıkarlarını korumak amacıyla İslamist partilere destek çıkan ABD ve AB, bu ülkelere Türkiye'yi "model ülke" olarak gösteriyordular. Avrupa medyası Türkiye gibi "dindar-muhafazakâr" topluma sahip bir ülkede "parlamenter demokrasi ile piyasa liberali ekonomiyi başarıyla birbirine bağlayan AKP"den övgüyle bahsediyorlardı.

Ama bilhassa Mısır ve Tunus'ta AKP benzeri siyasî formasyonların burjuva demokrasisine uyum sağlayamadıkları kısa sürede ortaya çıkacaktı. Diğer tarafta dış politikasını neo-osmanlıcı bir anlayışla yönlendiren ve bölgesel emperyalizm heveslerini saklamayan AKP'nin Suudi Arabistan ve Körfez İşbirliği Ülkeleri ile oluşturmaya çalıştığı "Sünnî Yayının" rahatsız edici sonuçları da ortaya çıkmaktaydı. Gerçi neo-osmanlıcı dış politika esas itibariyle AB'nin stratejik çıkarlarına ters düşmüyordu, ama Türkiye çok erkenden Suriye'deki Esad rejimine karşı İslamist terör örgütlerini desteklemekle, Suriye'deki iç savaşın kanlı bir mezhep savaşına dönüşmesine katkıda bulunuyordu. Ayrıca Türkiye kamuoyunda Suriye ile savaş konusunda geniş bir karşı cephe oluşmuş ve Batı politikalarına muhalif bir tutum alınmıştı. Böylelikle neo-osmanlıcılık ülke içerisinde de bir ihtilaf kaynağı hâline geliyordu.

Bununla birlikte neo-osmanlıcı dış politika hakkında Arap dünyasında da olumsuz algılar yaygınlaşmaktaydı. Erdoğan'ın İsrail karşıtı sert retoriği Arap sokağında sempati toplamasına rağmen, henüz Arap ülkelerinde Osmanlı egemenliği hafızalardan silinmemiş ve Türkiye'nin, "ikiz kardeşi" İsrail gibi, Ortadoğu'ya ait olmayan bir ülke olduğu unutulmamıştı.

AKP, her ne kadar Güney Kürdistan üzerinden enerji tedarikini güvence altına almak için adımlar atmış olsa da, Irak merkezî hükümetiyle AKP hükümeti arasında ortaya çıkan ciddî sorunlar, Türkiye sermayesinin Güney Kürdistan'daki yatırımları açısından bir tehdit oluşturmaktaydı. Zaten Türkiye sermayesinin Suriye'de (özellikle mobilya üretiminde) gerçekleştirdiği yatırımlar kayıp sayılırdı. Üstüne üstlük ABD ve AB, Türkiye'nin beklediği gibi, Suriye'ye müdahale etmekten kaçınıyorlar ve Esad rejimi silahlı muhalefet ile İslamist terör örgütlerine direnebiliyordu. Esad'ın, aynı Kaddafi'nin Libya'da olduğu gibi, çabuk pes edeceği üzerine planlarını kuran Türkiye, büyük bir hesap hatası yapmıştı. Bununla birlikte hiç beklenmedik bir şekilde Rojava Kürtleri özerkliklerini ilân etmişlerdi.

2011 sonuna gelindiğinde, 2012'nin küçülme yılı olacağı belli olmuştu. 2010'da yüzde 9,2 olan büyüme, 2011'de yüzde 8,8'e gerilemişti. 2012'de ise sadece yüzde 2,5'lik bir büyüme kaydedilecekti (Burada **Mustafa Sönmez**'in, İran'dan alınan enerji taşıyıcıları için ödemelerin altınla yapıldığını ve bunun da ihracat sayılıp, bu sayıların "makyajlandığını" belirttiğini vurgulamayı da unutmamalıyız). 2012'deki dış ticaret açığı 100 milyar Dolar'a ulaşırken, cari açık 65,4 milyar Dolar olarak not edilecek, inşaat sektöründe artan istihdama rağmen, resmî işsizlik oranı yüzde 10,4 olarak tespit edilecekti.

2013: Efsanenin Çöküşü

Ekonomik daralma ve dış politikada başarısızlığın yanı sıra, 2012'de "MİT krizi" olarak kamuoyuna yansıyan hükümet ve parti içi çatışmalarla da boğuşmak zorunda kalan AKP, 2013 yılında ciddî bir yönetim kriziyle karşılaştı. Koalisyonu oluşturan güçlerin istikrarlı bir biçimde yan yana durması olanaksızlaşmıştı.

Kürt hareketinin verdiği mücadelenin **Abdullah Öcalan**'ın Newroz 2013 mesajıyla yeni bir aşamaya geçmesi ve TEKEL direnişi, Emek sineması eylemleri, kentsel dönüşüm ve HES'lere karşı gerçekleşen protestolar, 4+4+4 sistemine karşı oluşan direnç biçiminde ortaya çıkan zincirleme muhalif hareketler, 2013 Mayıs'ında Gezi Parkı olayları ve akabinde Haziran Direnişi ile birleşince, AKP'nin yönetim krizi derinleşti.

Bu durum AB'ni de zora sokmaktaydı: hükümetin protestolara aşırı polis şiddetiyle karşılık vermesi sonucunda partnerleri AKP'nin uluslararasındaki "temiz" imajı zedelenmişti. Bölgedeki istikrarsızlık da işin cabasıydı. AB buna rağmen AKP hükümetini zora sokacak hiç bir adım atmadı. AB, Haziran Direnişinin Avrupa kamuoyunda gördüğü sempatiye rağmen »üç maymunları« oynamaya karar kıldı.

Ancak bu "ses çıkarmama politikası" uzun süre sürdürülemezdi: 2013 Ekim'inde yeni bir müzakere başlığının açılması gerekiyordu. Ayrıca AB Komisyonu'nun İlerleme Raporu açıklanacaktı. Nitekim 2013 Ekim'inin ortasında açıklanan rapor, şaşırtıcı olmadı: gerçi Gezi olaylarında polisin aşırı şiddet kullanması eleştiriliyordu, ama hükümet yeni bir "demokratikleşme paketiyle" gazeteci **Murat Yetkin**'in yazdığı gibi, *"son dakika müdahalesiyle son yılların en sert raporunun çıkmasını engelledi"*.

İlerleme Raporunda ilginç bir ayrıntı dikkat çekiyordu: Komisyon, Cumhurbaşkanı **Abdullah Gül**'ün *"denkleştirici rolünü"* öne çıkartıyor ve *"yasama sürecinde sivil toplum ile diğer paydaşlar (stakeholder tanımı kullanılıyor) ve siyasî partilerin sürekli bir konsültasyon içerisinde olmalarının"* önemi vurgulanıyordu.

Aslında İlerleme Raporunu aynı tarihlerde yayınlanan AB Strateji Belgesi ile birlikte okumak gerekiyor. Strateji Belgesi, AB'nin dış politika alanında Türkiye ile sürmekte olan işbirliği ve diyaloğun önemini vurguluyor ve Türkiye'nin enerji güvenliği açısından taşıdığı stratejik rol ile "Suriye konusunda oynadığı belirleyici rolü" öne çıkartıyordu.

Bu açıdan İlerleme Raporu'nun böylesine olumlu çıkması hiç kimse açısından şaşırtıcı olmadı. AB, AKP hükümetinin izlediği siyasetin, yani gerçekleştirmekte olduğu neoliberal dönüşümün genel yönünün değil, bazı detayların *"iyileştirilmesi ve düzeltilmesini"* gerekli görmekte. Rapor bu zorunluluğun altını şöyle çiziyor: *"2012'de başlatılan olumlu ajanda, ortak çıkar alanlarında: siyasî reformlarda, dış politika üzerine diyalogda, vize, mobilite ve göçte, ticaret, enerji, antiterörizm ve AB programlarına katılma [konusunda] genişletilen işbirliği ile üyelik müzakerelerini destekledi. (...) Komisyon aynı şekilde yargıyı ve temel hakları ilgilendiren önemli koşullar açısından sağlanan ilerlemeleri de övgüyle görmektedir"*.

AB'nin AKP açısından olumlu olan İlerleme Raporu kısa zaman içinde 2013'ün "Türk iktisat mucizesi" efsanesinin çöktüğü bir yıl olması gerçeğiyle yalanlanmış oldu. 2014'de yüzde 5 olarak hedeflenen enflasyonun yüzde 8,9'a çıkması, TL'nin 2013 Mayıs'ından bu yana yüzde 40 değer kaybetmesi, 2010'da yüzde 9,2 olarak not edilen ekonomik büyümenin 2013'de yüzde 4,1'e gerilemesi ve bu rakamın 2015'de yüzde 3,1'de kalacağının tahmin edilmesi ve bunlarla birlikte ülkedeki tasarruf oranının yüzde 15 ile son derece düşük olması –ki bu yatırımlar için gerekli olan finansmanın yurt dışı kredileriyle karşılanması ve cari açığın büyümesine neden olmaktadır– Türkiye'deki ser-

ma-ye birikiminin içinde olduğu krizin büyüklüğünü göstermektedir. Şüphesiz Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu durgunlukta Ortadoğu'daki, bilhassa Suriye ve Irak'taki olumsuz gelişmelerin ve Türkiye ihracatının yarısının yapıldığı AB'ndeki gerileyen talebin de etkisi büyük. Ancak krizin temel nedeni Türkiye ekonomisinin AKP hükümetleri döneminde daha da derinleşen yapısal sorunlarıdır.

Güncel gelişmeler, Ortadoğu'daki denge değişimlerinin doğrudan etkilediği ve çoklu kriz ortamında boğuşan Türkiye'nin, yılda 65 milyar Dolar'ını enerji taşıyıcısı alımına harcamak zorunda olan, milli gelirinin yarısı kadar ithalat yapan ve kronik cari açığını finanse edebilmek için yabancı sermaye akışına ihtiyacı olan bir ülke olarak, ne denli kırılgan bir ekonomiye sahip olduğunu bir kez daha kanıtlamışlardır. Bununla birlikte AKP'nin sermaye birikimini büyük kamu projeleri ve inşaat sektörünün, perakendeciliğin, hizmet sektörünün desteklenmesi ile teşvik edebilmesi de artık sürdürülebilir olmaktan çıkmıştır. Kısacası, Türkiye "güvenlik rejimi" konseptine geri dönerek ve militarizmi hızlandırarak aşmaya çalıştığı sermaye birikimi krizi içerisinde bocalamaktadır.

AB, aynı NATO gibi Türkiye egemenlerine destek çıkmaktadır. Sonuç itibariyle AB emperyalizmi açısından önemli olan AB sermayesinin stratejik çıkarlarının ve Türkiye'de uygulanmakta olan neoliberal politikaların savunulmasıdır. Kaldı ki, zaten Kopenhag Kriterleri hem Türkiye egemenlerine, hem de kurum olarak AB'ne neoliberal dönüşümün savunulması yükümlülüğünü vermektedir. Kendi sınırları içerisinde otoriter devlet uygulamalarını yaygınlaştıran, burjuva demokrasisinin içini boşaltan, dış politikasını militaristleştiren ve Yunanistan örneğinde olduğu gibi, üye ülkelerini iflasa sürükleyen AB, sol liberal çevrelerin iddia ettiğin gibi, *"Türkiye'de demokratikleşmenin ve barışın tesis edilmesinin merkezi önem taşıyan aktörü"* değil, tam aksine otoriter neoliberalizmin, militarizmin ve İslamileşmenin en önemli garantörlerinden birisidir. AB-Türkiye ilişkilerinin tarihi ve 1999 sonrası AB Yakınlaşma Süreci tereddüt edilmeyecek biçimde bunun kanıtıdır.

Sonuç Yerine...

AKP ve bilhassa Erdoğan uzun süre boyunca AB emperyalizm tarafından Türkiye pazarını "Avrupa" ile bütünleştirebilecek, ülke kaynaklarını ve genç istihdam piyasasını uluslararası tekellerin hizmetine daha rahat sokabilecek,

Türkiye'yi "AB Enerji Güvenliği" için ucuz ve kontrol edilebilir bir mevzii hâline getirebilecek, Arap dünyası için "model" ülke rolünü oynatabilecek ve modernleştirilmiş savaş aygıtı ile Ortadoğu'daki emperyalist stratejilerin korunmasında etkin görevler üstlenebilecek bir noktaya getirecek yegâne aktörler olarak değerlendirilmekteydiler. Ancak siyasi İslam'ın Sünni versiyonunun –aynen Mısır'da olduğu gibi– burjuva parlamenter sistemi ile uzun süre istikrar sağlayıcı uyumu gösterememesinin ve kapitalist rekabetin örgütlenme süreçlerine sürekli belirli sermaye fraksiyonları lehine müdahale etmekte olduğunun ortaya çıkması, Türkiye kapitalizminin yapısal sorunlarıyla birleşince, bu değerlendirme revize edildi. Dahası, AKP rejiminin AB emperyalizminin stratejik çıkarlarına ters düşen dış politika hamleleri, AB-Türkiye ilişkilerinin soğumasını hızlandırdı.

AKP'nin sermaye birikimini büyük kamu projeleri ve inşaat sektörünün, perakendeciliğin, hizmet sektörünün desteklenmesi ile teşvik edebilmesi de artık sürdürülebilir olmaktan çıkmıştır. Kısacası, Türkiye "güvenlik rejimi" konseptine geri dönerek ve militarizmi hızlandırarak aşmaya çalıştığı sermaye birikimi krizi içerisinde bocalamaktadır.

Türkiye'nin, devleti, asker-sivil bürokrasisi ve sermaye fraksiyonlarıyla birlikte emperyalist güçlerin işbirlikçisi bir ülke olduğuna şüphe yok. Ancak bu kayıtsız-şartsız bir işbirlikçilik, siyasi bağımlılık anlamına gelmiyor. İşbirlikçiliğinde bir hukuku var nihâyetinde ve tüm ortaklığa rağmen kendini dayatan çıkar çatışmaları stratejik yönelim farklılıklarına yol açıyor. Kaldı ki, asıl yönlendirici ABD emperyalizmi olan Türkiye'nin AB ile olan ilişkileri başından beri hep değişken olmuş, bu ilişkiler

ABD ve AB emperyalizmleri arasında zaman zaman sertleşen çelişkilerden etkilenmiştir.

Ancak bugün ABD ve AB emperyalizmlerinin uzun vadeli stratejilerini önemli ölçüde uyumlaştırdıkları bir dönemde, AKP ve Erdoğan kliği kontrol edilebilir ve istikrarı sağlayabilir bir faktör olmaktan uzaklaşmışlardır. Ki burada da İsrail ile olan bir benzerlik daha göze batmaktadır: Nasıl Netanyahu Hükümeti ABD ve AB'ne karşı "başına buyruk" bir tavır sergilemeye çalışıyorsa, Erdoğan ve AKP de kendi iktidarlarını elde tutabilmek için benzer bir yatkınlık göstermektedirler.

Elbette bu AKP ve emperyalist güçler arasında iplerin koptuğu anlamına gelmemektedir. Tam aksine, emperyalist güçler Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa, despotik uygulamalara, otoriter neoliberalizm tedbirlerine destek dahi çıkmaktadırlar. Örneğin Federal Hükümet Türkiye'nin Kürdistan Özgürlük Hareketine karşı geliştirdiği düşman siyasetini Federal Almanya'da bire bir uygulamakta, yasaklamalar, tutuklamalar ve hapse atmalar ile Kürtleri ve kurumlarını kriminalize etmektedir. Benzer yaklaşımları Çekirdek Avrupa'nın diğer NATO üyesi ülkelerinde de görmek olanaklıdır. O açıdan bugün şiddetlenen kirli savaşın aynı zamanda bir NATO savaşı olduğunu söylemek olanaklıdır. Ama temel ayrışma bu alanda değil, özelde Suriye, genelde ise Ortadoğu politikalarında vuku bulmaktadır. Türkiye'de konuşlandırılan Alman Patriot hava savunma sistemlerinin geri çekilme kararı bu ayrışma ile bağlantılıdır.

2015 yılı sadece emperyalist güçlerin, uluslararası tekellerin ve Türkiye sermayesinin umut bağladığı islamist-neoliberal AKP'nin tılsımının bozulduğu değil, aynı zamanda demokratikleşme ve barışın "AB ile olanaklı" olabileceğine dair liberal ve sol liberal illüzyonun fos çıktığı bir yıl oldu. Cari açığın yüzde 9,7 ile yeni rekorlar kırdığı, geniş kesimlerin satın alma gücünün azaldığı, yoksullaşmanın yaygınlaştığı, ihracatın gerilediği, ekonomik durgunluğun sabitlendiği ve çoklu kriz ortamının derinleştiği bugünlerde, Erdoğan'ın sıkça tekrarladığı *"2023'de dünyanın en büyük on ekonomisi arasında olma"* hedefine artık kendisinin dahi inanmadığını söylemek olanaklıdır. Artık neoliberal tedbirlerle, hane başı borçlanmanın 150 milyar Dolar'a, özel sektörün yurtdışı kredilerinin ise 212 milyar Dolar'a yükseldiği bu dönemde, yabancı sermaye akışı ve kredilerle finanse edilen hissedilir refah seviyesinin aynı düzeyde tutulamayacağını ve ekonomik gerilemeye engel olunamayacağını burjuva ekonomistleri dahi itiraf etmektedirler. Hiç şüphe yok: ülkemizi yangın yerine çeviren Erdoğan iktidarı artık yolun sonuna gelmiştir.

Aynı şekilde AB de Türkiye ve Avrupa halkları için bir "umut" olmaktan çıkmıştır. 2000 Lizbon Stratejisiyle neoliberal ve militarist dönüşümünü hızlandıran AB, Federal Almanya'nın patronajı altında neoliberal kapitalizmi ve emperyalist sömürüyü küresel çapta yaygınlaştırmak için dünya çapında müdahale savaşlarını, iç savaşları, etnik ve dinsel ihtilafları körüklemekte, gerek Avrupa'daki burjuva demokrasilerinin içini boşaltarak ve üye ülkelere asosyal tasarruf politikaları dayatarak, gerekse de komşu ülkelerde rejim değişiklikleri teşvik ederek Avrupa ve komşu halklarını emperyalist boyunduruk altına almayı amaçlamaktadır.

Türkiye Kürdistan'daki emekçi halklar açısından AB'ne üye olmak, sömürünün ve ulusal baskının katmerleşmesi ile eş anlamlıdır. Gerçek barış ve demokrasinin tesis edilmesi AB ile olanaklı değildir. Bu nedenle komünistler ülkemizi daha bağımlı kılacak ve daha fazla sömürülmesine imkân sağlayacak olan AB üyeliğine ilkesel olarak karşı çıkmaktadırlar. Gerek burjuva partilerinin, gerekse de sınıf mücadelesini devrimci bir yönde geliştirme yeteneğine sahip olmayan reformist oluşumların aksine AB konusunda hiç bir illüzyona kapılmayan komünistler, kısmi kazanımların ve reformların burjuva iktidarına son vermeden sonuç alıcı olamayacaklarına inandıklarından, Türkiye işçi sınıfını ve emekçi halkları burjuvazinin işbirlikçi oligarşik iktidarına son verip, işçi sınıfının politik iktidarını, sosyalist toplum düzenini kurma mücadelesine davet ediyorlar. Haklı olarak: çünkü AB emperyalizminin bugüne kadarki uygulamalarından ve Türkiye'nin neoliberal dönüşüm sürecinden çıkartılacak yegâne sonuç, proletarya enternasyonalizminin ışığında sosyalizmi kurma mücadelesinin zorunlu olduğudur.

Lenin, Barış ve Ulusal Sorun Konusunda Bugün de Yol Gösteriyor

Barış Sorunu

❑ **V. İ. LENİN** *

Sosyalistler için acil (immediate) bir eylem programı olarak barış sorunu ve onunla ilişkili olarak barış koşulları sorunu, evrensel bir ilgi görüyor. Sorunu, alışılagelen küçükburjuva ulusal görüş açısından değil, ama gerçekten proleterce ve enternasyonalist açıdan ortaya koyma çabalarından ötürü Berner Tagwacht'a şükran borçluyuz. sayı 73'te ("Friedenssehnsucht"), barış özlemi olan Alman sosyal-demokratların, junker hükümetinin siyasetiyle ilişkiyi kesmelerine (sich lossagen) ait başyazı notu mükemmeldi.

Yoldaş A P.'nin, barış sorununu küçük-burjuva görüş açısından çözümlemek için boşu boşuna uğraşan "aciz laf cambazlarının kendini beğenmiş davranışları"na (Wichtigtuerei machtloser Schönredner) yönelttiği saldırı da (sayı 73 ve 75) mükemmeldi.

Bu sorunun sosyalistler tarafından nasıl sunulması gerektiğini görelim. Barış sloganı, ya belli barış koşullarına bağlı olarak ya da herhangi bir koşula bağlı olmaksızın, belli bir tür barış için değil, ama genel olarak koşulsuz barış (Frieden ohne weiteres) olarak öne sürülebilir. İkinci durumda, açıkça görüldüğü gibi, slogan yalnızca sosyalist olmamakla kalmıyor, aynı zamanda içerik ve anlamdan da tümden yoksun bulunuyor. İnsanların çoğu, kesinlikle, genel olarak barıştan yanadır; Kitchener, Joffre, Hindenburg ve Kanlı Nikola da bunlar arasındadır, çünkü her biri savaşın sona ermesini istiyor. Ama güçlük şurada ki, herbirinin öne sürdüğü barış koşulları, emperyalist (yani öteki halkları ezici ve yağmalayıcı) ve "kendi" ulusunun yararına olan koşullardır. Birbirine karşıt olan iki sınıfı, iki siyasal çizgiyi, en farklı şeyleri "birleştirici" bir formül yardımıyla uzlaştırma amacını güden değil, ama yığınların, propaganda ve uyarma yoluyla, sosyalizmle kapitalizm (emperyalizm) arasındaki uzlaşmaz farklılığı görebilmelerini sağlayacak sloganlar ortaya atılmalıdır.

Sözü sürdürelim: Farklı ülkelerin sosyalistleri, belli barış esasları üzerinde birleştirilebilirler mi? Eğer bu olursa, söz konusu esaslar, kuşkusuz, bütün ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınmasını ve her türlü "toprak ilhakı"nın, yani kendi kaderini tayin hakkını ihlal edici girişimlerin reddini de içermelidir. Ne var ki, eğer kendi kaderini tayin hakkını yalnızca bazı uluslar için kabul ederseniz, o zaman belli bazı ulusların ayrıcalıklarını savunuyor olursunuz, yani siz bir ulusalcı ve emperyalistsiniz, sosyalist değilsiniz, demektir. Yok eğer bu hak bütün uluslar için tanınıyorsa, o zaman örneğin yalnızca Belçika'yla yetinemezsiniz; hem Avrupa'daki (Britanya'da İrlandalılar, Nice'de İtalyanlar, Almanya'da Danimarkalılar, Rusya nüfusunun yüzde 57'si, vb.) hem Avrupa'nın dışındaki ulusları, yani bütün sömürgeleri, bütün ezilen halkları dikkate almanız gerekir. Yoldaş A. P. onları bize çok iyi anımsatmıştır. Britanya, Fransa ve Almanya'nın toplam nüfusu yüzelli milyon kadardır. Oysa onların baskı altında tuttuğu sömürgelerdeki toplam nüfus dört yüz milyonun üzerindedir. Emperyalist savaşın, yani kapitalistlerin çıkarı için girişilen savaşın özü, savaşın salt yeni ulusları ezme, sömürgeleri kesip-biçip yeme amacıyla yürütülüyor olmasında değil, ama onun yanı sıra, dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan halkları ezen ileri uluslarca girişilmiş bir savaş olmasıdır.

Belçika'ya el konmasını haklı bulan ya da bu duruma rıza gösteren Alman sosyal-demokratlar, sosyal-demokrat değildirler, gerçekte emperyalist ve ulusalcıdırlar; çünkü Alman burjuvazisinin (ve bir ölçüde Alman işçilerin) Belçikalıları, Alsaslıları, Danimarkalıları, Polonyalıları, Afrikalı zencileri, vb. ezme "hakkını" savunmaktadırlar. Bunlar sosyalist değildirler, ama başka ulusları soymasına yardım ettikleri Alman burjuvazisinin hizmetkarıdırlar. Yalnızca Belçika'nın özgürlüğe kavuşturulmasını ve zararının karşılanmasını isteyen Belçikalı sosyalistler de, gerçekte, 15 milyonluk Kongo nüfusunu yağmalamayı sürdürecek ve başka ülkelerde üstünlük ve ayrıcalıklar sağlayacak olan Belçika burjuvazisinin isteğini savunuyorlar. Belçika burjuvazisinin başka ülkelerdeki yatırımları üç milyar frank dolaylarındadır. Her türlü hile ve düzenbazlığa başvurarak, bu yatırımların sağladığı kârı güven altına almak, "yiğit Belçika"nın gerçek "ulusal çıkarı"dır. Bu, Rusya, Britanya, Fransa ve Japonya için daha da geçerlidir.

Bu açıklamalardan çıkan sonuç şudur ki, eğer ulusların özgürlüğü isteği, belli bazı ülkelerin emperyalizmini ve ulusalcılığını perdelemek için kullanılan sahte bir istek olmayacaksa, o zaman bu istek bütün halkları, bütün sömürgeleri kapsamalıdır. Ne var ki, bütün ileri ülkelerde devrimler dizisi eşliğinde olmadıkça, böyle bir istek anlamsızdır. Ayrıca başarılı bir sosyalist devrim yapılmadıkça bu istek gerçekleştirilemez.

Bu sözler, gittikçe büyüyen halk yığınlarından gelen barış isteğine sosyalistler ilgisiz kalmalı anlamına mı yorulmalıdır? Asla! İşçilerin, sınıf bilinci taşıyan öncüsünün sloganları başka bir şeydir, yığınların kendiliğinden oluşan istekleri tamamen ayrı bir şey. Barış özlemi, "özgürlük" savaşı gibi, "ata topraklarının savunulması" gibi burjuva yalanlarına ve kapitalist sınıfın, halk kalabalığının aklını çelmek için uydurduğu benzer yalanlara karşı duyulan düş kırıklığının başlamakta olduğunu ortaya koyan çok önemli belirtilerden biridir. Sosyalistler bu belirtiye çok dikkat etmelidirler. Yığınların barış arzusundan yararlanmak için her çaba gösterilmelidir. Peki, bu arzudan nasıl yararlanılacak? Barış sloganını kabullenmek ve yinelemek, "aciz [ve daha kötüsü çoğu zaman ikiyüzlü] laf cambazlarının kendini beğenmiş davranışları"nı teşvik edebilir; şimdiki hükümetlerin, bugünkü efendi sınıfların -bir devrimler dizisiyle derslerini "almaksızın" (ya da tasfiye edilmeksizin)- demokrasi ve işçi sınıfı açısından doyurucu bir barış yapabilecek güçte oldukları boş hayaliyle halkı aldatabilir. Hiç bir şey, böyle bir aldatmadan daha tehlikeli değildir. Hiç bir şey işçileri bundan daha fazla aldatamaz; hiç bir şey, işçilere, kapitalizmle sosyalizm arasında derin çelişkiler olmadığı yollu yanlış inancı bundan daha fazla aşılayamaz; kapitalist köleliği hiçbir şey, bu aldatmadan daha iyi süsleyip-püsleyemez. Hayır! Biz barış arzusunu, halkın barıştan beklediği yararın bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyeceğini yığınlara anlatmak için kullanmalıyız.

Savaşların sona erdirilmesi, uluslar arasında barış, yağmaya ve zora son verilmesi -bütün bunlar bizim idealimiz; ama bu ideal, doğrudan ve ivedi bir devrim çağrısının eşliğinde olmazsa, burjuva safsatacıların yığınları ayartmasına yarar. Böyle bir propaganda için ortam hazırdır; böyle bir propaganda için insanın gereksindiği tek şey, devrimci çalışmayı hem doğrudan doğruya (hatta ilgili makamlara bilgi aktarmaya varıncaya dek), hem dolaylı olarak önlemeye çalışan oportünistlerle, burjuvazinin dostlarıyla ilişiğini kesmektir.

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sloganı, kapitalizmin emperyalist aşamasıyla ilgili olarak da öne sürülmelidir. Biz, statükodan yana değiliz, büyük savaşlarda bir kenarda durmak gibi dar kafalıca bir ütopyaya da inanmıyoruz. Biz, emperyalizme, yani kapitalizme karşı devrimci bir savaşımdan yanayız. Emperyalizm, sömürgeleri yeniden bölüşmek ve uyguladıkları baskıyı artırmak için başka ulusları ezen ulusların savaşımını içerir. Bugün, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı sorununun, ezen ulusların sosyalistlerinin tutumuna bağlı olması, bundan ötürüdür. Ezen ulusun (İngiltere, Fransa, Almanya, Japonya, Rusya, Amerika Birleşik Devletleri, vb.) sosyalisti ezilen ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını tanımıyor ve o hak uğruna savaşmıyorsa, gerçekte o bir sosyalist değil, bir şovenisttir.

Emperyalizme karşı içtenlikli ve tutarlı bir savaşımı, ulusal soruna (bugün) dar kafalıca değil, proleterce bir yaklaşımı ancak bu görüş sağlayabilir. Ulusların, ne türden olursa olsun baskı altında tutulmasıyla savaşma ilkesinin tutarlı biçimde uygulanmasını ancak bu görüş sağlayabilir. Bu görüş, ezen ulusların proletaryasıyla ezilen ulusların proletaryası arasındaki güvensizliği ortadan kaldırır; kapitalizm altında, genel olarak bütün küçük devletler için özgürlük türünden dar kafalıca bir ütopyadan farklı olarak, sosyalist devrim (yani tam ulusal eşitlik için başarılabilecek tek rejim) için birleşik enternasyonal savaşımı hazırlar.

Bizim partimizin, yani merkez yönetim kurulu çevresinde toplanan Rus sosyal-demokratların benimsediği görüş budur. Proletaryaya, ***"başka ulusları ezen hiçbir ulusun özgür olamayacağı"***nı öğretirken, Marx'ın benimsediği görüş de buydu. Marx, İrlanda'nın Britanya'dan ayrılmasını, bu düşünceyle istemişti. Bunu, yalnızca İrlandalı işçilerin değil, özellikle Britanyalı işçilerin özgürlük hareketinin yararına görüyordu.

Eğer Britanya sosyalistleri, İrlanda'nın ayrılma hakkını yüce saymaz ve tanımazlarsa, Fransızlar İtalyan Nice'i için, Almanlar Alsace-Lorraine, Danimarka Schleswig'i ve Polonya için, Ruslar Polonya, Finlandiya, Ukrayna, vb, için ve Polonyalılar Ukrayna için aynı şeyi yapmazlarsa, eğer bütün "büyük" devletlerin, yani büyük soyguncu devletlerin sosyalistleri, sömürgelerin bu hakkını yüce saymazlar, desteklemezlerse, bu, gerçekte sosyalist değil, yalnızca emperyalist oldukları içindir. Kendileri, ezen uluslara mensup olan ve ezilen ulusların "kendi kaderlerini tayin hakkı" için savaşmayan kişilerin sosyalist bir siyaset izleyebilecekleri hayalini beslemek gülünçtür.

Sosyalistler, ikiyüzlü laf cambazlarının, demokratik bir barış olasılığı üzerine söz ve vaatlerle halkı aldatmalarına fırsat vermemeli, her ülkede o ülke hükümetine karşı devrimci bir savaşımlar dizisi verilmedikçe, demokratik barışa uzaktan-yakından benzer bir sonuca varma olasılığı bulunmadığını yığınlara anlatmalıdırlar. Sosyalistler, burjuva siyaset adamlarının, ulusların özgürlüğü üzerine söylevler vererek insanları aldatmalarına fırsat vermemeli, ezen ulusların halk yığınlarına, öteki ulusların ezilmesine yardım ettikleri ve o ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, yani ayrılma özgürlüğünü tanıyıp yüce tutmadıkları sürece, kendilerinin özgürlüğe kavuşmayı beklememeleri gerektiğini anlatmalıdırlar. Barış sorunuyla ulusal sorunda, emperyalist siyasetten farklı olarak, bütün ülkelerde güdülecek sosyalist siyaset budur. Bu tutumun, birçok durumda, devlete ihaneti cezalandıran yasalarla uyuşmaz olduğu, onlara karşı düştüğü doğrudur, ama ezen ulusların hemen hemen tüm sosyalistlerinin utanmazca ihanet ettikleri Basel kararıyla da uyuşmaz olduğu, ona karşı düştüğü de doğrudur.

Seçim, sosyalizmle, Joffre'nin ve Hindenburg'un yaptığı yasalara boyun eğme arasındadır; devrimci savaşımla, emperyalizm ve kölelik arasındadır. Orta yol yoktur. Proletaryaya en büyük zararı, "orta yol" siyasetinin ikiyüzlü (ya da duygusuz) mimarları veriyor.

(*) *Temmuz-Ağustos 1915'te yazıldı. İlk kez 1924'te Proletarskaya Revolutsiya'nın 5. sayısında yayınlandı.*

(V.I.LENİN, Tüm Eserler, ingilizce, cilt 21, s. 290-294.)

Barış Bloku ve Bize Düşen Görevler

❑ Mazhar DENİZLİ

Politika Gazetesi olarak içinde yer aldığımız Barış Bloku Temmuz ayı içerisinde kuruluş bildirisini yayınladığında ülkedeki siyasi iklim bugüne göre çok farklıydı.

7 Haziran seçimlerinden AKP'nin tek başına iktidar olamayacağı ve parlementoda HDP milletvekili sayısının MHP ile eşitlendiği bir tablo ortaya çıkarken HDP'nin 6 milyonun üzerinde aldığı oy bir seçim başarısının ötesinde demokrasi güçlerinin bir araya gelişinin önemli bir sonucu olmuştur.

AKP faşizmi ve Saray kendileri için bir ilk olan bu başarısızlığın ardından 7 Haziran'ı tanımayan ve seçimleri yenilemeye götürecek bir süreç başlattı.

Bu yeni sürecin ilk ipuçlarının ortaya çıktığı ve sınıra Suriye'ye yönelik bir savaş hazırlığı görünümü veren askeri yığınağın yapıldığı günlerde Demokrasi Güçleri önemli bir adım atarak Barış Blokunu kurdular.

HDP ve HDK bileşenlerinin yanı sıra DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve Halk Evleri, EHP, ÖDP gibi 90'a yakın kurumun ve CHP milletvekillerinin yer aldığı Barış Bloku'nun kuruluş bildirgesinde şunlar söyleniyordu.

"AKP Hükümeti Suriye'deki savaşa birinci dereceden müdahil olmak için şimdiye dek elinden geleni yapmış, IŞİD'in büyüyüp palazlanmasında doğrudan ya da dolaylı rol oynamıştır. 7 Haziran seçimlerinde kendi geleceğini güvenceye alabilecek rejim değişikliğinin yolunu açma fırsatını bulamayan Saray ve hükümeti, muhtemel bir erken seçimde oy devşirme kaygısı ile, milliyetçiliği, şovenizmi ve mezhepçiliği kışkırtarak, Rojava'daki mücadeleyi etkisizleştirme ve Suriye'ye müdahale etme hesapları yapmaya girişmiştir. Bu gelişmelerin sonucu olarak çözüm süreci askıya alınmış bölgede ve ülkede barışın imkanları büyük ölçüde daralmıştır.

Girişimimizin temel hedefi, ülkeyi bir savaşa sürüklemeye çalışan kışkırtıcıların karşısına dikilmek, ülkenin içinde ve Ortadoğu'da barışı savunmaktır. Girişimimiz, ülke içinde barıştan yana geniş halk kitlelerini harekete geçirmeyi, uluslararası alanda örgütlenmiş sivil barış insiyatifleriyle iş birliği yaparak bölgeyi bu ölüm çemberinden çıkartmak için çaba göstermeyi amaçlamaktadır. Siyasi görüşü ne olursa olsun bu amacı paylaşan her kurumu, kuruluşu ve kişileri girişimimize omuz vermeye çağırıyoruz. "

Aradan geçen 2 ay gösterdi ki Barış Bloku'nun asli görevi yalnızca sınırlarımız dışında yürütülecek bir savaşın önüne geçme mücadelesi olmayacaktır. Savaş hazırlıkları yön değiştirerek şiddetli bir biçimde Kürt Özgürlük Hareketi'ne, ardından da Kürt Halkının direnişini, halkların kardeşliğini yok etmeye yönelmiştir.

AKP'nin yakın zamana kadar savunur gözüktüğü 'Çözüm Süreci' konusunda samimiyetinin olmadığı bizler tarafından bilinen bir gerçekti. Ancak bu sürece gelinmesinde 40 yıla yaklaşan Kürt Özgürlük ve Demokrasi mücadelesinin katkısı tartışılmazdır. Tartışılması gereken Fırat'ın batısından bu sürece yeterli katkının gelemeyişidir. Her ne kadar son dönemde HDK ve HDP süreciyle bu batıdaki demokrasi güçleriyle Kürt Özgürlük Hareketi buluşabilmiş ve önemli başarılara ortak imza atabilmiş olmasına karşın, henüz yetersiz seviyededir.

HDK ve HDP ile oluşturulan bu birlikteliğin işçi sınıfı mücadelesiyle olması gerektiği anlamda buluşamamış ve bir birine yaklaşsa da, ayrı kulvarlarda kalmıştır. Böyle olunca da 'Çözüm Sürecini' Kürt oylarını kendine devşirmek olarak algılayan AKP 7 Haziran arefesinde gelişmelerin hiç de kendi planladığı gibi olmadığını farketmiş ve 'Masayı Devirmiştir'. 7 Haziran başarısızlığı sonrasında da Kürt Özgürlük Hareketine karşı savaş başlatmıştır.

Bu güne kadar AKP'nin elini güçlü kılan Fırat'ın batısında kendisini zorlayacak, Kürt hareketinin talepleri karşısında geri adım attıracak güçlü bir Demokrasi hareketinin yükselemeyişi idi. Her ne kadar 2013 yılındaki Haziran Direnişi ve bu yıl içerisindeki özellikle Metal ve Otomotiv Sektöründe yoğunlaşan güçlü işçi direnişleri iktidarı rahatsız ettiyse de devamlılık söz konusu olamadığı için etkisi sınırlı kaldı.

Bu nedenle bugün Saray ve AKP hükümeti, istihbarat örgütünü de seferber ederek, tabanını oluşturan lümpen faşist kitleyi manipüle ederek kardeşliğin temeline dinamit yerleştirmekte hiç tereddüt etmemektedir.

Artık Kürt Özgürlük ve Demokrasi Hareketinin yanında tereddüt göstermeden yer alacak, HDP deneyiminin kazanımlarını da bünyesinde barındıracak daha güçlü, daha kapsayıcı bir Savaş Karşıtı, Demokrasi yanlısı bir örgütlenmeye ihtiyaç vardır.

'Kirli Savaş'ı iç savaşa dönüştürme riskini dahi göze alan AKP Hükümeti'nin, özellikle milliyetçi hezeyana kapılan faşist güruhun karşısında bir blok oluşması gerekmektedir.

Barış Bloku tam da böyle bir zamanda çok önemli bir misyon üstlenerek geniş bir katılımla kurulmuştur. Artık görevleri çıkış bildirisinde önüne koydukları ile sınırlı kalamaz, Barış Bloku 'Barış ve Demokrasi Bloku' olarak misyon yüklenmelidir ve blok bileşenleri bunun bilincindedir.

Barış Bloku'nu, ülkedeki demokrasi güçlerinin, barıştan ve kardeşlikten yana olanların bir araya gelebileceği ve iktidarın savaş politikalarına karşı durabilecek bir eylem platformu olarak çok önemsiyoruz.

Özellikle işçi sınıfının sendikal ve siyasi temsilcilerinin de Blok içerisinde yer alması son derece önemlidir.

Şimdi aslolan bu yer alışın sadece temsiliyet düzeyinde kalmaması ve sınıfın mücadelesi ile barış ve demokrasi mücadelesinin aynı potada buluşabilmesidir.

Bizlere düşen görev var gücümüzle bu birlikteliği oluşturmaya çalışmaktır.

Son günlerde Kürdistan'da halka karşı kolluk kuvvetleriyle yürütülen saldırıların yanı sıra batıda da sokağa çıkarılan faşist gruplara karşı güçlü bir barikat oluşturmak gerekmektedir.

Yurdun dört bir yanında HDP binalarına, HDP'yi destekleyen demokratların işyerlerine ve sadece Kürt oldukları için savunmasız insanlara saldıran faşistler ilk günlerde barış yanlılarında ve demokrasi güçleri saflarında bir moral bozukluğu yaratmış olabilir, ancak bir yanıyla yeni argümanlar taşısa da kitlesel faşist saldırılar bizler için yeni bir olgu değildir.

Ülkenin devrimci geçmişten önemli deneyimleri bugüne aktarılmış ve ilk şaşkınlığın ardından savaş karşıtları hızla toparlanmakta ve direniş hattını oluşturmaktadır. Cizre'ye başlatılan 'Büyük Barış Yürüyüşü' sonrası devlet ilçedeki sokağa çıkma yasağını kaldırmak zorunda kalmıştır.

Batıda da saldırıya uğrayan binalar önümüzdeki dönem tüm demokrasi güçlerince korunacak ve tüm semtlerde ve hatta birçok fabrikada, işyerinde anti faşist direniş güçlenecektir.

Barış Bloku'nun Yerellerde Güçlenmesi Gerekmektedir

Barış Bloku bilindiği gibi merkezi organizasyonunun yanı sıra İllerde, ilçelerde, semt ve mahallelerde de örgütlenmektedir. Ve bu bizce son derece önemli ve üzerinde özveriyle çalışmamız gereken bir durumdur.

Sokakta faşistlerin saldırılarının önüne geçmek, bir başka deyişle sokağa sahip olmak, barış talebini tüm şehirlerde, mahallelerde yüksek sesle dillendirmek, halkların kardeşliğine vurgu yapmak hepimizin öncelikli görevidir.

Fabrikalardaki işçiler, emekçi halk ya Saray'ın hizmetindeki basından, sokaktaki saldırgan itlerinden, ya da bütün gücüyle barışı, kardeşliğini savunan, tüm yaşam alanlarını domine eden Komünistlerden, ilerici ve demokrat güçlerden etkilenecektir.

Son günlerdeki toz duman aslında cenazelerde başlayan hükümete ve saraya yönelmiş tepkileri de gölgelemiştir. Ancak bizlere düşen görev saldırılar karşısında yılgınlık göstermeden Barış ve Demokrasi Bloku'nun örgütlenmesini bulunduğumuz her yerde desteklemek ve içinde yer almaktır.

Bu savaşın yoksulların savaşı olmadığını, artık milliyetçi söylemden etkilenmiş gençler de biliyor, savaşta yalnızca yoksul insanların ölmesi yaygın bir biçimde sorgulanıyor.

Ancak buna rağmen, örgütlenmiş ve sokağa sürülmüş faşistlerin yanı sıra, milliyetçi propagandadan etkilenmiş çok sayıda genç emekçi de kolayca bu kirli savaşın tarafı haline gelebilir.

Bu nedenle bizlerin sesi savaş çığırtkanlarının sesinden daha yüksek çıkmak zorundadır ve Blok örgütlenmesini sabırla her alanda örmeye çalışmalıyız.

Sarayın Kürt illerinin yanı sıra batıda da sokakları abluka altına almaya çalıştığı aşikardır. Kürdistan'da bunu asker ve polis gücüyle yaparken batıda polis destekli sivil faşist grupları kullanmaktadır.

Bu nedenle vakit geçirmeden, tereddüt göstermeden Barış Bloku yaşamın her örgütlenmelidir. Komünistlere bu konuda önemli görevler düşmektedir...

Zimmerwald Konferansı'nın 100. Yılında Savaş ve Enternasyonalist Tutum (1)

❑ **Murat CEYİŞAKAR**

1880'li yıllarda Avrupa'da yükselen iki rakip emperyalist ülke kılıçlarını bilemeye başlamıştı. Üç yüz yıldır dünyanın her yerinde ticaret kolonileri kurmuş İngiltere ile Siemens ve Bessemer tipi yüksek fırını bulup demir çelik işleme teknolojilerinde büyük ilerleme kaydetmiş Almanya... Sanayi devriminin ardından ortaya çıkan devasa hammadde ve enerji ihtiyaçları için her ikisi de gözlerini Asya, Afrika ve Ortadoğu uluslarının yeraltı-yerüstü zenginliklerine dikmişti. İtalya, Fransa, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu ve Çarlık Rusyası da kurulmakta olan "kurtlar sofrasını" görüp kendi hazırlıklarını yapmaktaydı.

İktidarda Osmanlı toprak rantiyelerinin ve köle tacirlerinin temsilcisi olarak II. Abdülhamit vardı. Alman çelik ve silah endüstrisinin önde gelen temsilcileri **Krupp** ve **Mauser** (Mavzer), Sultan II. Abdülhamit'ten milyonlarca Marklık silah siparişi almaya başladılar. Hanedanın toprak haracı ve köle ticaretinden başka bir şeyden anlamayan yöneticileri sarayın ve hanedanın gittikçe artan masraflarını karşılayabilmek için sarayda öğretilen *tek konulu* derslerde aldıkları eğitim gereği "entrika"dan başka bir dirayet sergileyemiyorlardı. Batının bütün büyük tefecileri sarayın lüks ve savaş harcamalarını finanse edebilmek için Galata ve civarına yerleşmişlerdi. Savaş ve lüks... Osmanlı sarayının ve egemen monarşisinin bu vaz geçilmez yaşam tarzını ağır faturasını çiftçiler ve azınlıklar ödedikleri ve zorbalıkla toplanan "Aşar", "öşür" gibi vergilerle finanse etmekteydi. Osmanlı toprakları üzerinde Alman -İngiliz Fransız rekabeti sürerken, jeologlar Bağdat-Musul arasındaki bölgede petrol yatakları buldu. Hem sanayi hem de savaş araçları açısından korkunç bir ilerleme anlamına gelen petrol dünyanın ve Ortadoğunun kaderinde çok önemli bir rol oynamaya başlayacaktı.

Alman emperyalizmini Ortadoğuya taşıyacak olan ve Osmanlı topraklarından geçmesi planlanan Berlin-Bağdat Demiryolu projesi için ilk kazmanın vurulduğu 1903 yılından kısa bir süre önce İngiliz ordusu ve İngiliz petrol şirketlerinin o zamanki Osmanlı topraklarında bulunan Kuveyt'ten petrol çıkartarak İngiltere'ye göndermeye başlayalı iki yıl olmuştu neredeyse. İngilizlerin petrol buldukları Kuveyt, Almanların Bağdat demiryolunu geçirmeyi planladıkları bölgeydi. İşte size yüzbinlerce insanın kanının dökülmesine "bahane" edilen bu küçük rastlantı...

1901 yılında İngiltere Osmanlı'ya verdiği bir nota ile Kuveyt'in kendi kontrolüne bırakılması isteği ile bölgeye bir donanma gemisi gönderdi. Almanlar da petrol pastasından daha büyük bir parça almak için oyun üzerine oyun sergiliyorlardı, şimdilik en büyük silahları Berlin Bağdat demiryoluydu...

Almanya ve müttefikleri ile alay eden bir Alman karikatürü.

Cennetmekan (!) Abdülhamit önüne getirilen yeni bir sözleşme ile Berlin-Bağdat demiryolu boyunca yolun iki tarafında 20 kilometrelik şeritte petrol arama ayrıcalığı Deutsche Bank'ın kontrolündeki bir şirkete bırakıldı. Bu 20 km'lik petrol arama şeridi Bağdat demiryoluna sürekli S çizdirilerek insan aklına durgun veren bir şekilde genişletildi. Üç katına çıkarıldı. Osmanlı sarayında postunu kurtarmaktan başka bir şey düşünemeyen çakallar seslerini bile çıkaramadılar. İran, Kuveyt ve Suudi Arabistan'da sular yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı. Petrol daha batının endüstri kazanlarını ısıtmadan bulunduğu bölgeyi ısıtmaya başlıyordu.

Petrol bulunan bölgelerde yaklaşmakta olan ve günümüze kadar devam eden kanlı bir paylaşım savaşının işaret fişekleri atılmaya başlamıştı. 1908- 1913 arası Avrupalı devletleri savaş bütçeleri ikiye katlanmıştı.

Orduyu Islaha Gelen Alman Generaller

(Ya da "KRUPP" ve MAUSER'in Silah Pazarlamacıları)

1900'lerde Alman tröstlerinden oluşan konsorsiyum Berlin-Haydarpaşa-Bağdat demiryolu anlaşması ile kendilerini enerji kaynaklarına götürecek yolları garantiledikten sonra, bunu, bu yollarının güvenliğini sağlayacak başka bir askeri anlaşmanın izlemesi gerekiyordu öyle de oldu. Yapılan yeni bir askeri anlaşma ile Osmanlı ordusunun "Reorganizasyonu" adı altında ordunun yönetiminin tamamını Alman Genel Kurmayı'nın sömürgelerde görevlendirdiği subaylarına devreden bir antlaşma yapıldı. Bu Alman generaller: Colmar von der Goltz, Liman von Sanders gibi Alman silah endüstrisi **Krupp**'un ve **Mauser**'in adamlarıydı. Bu yıllarda Osmanlı ordusu için Krupp'un ürettiği silahların satın alımlarında patlamalar yaşandı. Von der Goltz 1885'de Krupp fabrikalarından 500 kadar ağır topu Osmanlı ordusuna satın aldırttı. Ertesi yıl 426 sahra topu ve 60 havan topu ve drednot daha alındı. 1887'de yarım milyon karabina ve tüfek, **Mauser** ve **Loewe** firmalarından alındı. İmparator II. Wilhelm'in ilk gelişinden (1889) sonra 5,9 milyon mark, 1893'de 13,1 milyon mark, 1894' de 6 milyon, 1895'de 12,2 milyon marklık silah sipariş edildi. (1)

Din adamı kılığındaki ajanlar, Alman İmparatoru II. Wilhelm'in müslüman olduğunu ve imparatorluğun Alman emperyalizmine teslimiyetini halka İslam'ın bir zaferi olarak açıklayacaklardı. Alman hayranlığı sadece sarıklı cübbeli ruhban sınıfını ve saltanatı değil İttihatçı aydınları da iyice sarmıştı. Milliyetçi (!) şairimiz, İttihat Terakki Partisi üyesi Mehmet Akif Ersoy bir şiirinde:

Değil mi Alman'sın
O halde fikr ile vicdana sahip insansın ... (2)

diye yazabilecekti.

Bir dizi askeri ve kültürel anlaşma ile Osmanlıyı tam olarak kontrol altına alan Alman emperyalistleri, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu ve Bulgaristanı da yedekleyerek İngiliz emperyalizmi ile sömürgelerde kartların yeniden paylaşılması amacıyla kanlı bir boğuşmaya hazırlanıyordu.

Sosyal Şovenizme Karşı Enternasyonalizm

Ortadoğu'da sular böyle kaynamaya başladığında, Avrupa'nın ve Asya'nın sosyalist partileri yaklaşan tehlikeyi gördü, savaşa giden bu süreçte barışın egemen kılınabilmesi için yapılması gereken her şey yapılacak ancak bu mümkün olmadığında savaşı ve krizi, "taçlı" yankesicilerin iktidarına son vermek için kullanacaklardı.

1907 Stuttgart Kongresi

RSDİP'in (Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi) **Lenin** başkanlığında katıldığı, II. Enter-nasyonal'in 1907 yılında Stuttgart kongresin-de, *"Savaşın patlak vermesi tehlikesiyle karşı karşıya kalındığı taktirde, savaşa katılmış ülkelerdeki işçi sınıfına ve onun parlamentodaki temsilcilerine düşen görev, Enternasyonal (Sosyalist) Büro'nun birleştirici faaliyetinin desteğini alarak, sınıf mücadelesinin yoğunluğuyla genel siyasi duruma bağlı olarak çeşitlilik gösteren araçlar arasında en etkili olacağına inandıkları araçlara başvurarak, savaşın patlak vermesini önlemek için elden gelen tüm çabayı göstermektir."*

1910 Kopenhag ve 1912 Basel Kongresi

İkinci Enternasyonal'in 1910'daki **Kopenhag** ve 1912 Kasım'ında yirmi beş ülkeden beş yüzün üzerinde delegenin katıldığı **Basel** kongresinde gündeminin neredeyse tek maddesi yaklaşan emperyalist savaş ve bu savaşa karşı proletaryanın alacağı tutumdu.

1912'deki Basel Konferansı

Kardeşlerim, Ateş Etmeyin!..

Emperyalist paylaşım savaşı öncesi hazırlıklar ve provakasyonlar, yaklaşan tehlikenin boyutları hakkında ipuçları veriyordu.

"Bugünkü savaşta, gerek 'kendi hükümetinin zaferini' savunmak, gerek 'ne zafer, ne yenilgi' sloganını savunmak, sosyal-şovenizm görüşünden kaynaklanır. Gerici bir savaşta, devrimci bir sınıf, hükümetinin yenilmesini istemekten başka bir şey yapamayacağı gibi, hükümetin askeri başarısızlıkları ile onu devirme olanaklarının arttığını görmemezlik de edemez." (3)

1915 Zimmerwald Konferansı

İsviçre'nin **Zimmerwald** kentinde 5-8 Eylül 1915'te toplanan ilk uluslararası sosyalist konferanstır. Konferansta Kautskici çoğunluk ile Lenin'in öncülük ettiği devrimci enternasyonalciler arasında bir savaşım başgösterdi. Lenin, devrimci enternasyonalcileri Zimmerwald Solu halinde örgütledi. Konferans: *"dünya savaşının emperyalist niteliğini"* ortaya koyan bir bildiriyi kabul etti ve *"savaş harcamalarına oy veren, burjuva hükümetlerine katılan 'sosyalistleri' "* takbih etti.

Avrupa ülkelerinin işçilerini savaşa karşı mücadele ve toprak ilhakları yapılmaksızın ya da tazminat ödenmeksizin barışın sağlanmasına çaba göstermeye çağırdı. Konferans, ayrıca savaş kurbanlarına sempati ifade eden bir kararı kabul ederek Uluslararası Sosyalist Komiteyi seçti.

Alman Sosyal Şovenistleri: Savaşa Evet... Alman Komünistleri: Savaşa Hayır!

Daha önce yapılan bütün uluslararası konferanslarda savaşın bir cinayet olduğunu kabul eden Alman sosyal-demokratlar 1915'teki parlamento oylamasında savaş bütçesine evet oyu verdiler. Savaş öncesinde ve savaşın başladığı tarih olan 1914'e kadar bir dizi savaş karşıtı karar alan sosyal-demokrat partilerin devrimci kanatları ise savaşla başgösteren açlık kıtlık ve pahalılığa karşı devrimci kitle eylemleri örgütlediler.

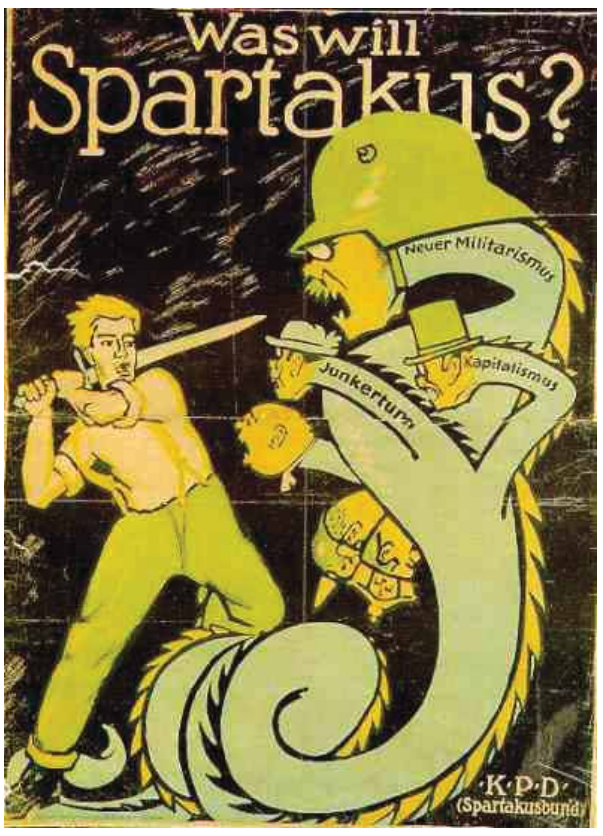

Alman Sosyal Demokrasisinin ülke burjuvazilerinin savaşı desteklemeyen kanadının önderleri **Rosa Luxemburg, Franz Mehring, Karl Liebknecht** Alman işçilerini savaşa ve barbarlığa karşı örgütledi. Sosyalist tarihin belki de en şanlı sayfalarını yazdılar. Büyük ve kitlesel bir grev ile dağılan Habsburg hanedanlığının toprakları üzerinde önce geniş bir grev örgütlendi. Almanya silah sanayisinde çalışan 200.000 işçi savaşa ve yoksulluğa karşı greve çıktı. Bu grevin ardından Almanya'nın ilk İşçi Konseyi kuruldu. Berlin'de bir cephane fabrikasında çalışan 10.000 işçi doğrudan seçim yoluyla 5 kişilik bir konsey seçtiler. (Bu konseyler daha sonra önce Kuzey Alman eyaletlerinde sonra da güneyde Bavyera'da Prusya Hanedanlığı'ndan boşalan iktidarı doldurmaya, ülkeyi yönetmeye başladılar.) Seçilen bu konseylerin aldıkları kararlar, savaşın ilhaksız son verilmesi, sansürün son bulması, siyasi tutukluların serbest bırakılması ve seçimlerin yapılması gibi siyasi talepleri de barındırıyordu.

Hitleri Çıldırtan Enternasyonalizm

Hitler "Kavgam" kitabında bu grev için öfkesini şöyle dile getiriyordu :

"Öte yandan bu korkunç grevin teşvikçileri olan sefil herifler (Spartakistler), devrimci Almanya'nın en yüksek hükümet mevkilerine aday oluyorlardı. Bu olay Almanya tarafından küçümsendi ise de düşman bunlardan devamlı ve olumlu sonuçlar çıkardı. Direnç, her şeyini kaybetmiş bir ordu için gurur vesilesi olmaktan çıktı. Artık zafer uğrunda yapılan mücadelenin şiddet ve azgınlığı görülüyordu." (4)

Ekim Devrimi... Bir Barış Bombası...

Ekim devrimi savaşın karanlığına halkların bir kurtuluş meşalesi gibi düştü. Sosyalist Enternasyonal'in içinde çoğunluğu teşkil eden sosyal-demokratların bütün sosyal şoven tutumlarına rağmen, Rus proletaryası, Romanovların başka ülkelerin işçilerini kırmak üzere kendilerine verdiği silahları başka ülkelerdeki kardeşlerine değil sınıf düşmanlarına, yani çarlığa yöneltti. Savaşın ortasına bir barış bombası attılar. Bütün Rusya topraklarında çarlığın zalim iktidarını alaşağı ettiler. 1917 Kasım'ında iktidarı ele alan sosyalistler, önce cephe boylarında ailesinden toprağından uzakta hasta aç ve yorgun bırakılmış Rus askerlerini terhis etti. Daha sonra da savaş öncesi Çarlığın da katıldığı bütün emperyalist yağma planlarını dünya halklarına açıkladı. **Sosyalist Enternasyonal'in devrimci kanadının ve RSDİP'nin emperyalist savaşı ve barbarlığı devrime dönüştürme, işçilerin savaş cephelerindeki kahramanlıklarını değil grev boylarındaki kahramanlıklarını öne çıkaran karar ve eylemleri sadece Komünistlerin değil insanlık tarihinin de övünç duyulacak belgeleridir.**

I. Paylaşım savaşı işçi sınıfı ve onun devrimci temsilcileri açısından hiçbir belirsizliğe yol açmayacak kadar açık bir şekilde lanetlenmiş ve savaşı bir devrime çevirmek için sosyalistler ellerinden gelen her şeyi yapmışlar, cepheye giden silah konvoylarına saldırılar düzenlemişler, silah depolarını havaya uçurmuşlar ve kendi ülkelerinin silah fabrikalarında grev örgütlemişlerdir. Bırakın bu emperyalist savaşı için hükümetlerinin parlamentolarına getirdikleri savaş bütçelerini desteklemeyi, savaşın ne bütünü ne de onu oluşturan cepheleri (Çanakkale, Suriye, Sarıkamış, Galiçya) hakkında doğrudan ya da dolaylı en küçük bir övgüye dahi yer vermemişken nasıl olur da Türkiyeli bazı sosyalistler, uluslararası sosyalist hareket tarafından böylesi lanetlenmiş bir savaşı ya da onun cephelerini "ulusal", "kutsal", "siperlerdeki emekçi kardeşliği" gibi kavramlarla açıklarlar anlamak kolay olmasa gerek.

II. Enternasyonal'in devrimci kanadının ne eylemlerinde ne de yazılarında bu iğrenç paylaşım savaşının taktik cephelerinden, kendi burjuvazilerinin zaferlerinden veya savaşın küllerinden devrimci mücadele için şeref payeleri çıkarmaya çalıştıklarına dair tek bir iz yoktur.

Alman devrimi bu yazının alanına girmeyen nedenlerle yenilgiye uğramış devrimin önderleri ağır bedeller ödemiştir, ancak II. Enternasyonalin, ***"İşçiler silahlarınızı komşu ülkelerin proletaryasına değil kendi burjuvazinize doğrultun"*** içerikli çağrısı en geniş anlamıyla Rusya topraklarında ve onun taşrasında yankı bulmuş ve sosyalizm hayata geçmiştir.

Bir dahaki sayıda: ***"Savaşın Osmanlılar Açısından Sonuçları"*** *ile DEVAM EDECEK...*

---

1) ***İlber Ortaylı****, II. Abdülhamit Döneminde Osmanlı İmparatorluğunda Alman Nüfuzu, Ankara 1981.*

2) ***Uğur MUMCU****, Cumhuriyet, 1 Ocak 1987*

3) ***V. I. Lenin****, Sosyalizm ve Savaş,*

4) *Mein Kampf,* ***Hitler***

EĞİTİM DİZİSİ: VIII

Tarihi Materyalizmi Doğru Kavramak

❑ Sinan DERVİŞOĞLU & Hurşit SAĞIROĞLU

Bu yazımızda, geçtiğimiz sayılarımızda genel hatlarını ortaya koyduğumuz tarihi materyalist teorinin doğru kavranması için önemli bazı noktaları vurgulamaya çalışacağız. Bu noktalar göz önüne alınmadığı takdirde, tarihi materyalizm, gerçeklerden giderek uzaklaşan ve bizi yanlış politik tavırlara yönelten bir anlayışa hizmet etme riskini taşır.

Üstyapı, Altyapının Basit Bir "Yansıması" Değildir

Marx, materyalist yaklaşımın bir uzantısı olarak, toplumun maddi temeli olan altyapının, yani üretici güçler-üretim ilişkileri ikilisinin üstyapıyı, yani ideoloji, hukuk, kültür ve politikayı belirlediğini belirtmişti. Ancak burada önemli olan nokta, bu "belirleme" ilişkisinin düz, tek yönlü ve basit bir yansıma gibi olmadığını, bu "belirleme"nin oldukça çeşitli ve karmaşık bir şekilde gerçekleştiğini görmektir. Bu noktayı açalım.

Hegel'ci diyalektikte, maddi dünya, ruhun bir yansımasıdır. Yansıma kavramını kafada canlandırmanın en iyi yolu, insanın kendi vücudu ile aynada görüntüsü arasındaki ilişkidir. Vücut elini kaldırdığında, aynadaki yansıma da aynen elini kaldırır. "Yansıma" olan şeyin bir bağımsızlığı yoktur. Yansıtan ne yaparsa, yansıma da aynen onu bire bir tekrar eder. Bu, **Hegel**'in idealist diyalektiğidir. Ancak **Marx**'ın maddeci diyalektiğinde, materyalist yaklaşıma geçtiğimizde bu idealist anlayış ortadan kalkar. Birebir birbirini tekrar ve taklit eden olgular değil, birbiriyle bağlı, birbirini etkileyen, ama kendi özgün gerçekliği olan 2 farklı katmandan bahsetmemiz gerekir. Bu ne demektir?

Birincisi, üstyapıyı oluşturan din, kültür, hukuk, politika, toplumun altyapısında ne varsa onu aynen tekrar eden pasif birer unsur değildir. Bu olguların hepsinin kendi "tarihi", kendi gelişim ve değişim mantığı, hepsinin geçmişten devralarak geliştirdiği bir yapısı vardır. Ve onun değişimi, altyapı ile aynı hızda olmayabilir. Burada materyalist diyalektiğin (Hegel'de olmayan) önemli bir yasasını, *"eşitsiz gelişme"* yasasını bir kez daha görüyoruz. Feodal toplumun üstyapısının önemli bir unsuru olan din ve dinsel bağnazlık, modern kapitalist topluma geçildiğinde otomatik olarak ortadan kalkmaz. Aynı şekilde sosyalist bir altyapıya geçildiğinde, kapitalist toplumun üstyapısından devralınan bireycilik, para hırsı, çıkarcılık, hatta feodaliteden devralınan dinsel bağnazlık dahi birdenbire ortadan kalkmaz. Sosyalist Polonya'da Katolik kilisesinin gücünü, ya da **Lenin**'den **Gorbaçov**'a kadar geçen süreçte SSCB'deki sayısız yolsuzluk ve rüşvet vakaları bunun en somut örnekleridir. Sonuçta *"devrimi yapıp altyapıyı değiştirdik mi her şey düzelir"* mantığı tarihi materyalizme yabancıdır ve pasif, kaba materyalist bir yaklaşım olarak reddedilmelidir,

İkincisi, üstyapı da altyapıyı, toplumsal süreçleri hızlandırma ya da yavaşlatma anlamında etkiler. **Marx**'ın bu konudaki ünlü sözü bizim için iyi bir yol göstericidir: "*Fikirler kitleleri kavradıkları zaman maddi birer güç haline gelirler"*. Gerçekten de kapitalizme ve feodaliteye ait geri üstyapısal unsurlar, dinsel bağnazlık ya da şoven milliyetçilik gibi tutucu ideolojik yaklaşımlar bir toplumda etkiliyse, o toplumda sosyalizm yönünde toplumsal değişimin daha yavaş gerçekleşmesi kaçınılmazdır. Ülkemiz de maalesef bu konuda en somut örnektir.

Bunun tersi de doğrudur. Geri ve feodal bir altyapının egemen olduğu 1780'ler Fransa'sında, devrimci-cumhuriyetçi aydınların ilerici fikirleri, politik ve ideolojik yaklaşımları toplumda etkinlik kazandığında süreç hızlanmış, sonuçta feodal altyapının tasfiyesinin yolu açılmıştır. Aynı olgu, *"ekmek-barış-özgürlük"* şiarının kitlelerce kavradığında sosyalizmin yolunu açtığı 1917 Rusya'sı için de geçerlidir.

Hegel'ci diyalektikte, maddi dünya, ruhun bir yansımasıdır.

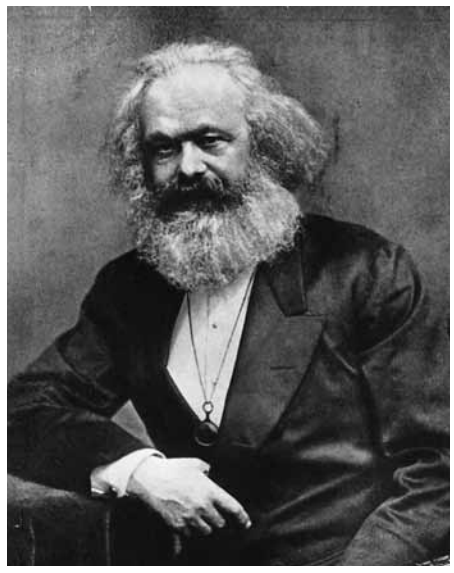

Marx, "Fikirler kitleleri kavradıkları zaman maddi birer güç haline gelirler."

Bu olguların bize gösterdiği gerçek şudur: Üstyapı, sınıf mücadelesinin sürdüğü özel bir alan olarak komünistlerce ele alınmalı ve gereken önem verilmelidir. Nasıl?

İdeoloji ve İdeolojik Kontrol

Bu değindiğimiz gerçek, yeni ve yaratıcı bir yaklaşımın da yolunu açmaktadır. 1970'lerde Avrupalı Marksistler arasındaki tartışmalarda yeni bir olguya dikkat çekildi: İdeolojik kontrol ve devletin ideolojik aygıtları. Yapılan doğru tespit şuydu: Kapitalist toplumda egemen güçler, sadece polis ve asker şiddetiyle değil, dozu değişen oranlarda toplumun ideolojik kontrolü sayesinde de ayakta durmaktadır. Bu kontrol, basın, medya, TV ile olduğu kadar hukuk sistemi, eğitim, kilise gibi organlar üzerinden de gerçekleşmekte, kapitalizmin gerekli, zorunlu ve faydalı olduğu yönünde bir şartlandırma bu kurumlar üzerinden tüm toplumu etkisi altına almaktadır. Bu kurumlara bu yüzden kimi Marksistler Devletin İdeolojik Aygıtları (DİA) adını verdiler.

Toplumda iktidar önemli ölçüde ideolojik hegemonya üzerinden kuruluyorsa, komünistler de bu alanda, yani ideoloji (fikir, sanat, kültür, felsefe) alanında karşı mücadele vermeli, burjuvazinin ideolojik hegemonyasını kırmak, en azından zayıflatmak için gerekli saldırıyı örgütlenmelidir. Bu alanda toplumdaki halk kültürü, tarihten gelen ilerici gelenekler, popüler edebiyattaki demokratik öğeler, geçmişte iç ve dış zorbalığa karşı verilmiş mücadelelerin yaşayan anıları, dindeki alternatif ve anti-kapitalist arayışlar gibi bir dizi unsur, Marksist-Leninist düşünce ile harmanlanarak kültür ve sanatta, hukukta, düzene alternatif tez ve görüşler olarak geliştirilmeli ve politik mücadele içine yedirilerek mevcut hegemonyayı kırmak için birer silah olarak kullanılmalıdır. İspanyollara karşı verilen anti-sömürgeci savaşların anısından halk edebiyatına ve efsanelerine bir dizi öğeyi devrimci mücadelede ustaca kullanan Latin Amerikalı komünistlerin ve devrimcilerin başarılı pratiği bizler için oldukça öğreticidir. Türkiyeli komünistler olarak, ülkedeki dinci ve milliyetçi hegemonyayı kırmak için önümüzdeki dönemde ideoloji düzleminde daha

etkili, yaratıcı ve zengin araçlar yaratmamız gerektiği ortadadır.

5'li Şema Anadolu Halkları İçin Geçerli mi?

Bir önceki yazıda **Marx**'ın başta geliştirdiği "ilkel komünal - köleci - feodal - kapitalist - komünist toplum" şeklindeki tarihsel gelişim şemasını ele alalım. Öncelikle şunu belirtelim: **Marx**'ın eseri, her bilimsel eser gibi değişime ve gelişime açıktır. Değerli olan onun tek tek ne söylediği değil, uyguladığı diyalektik ve bilimsel yöntemdir. Dolayısıyla onun teorik çalışmasından sonraki 200 yıl boyunca ortaya çıkan yeni olgular birer "tutarsızlık" olarak değil, onun eserini zenginleştirecek birer yeni bilgi olarak ele alınmalıdır.

1970'lerde Avrupalı Marksistler arasındaki tartışmalarda yeni bir olguya dikkat çekildi: İdeolojik kontrol ve devletin ideolojik aygıtları. Yapılan doğru tespit şuydu: Kapitalist toplumda egemen güçler, sadece polis ve asker şiddetiyle değil, dozu değişen oranlarda toplumun ideolojik kontrolü sayesinde de ayakta durmaktadır. Bu kontrol, basın, medya, TV ile olduğu kadar hukuk sistemi, eğitim, kilise gibi organlar üzerinden de gerçekleşmekte, kapitalizmin gerekli, zorunlu ve faydalı olduğu yönünde bir şartlandırma bu kurumlar üzerinden tüm toplumu etkisi altına almaktadır. Bu kurumlara bu yüzden kimi Marksistler Devletin İdeolojik Aygıtları (DİA) adını verdiler.

Marx, bu şemayı çıkarırken, esas olarak içinde bulunduğu doğal ortamın, yani Avrupa'nın tarihini baz almıştır. Köleci toplum, tüm Avrupa'yı egemenliği altına alan ve tüm tarımsal üretimin kölelere dayandığı Roma İmparatorluğunun sistemidir. Roma'nın yıkıntıları üzerine tüm Avrupa sathında kurulan, ve toprağa bağlı (toprakla beraber alınıp satılan) serflere dayalı yerel derebeylikler de feodalitenin çerçevesini oluşturur. Bu şemaya uymayan Ortadoğu toplumları (İran, Arap, Osmanlı) ise, o dönemde (1800'lerde) bir "istisna" olarak ele alınmış, bunlar gelişmeye ve sınıf mücadelesine kapalı "statik" toplumlar olarak tarif edilmiştir.

Söz konusu coğrafyanın komünistleri olarak, bu konu bizleri yakından ilgilendirmektedir. Şurası açıktır ki, üretimin esas olarak köleler üzerinden sağlandığı bir "köleci toplum" Anadolu'da, birbirini devralan 3 medeniyet olan Bizans - Selçuklu - Osmanlı dönemlerinde söz konusu olmamıştır. Bunlarda var olan "kölelik" sadece ev hizmetleriyle sınırlıdır ve tüm üretimi kapsamaz. İkincisi, bu topraklarda (Moğol istilası gibi kargaşa dönemleri hariç) yerel derebeylikler asla belirleyici olmamış, esas olarak merkezi bir devlet yapısı egemen olmuştur. Osmanlı'da yüzyıllar boyu toprağı işleyen köylü ve toprak, hiçbir "soylu"nun malı değil, tümüyle devletin malı olup, yerel komutanlara işletmek üzere verilmiş, öldükten sonra da (miras yoluyla oğluna değil) devletin uygun gördüğü bir başkasına aktarılmıştır. Kısaca, klasik köleci ve Avrupa tarzı feodal toplumların birebir karşılığı bu topraklarda yoktur. Doğru yaklaşım, Osmanlı'nın kendine özgü merkezi bir feodal-aristokratik devlet olarak algılanmasıdır. **Karl Marx** Doğu Devletlerindeki bu dönemi *"Doğu Despotizmi"* olarak niteler.

Bu durum, 1960'larda Türkiye Solu'nda süren *"Asya Tipi Üretim Tarzı-feodalite"* tartışmalarında oldukça yanlış kavranmış, *"tarihi materyalizmin Türkiye için geçerli olmadığı"* gibi tespitler yapılmış, Anadolu'da *"kerim (cömert, bağışlayıcı) devlet"* geleneğinin bulunduğu ileri sürülerek sağ ve gerici konumlara savrulmalar gerçekleşmiştir. Halbuki titiz bir inceleme, formel şemanın olmasa bile **Marx**'ın formüle ettiği temel dinamiğin, yani üretici güçler-üretim ilişkisi uyumu ve sınıf mücadelesinin aynen Osmanlı için de geçerli olduğunu ortaya koymaktadır. 16.yüzyıldan itibaren mevcut üretim ilişkileri devletin artan harcamalarını karşılamakta yetersiz kalmış, devlet bunun üzerine kendisine direkt para sağlayacak "mültezim" adı verilen aracılara vergi toplama işini devretmiş, bu durum halkta büyük tepkilere sebep olarak Osmanlı toprak sistemini çökertmiştir. Mültezimin açgözlülüğüne ve zulmüne isyan eden Anadolu köylülüğü yüzyıl boyunca merkezi devletin ordularıyla savaşmış, bir kısmı Alevi, bir kısmı da Sünni kökenli olan bu halk ayaklanmalarında yüzbinlerce insan yaşamını yitirmiştir. En büyük çaplı örneğini bu Celali isyanlarında yaşayan sınıf mücadelesi, daha sonra yerel seçkinlerle merkezi devlet arası çatışmada, yabancı tüccarlarla yerel üreticiler arasındaki çelişkide, Rumeli'de Osmanlı egemenleri ile topraksız Rum ve Bulgar köylüleri arasında (etnik renklere de bürünen) mücadelede, son olarak da 20.yüzyılın başında genç işçi sınıfı ile burjuvazi ve devlet arasındaki mücadelede kendini göstermiştir. Sınıf mücadelesi, tüm insanlığın olduğu gibi Osmanlı'nın ve Anadolu-Rumeli coğrafyasının da tartışılmaz gerçeğidir.

Yeni Bir Kavrayışa Doğru

Sözü edilen 5'li şemada evrenselliği tartışılmaz olan 3 aşama vardır: Tüm insanlığın başlangıcı olan ilkel komünal toplum, meta üretiminin genelleşmesi sonucu oluşan kapitalist toplum ve onun yıkıntısı üzerine kurulacak komünist dünya. İlkel komünal toplum ile kapitalizm arasında geçen süreç ise genel bir "pre-kapitalist dönem" olarak algılanabilir. Bu "pre-kapitalizm" Avrupa'da köleci ve yerel feodal derebeylikle, Anadolu'da merkezi ve güçlü bir merkezi feodaliteyle, Çin ve Hindistan'da ise benzer özgüllüklerle değişik şekillerde gerçekleşmiştir. Ancak hepsinin ortak yönü, üretici güçler ve üretim ilişkileri arasındaki çelişkiden doğan gelişme ve sınıf mücadelesidir. Bu kavrayış, hem Marksist tarih bilimini zenginleştiren, hem de kendi tarihsel özgüllüğümüzü (savrulmalara meydan vermeden) doğru kavramanın yolunu bize açacak olan bir yaklaşımdır.

Politika Gazetesi'ni bulabileceğiniz adresler

Politika Gazetesi 57 ilde temsicilerimiz vasıtasıyla dağıtılmakta ve satılmaktadır. Şimdi ikinci aşama olarak il ve ilçelerde Kitabevi ve Gazete Bayiileri vasıtasıyla da dağıtımı genişletmek amacındayız. Siz de il ve ilçelerinizde uygun gördüğünüz Kitabevi ve Gazete Bayiileri ile ilişki kurarak onların isim adres ve telefon numaralarını Gazete Merkezimize iletebilirsiniz.

İSTANBUL
Anadolu Yakası:
Kadıköy: *Mephisto Kitabevi:* Muvakkithane Cad. No:5
Kadıköy: *Üç Deniz Kitabevi:* Pavlonya Sok. No:10 Kadıköy
Avrupa Yakası:
Beyoğlu: *Mephisto Kitabevi:* Kuloğlu Mh. İstiklal Cad. No:125
Beyoğlu: *Semerkant Kitabevi:* .Süslü Saksı Sk. No:5 Tarlabaşı
Osmanbey: *Beyaz Adam Kitabevi:* Halaskargazi Cd. 17/A
Mecidiyeköy: *Karaduman Gazete Bayii:* Mecidiyeköy
Eyüp: *Özgür Büfe:* Karadolap Mah. Veysel Karani Cd. No: 16/A
Beylikdüzü : *Barış Market:* Beylikdüzü Mh. Cumhuriyet Çarşı
Esenkent: *Havana Büfe:* Enverpaşa Cd. No: 7 Esenyurt
ANKARA
Kızılay: *Doruk Kitabevi:* Mithatpaşa Cad. 28/A Kızılay
Kızılay: *Tayfa KitapKafe:* Meşrutiyet Mah. Selanik Cad. 82/32
Kızılay: *Turhan Kitabevi:* Yüksel Cad. No: 8 Çankaya - Ankara
İZMİR
Alsancak: *Yakın Kitabevi:* Kıbrıs Şehitleri Cad. No:104/A
Buca: *Emek Kitabevi:* Vali Rahmi Bey, Uğur Mumcu Cd. No:2,
ANTALYA
Merkez: *Kitapkurdu Sahaf:* Elmalı Mh. 25. Sk. No:5/A M.paşa
TRABZON
Merkez: *RA Kitabevi:* Uzun Sk. Saray Çarşısı No:60 Trabzon
RİZE
Fındıklı: *Arkadaş Kitap-Kırtasiye:* Cumhuriyet Cd. No: 50/B
MARDİN
Kızıltepe: *Aldemir Basım Dağıtım:* Orduevi Karşısı No:6 D:6
DİYARBAKIR
Yenişehir: *Aram Kitabevi:* Koop. Mah. Gevran Cad. 1. Geçit Sarıoğlu Apt. No:14/4 Ofis
Yenişehir: *Özde Büfe:* Ofis Ekinciler Cad. Devran Apt Altı
EDİRNE
Merkez: *Bellek Kitabevi:* Sabuni Mh. Muhittin Günel İş Mrk. D:Z-08, Balıkpazarı
ESKİŞEHİR
Odunpazarı: *İnsancıl Kitabevi:* İstiklal Mh. Yeşiltepe Sk. 24/A,
BALIKESİR
Erdek: *Ekin Kitabevi:* Yalı Mah. Neyyire Sıtkı Cad. No:15,
ÇANAKKALE
Merkez: *Divit Kitabevi:* Kemalpaşa Mh. Fetvane Sok. N0:26/A
AYDIN
Didim: *Emek Büfe:* Mavi Şehir Belediye Halk Pazarı, Didim
MALATYA
Merkez: *Fidan Kitabevi:* Kiğılı Cami Mevki, No:1, Malatya
SAMSUN
İlkadım: *Penguen Kitabevi:* Çiftlik Mh. Ümraniye Sk. No:27/A
ŞIRNAK
Merkez: *Kelepir Kitabevi:* Sökmenler Plaza, Zemin Kat, No:4
KARAMAN
Merkez: *Danış Kitabevi:* Külhan Mah. 2.İstasyon Cad No:5

Politika
SAVAŞSIZ VE SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA İÇİN

İki haftalık süreli yayın
Sahibi ve Sorumlu Müdürü: **K. Tayfun Benol**
Genel Yayın Koordinatörü : **S. Kemal Atakan**

Yönetim Yeri: İbrahim Ağa Cami Sk. No:11/1 Kadıköy-İst.
Telefon: 0216 428 10 21 **Telefax:** 0216 428 10 22
E-posta: **bilgi@politikagazetesi.org**
Web adresi: **www.politikagazetesi.org**

Basıldığı yer: Ezgi Matbaa, Sanayi Cad. Altay Sk. No: 14
Çobançeşme/B.Evler-İstanbul Telefon: 0212 452 23 02

Yurtiçi Abone Bedeli : Yıllık 24,- TL
Yurtdışı Abone Bedeli: Yıllık 24,- EUR / 30,- USD

Politika Gazetesi / K.Tayfun Benol
Türkiye İş Bankası Hesap Numaraları:
TRL Hesap No: 1209 0199521
TRL IBAN: TR 40 0006 4000 0011 2090 1995 21
EUR Hesap No: 1209 0102491
EUR IBAN: TR 36 0006 4000 0021 2090 1024 91
SWIFT CODE: ISBKTRIS
USD Hesap No: 1209 0102486
USD IBAN: TR 74 0006 4000 0021 2090 1024 86

Önemli not: İşsiz, emekli, engelli, öğrencilere yurtiçi ve yurtdışı fiyatlarından % 50 indirim, devrimci siyasi tutsaklara ücretsiz abonelik.

Anti-Militarist Edebiyatın 2 Başyapıtı:

"Ateş" ve "Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok"

Kirli ve kanlı bir savaşı yaşadığımız şu günlerde, Kürt halkına karşı mezbahaya sürülür gibi sürülen genç kardeşlerimiz ve kalbi onlar için çarpan anne-babalar için, savaşın çirkinliğini en çarpıcı şekilde aktaran iki başyapıtı tanıtmak istiyoruz.

1. Dünya Savaşını iki düşman cephede, Fransız ve Alman cephesinde yaşamış 2 asker-yazarın kitapları olan **"Ateş"** ve **"Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok".**

Birinci eser olan **"Ateş"**in yazarı **Henri Barbusse**, yaşamına bir edebiyatçı olarak başlamış, 1. Dünya Savaşı'nda cephede çarpışmış, yaşadığı deney, dünyasını tamamen değiştirmiştir. Bu haksız savaşa karşı çıkan tek tutarlı lider olan **Lenin**'den etkilenerek komünizmi seçmiş, hayatını sosyalist mücadeleye adamıştır. Sovyetler Birliği'ne göç eden **Barbusse, Lenin** ve **Stalin** hakkında 2 biyografiyi de yayınladıktan sonra 1935'de Sovyetler Birliği'nde ölmüştür.

Eser, savaşın en kanlı cephesi olan Belçika'daki Fransız-Alman siperleri arasında geçer. **Barbusse**, bu kanlı savaş içinde Fransız halk çocuklarının, hepsi işçi ya da köylü olan silah arkadaşlarının bu cehennem içindeki günlük hislerini, özlemlerini, acılarını anlatır. Bu savaş, hiçbiri için bir anlam ifade etmemektedir. Ateşkes anlarında yaşadıkları arkadaşlık, ortaya çıkan sıradan insani hisler, ateşkes bitince başlayan cehennemi daha da tüyler ürpertici kılmaktadır. Ara sıra tesadüfen Alman askerleriyle kurdukları diyaloglar, siperin her iki tarafındaki insanların birbirinden hiçbir farkı olmayan sade insanlar oldukları gerçeğini yüzümüze vurmaktadır.

Yazar, Alman siperlerine yapılan geniş çaplı bir saldırıyı, Fransız edebiyatının geleneklerinden güç alarak, olağanüstü bir parlaklıkla; sanki bu dünyaya değil, öteki dünyaya ait olan bir cehennem sahnesi çarpıcılığında anlatır. Saldırı bittiğinde, az önce birbirinin canına susamış Fransız ve Alman askerler, ölüleri toplamak için birbirlerinin yanlarından geçerler ve birbirlerinin yüzlerine bakarlar. Hiçbir anlamı olmayan bu kan banyosuna taraf olmanın utancıyla...

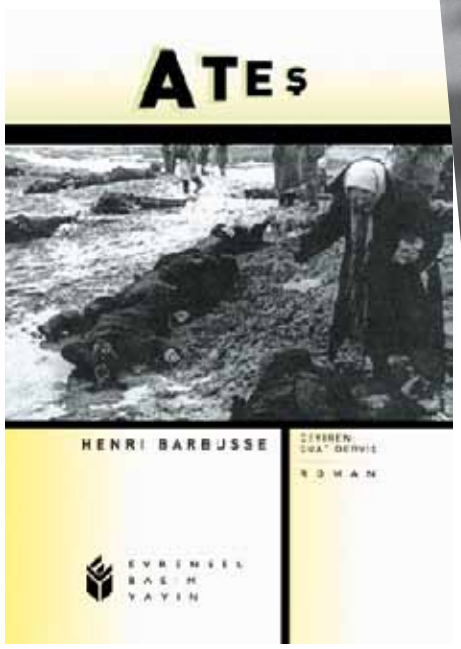

İkinci eser olan **"Batı Cephesinde Yeni bir Şey Yok",** aynı savaşı Alman siperlerinden anlatır. Fransız yazarın edebi parlaklığını aksine, Alman yazar **Erich Maria Remarque** daha sade, yalın ve gerçekçidir. Ancak anlatılan dram aynıdır. Sıradan Alman emekçileridir yazarın silah arkadaşları. Yıkılmış bir evde buldukları bir konyağı ya da puroyu içmek onlar için bir cennettir. Ancak karavananın iyi çıkması onları gerer.
Zira bu, ertesi gün için komutanlığın planladığı büyük bir saldırının habercisidir. **Remarque**, savaşa insan odağından bakar. Saldırı için çağırıldıklarında *"birazdan hepimiz savaş meydanına gidecek ve gerçek birer hayvan-insan haline geleceğiz"* demektedir. İnanılmaz detaylarla doludur roman. Gaz saldırısında ölüp balon gibi şişen ve hareket eden cesetler, ölmüş Fransız askerinin heybesinden aldığı ekmeği cebe atarken, ekmeğin köşesinin kana bulandığını gören ve *"keser atarım, olur biter"* diyen arkadaşı, düşman siperindeki Fransızları mermi bitince kazmayla saldırıp öldüren askerler... Ancak insanı insan yapan değerler ölmez. Bizzat ateş edip yaraladığı bir Fransız askeriyle konuşmaya ve onu tedavi etmeye çalışır yazar. Asker öldüğünde cebinden çıkan kimliği okur: *"Gerard Duval, Matbaacı".* Kafasında hep şu düşünce çınlayacaktır: *"Matbaacı Gerard Duval'i öldürdüm. Ben de matbaacı olmalıyım, ben de matbaacı olmalıyım..."*

Ülkemizde süren savaş, Kürt halkı için bir direniş, oraya asker olarak yollanan genç kardeşlerimiz için ise bir katliam savaşıdır ve en az yukarda bahsedilen savaşlar gibi kanlı ve anlamsızdır. *"Vatan, millet, şehitler"* demagojisine karşı tepki duyan her dürüst demokrat, anti-militarist; edebiyatın bu başyapıtlarını okuyarak haksız bir savaşın insanoğlu için ne denli yıkıcı ve korkunç olduğunu hissetmeli, kavramalı, imha savaşına bu bilinçle karşı çıkmalıdır.